Autor : Ciprian Traian Sturzu

MINCIUNA ADEVĂRULUI



Interviu cu Gen.(r) Constantin Lucescu

MINCIUNA ADEVĂRULUI



Autor: Ciprian Traian Sturzu

ISBN 978-606-8172-36-1

Edutura :

Delta Cart Educaţional

DIMENSIUNEA ASCUNSĂ A UNEI ISTORII APROPIATE

Parcurgând cu un tot mai viu interes paginile interviului generalului de justiţie Constantin Lucescu, Minciuna Adevărului, putem spune că interviul său nu este doar o cronică a unor momente dramatice care au avut loc în primele zile ale revoluţiei din 1989 din România, ci mai ales o analiză pertinentă a unui martor lucid şi competent, şi în acelaşi timp o invitaţie pentru cititor de a căuta în noianul de date contradictorii oferite de sursele oficiale interne şi externe, adevărul tăiunuit şi semnificaţia reală a acelor întâmplări care au schimbat radical soarta ţării.

Interviul generalului Lucescu, specialist de elită a justiţiei militare, s-a văzut atras fără voie în memorabilele evenimente care au dus la înlăturarea dictaturii ceauşiste şi finalmente la eliminarea fizică a celebrului cuplu prezidenţial. El este unul din componenţii completului de judecată care a votat împotriva eliminării fizice a celor doi foşti lideri, nu doar dintr-un imbold creştinesc şi umanitar, dar şi pentru că justiţia socială şi revoluţionară are legile ei proprii, mai severe, diferite de Dreptul obişnuit. În postura de apărător din oficiu, mai bine zis din ordin, Constantin Lucescu a fost nevoit să facă faţă unui serios proces de conştiinţă care punea în balanţă resentimentele unui întreg popor oropsit, cu ideea nobilă de a acorda vinovaţilor toate garanţiile oferite de lege. În mecanismul de apărare al societăţii s-au impus în mod necesar şi considerente de ordin moral şi filosofic preeminente, având

principiul unei necesităţi imediate şi ireversibile. Cu o vervă care face uneori din textul interviului generalului Lucescu un adevărat rechizitoriu al unor vremuri nesigure pe care le prevedea cu o neobişnuită perspicacitate, el reuşeşte să realizeze o expunere vie, pasionantă, plină de surprize, dar şi în acelaşi timp, convingătoare. Secretul acestui stil viguros, direct, lipsit de compromisuri şi de prejudecăţi , rezultă din deplina sinceritate a relatărilor faptelor, precum şi dintr-o subtilă înţelegere a destinului politic al ţării noastre la acea dată. Interviul generalului Lucescu este o mărturie crudă şi nesofisticată , dar şi un document istoric care stopează cu fermitate interpretările falsificateale unor pseudoexegeţi extratereştri, lipsiţi de onestitate.

Interviul ne restituie în adevăratele dimensiuni istorice o epocă stranie şi primejdioasă ale căror efecte se resimt şi astăzi. O lectură interesantă, memorabilă, premonitorie.

Colonel veteran de război Nicolae-Paul Mihail

Contraeditorial

Pe la vârsta când începusem deja să știu a citi, tata, ca să nu mă vadă că pierd timpul de pomană uitându-mă habotnic la stropii care se izbeau de geamurile ferestrei, mă lua frumușel de mânuță și îmi dădea un canon: să citesc filă cu filă, o revistă comunistă, „Flacăra" sau „Scânteia" pare-mi-se. Țin minte că pe prima pagină era poza lui nea Nicu și, evident un text înflăcărat despre meritele și importanța personalității sale în societatea multilateral dezvoltată. Nu-mi făcea plăcere să citesc taman primele pagini cu tovarășu', dar de frica unei morale multilateral dezvoltate a tatei, ochii mei erau obligați să îngurgiteze frazele. Anii au trecut peste cravata mea de pionier și am ajuns la ziua de 22 decembrie, care m-a prins pe strada bunicilor mei. Țin minte, că mama unui coleg de joacă l-a chemat pe fiu'su în regim de urgență în casă, bolborosind ceva de genul „Treci în curte copchile, că te prind ăștia pe stradă". Inițial nu știam cine-s „ăștia", dar am intuit că ceva nu e în regulă de vreme ce, mai toți sătenii se baricadaseră prin case. Val vârtej am alergat spre casa bunicilor mei țipând cât mă țineau decibelii că a venit războiul. După ce m-a scuturat de vreo două, trei ori, bunica mi-a interzis să mai vorbesc, că ne aud pereții și să nu mai ies din casă, că e periculos. În scurt timp am aflat că de fapt tovarășului din poza revistei Flacăra, i se pregătește valiza. A trecut și marea îngrămădeală din 25 Decembrie, chit că nu înțelegeam mare lucru, mă bucuram touși alături de vecini, când le vedeam înflăcărarea din ochi, mai ales cea din a bunicului, care își recuperase pământul de la Ion Iliescu. De-a lungul copilăriei de după 1989, m-am bucurat de gumele turcești cu surprize, de multele desene animate de la televizor, de blugi, de muzica Sandrei și a lui Michael Jackson, de video-ul și combina muzicală aduse de mama din Polonia, de mașina străină a lui tata și de primul sărut din spatele Căminului Cultural, unde în momentul ăla cei de la Vacanța Mare își făceau spectacolul. Între timp, bunicul își blestema zilele când a primit pământul de la Ion Iliescu, că nu avea cine să-l muncească și nici bani

să-l întreţină. Dacă în studenţie m-am bucurat de viaţa de cămin, în primul an de catedră m-am bucurat de primul împumut de la C.A.R. Locuind cu ai mei, frustrarea mă bântuia, ca de altfel pe mai toată generaţia mea, şi care nu înţelegeam de ce democraţia de la noi, este un sistem social care permite existenţa idiotului alături de geniu. Cine mai suntem? Ştim de unde am plecat, dar ştim încotro ne îndreptăm? Îmi pare că m-am rătăcit pe drumul către recâştigarea sentimentelor de încredere şi siguranţă, pe care le-aveam în copilărie. Unde sunt lozincile din iarna lui '89? Egalitate, libertate! Să fi avut dreptate Petre Ţuţea, atunci când a spus că egalitatea e cel mai mare duşman al libertăţii?! Să fi murit degeaba în '89? Din păcate descoperi foarte târziu ce resurse inepuizaibile au oamenii în a se lăsa prostiţi. Poate că nu întâmplător l-am întâlnit pe generalul Constantin Lucescu, poate că Protectorul generaţiei mele a vrut să ni se dea nişte răspunsuri, pe care le-am tot aşteptat atâţia ani de la cei implicaţi în evenimentele din 1989. Chiar dacă drama istorică de atunci, este documentul unor idealuri învinse, în favoarea triumfului unor lichele, prin acest interviu nu năzuiesc decât să aflu ceea ce în toţi aceşti ani, o întreagă generaţie din care fac şi eu parte, s-a întrebat: „Oare poporul ăsta e condamnat să fie umilit la nesfârşit?" N-aş vrea să fiu greşit înţeles, că aş fi vreun nostalgic al perioadei comuniste, departe de mine, însă nici nu mă pot numi vreun Romeo cântând la mandolină sub balconul democraţiei, clasei politice din cei 20 de ani de până acum. Iar aşa cum urăsc naţionalismul de la tribună, aşa am să-i urăsc şi pe cei care mă vor acuza vreodată că am scris această carte la comandă politică, pentru că mă regăsesc în întrebările mele, aşa cum se regăsesc intelectualii preşedintelui Băsescu, în următoarea frază: „Poporul român plesneşte de inteligenţă, dar duce mare lipsă de caractere".

INTERVIU

Reporter: Cine sunteţi de fapt, domnule Lucescu?

Constantin Lucescu: Dacă ar trebui să mă iau după pedigriul ce mi s-a construit rând pe rând, am fost cotat ca ofiţer de Securitate, pentru că i-am pus în libertate pe o parte din securiştii arestaţi, comunist înrăit şi nostalgic, pentru că am fost singurul care nu am pus concluzii de condamnare la moarte a soţilor Ceauşescu şi pentru că am refuzat semnarea mandatelor celor din Comitetul Politic Executiv, ilegal cerute la momentul respectiv. Puţin legionar, pentru că susţinusem în câteva rânduri că-n ţara asta pentru restabilizarea ordinii dar şi pentru păstrarea valorilor neamului, activitatea ar fi trebuit dusă sub semnul sabiei şi al Crucii. La acel moment mă refeream la o reală Justiţie socială reprezentată de Sabie, iar Crucea reprezentând păstrarea ortodoxiei pentru neam, întrucât tendinţele expansionismului catolicismului pe arcul carpatic însemna ruperea ţării.

De asemenea, presa printr-un indefinit termen m-a numit persoană controversată, asta pentru că cel mai uşor lucru pentru ei de a eticheta un incomod, consta in aplicarea acestei etichte de controversat. Personal, mă consider un om ca toţi oamenii, cu visuri, idealuri, năzuinţe, înăuntrul cărora m-am regăsit sau nu, ce mi-am impus ca linie de conduită abţinera de la orice acţiune cu efect negativ atunci cand nu am putut sa fac bine. Astăzi, consider că sunt liniştit şi datorită faptului că înainte de intrarea în sala de judecată, precum şi pe parcursul conducerii unor şedinţe de judecată încercam să-mi explic de ce eu şi nu altcineva a căpătat acest rol şi dacă întradevăr actul de justiţie umană, constituind

un cumul de sentimente, năzuințe și speranțe ale tuturor participanților la un proces, de ce eu sunt cel mai nimerit să trag concluzia finală și să dau soluții sub puterea legii, atâta timp cât eu însumi eram cuprins de spaima neînțelegerii și necunoașterii subtilității pentru care oamenii erau arestați și deduși judecății prin rechizitorii, chipurile democratice dar care copiau aproape cuvânt cu cuvânt maniera înfierării proletare din rechizitoriile anilor 1950, când elitele statului român erau puse la zid. Astfel de întrebări au dat naștere la dubii sociale și politice cu privire la ce gândesc și cum acționez, și aceasta numai pentru că am avut „nechibzuința" de a mă gândi atunci, dacă ce s-a întâmplat în anii 50, nu se întâmplă și astăzi, respectiv nu ne omorâm o parte bună din elite, nu numai politice dar și pe planul siguranței apărării naționale, finanțelor, economiei, industriei.

R: L-ați apărat pe Ceaușescu, acuzându-l de înfometarea poporului, de lipsa căldurii și crimă prin încătușarea spiritului românesc. Nu vi se pare că istoria se repetă?

CL: Cu părere de rău, de abia după acele evenimente și cu pregnanță după 10 ani de zile, mi-am dat seama că inducerea psihică a climatului așa zisei revoluții române a fost baza unui plan bine pus la punct din afara țării și împotriva interesului național, implicit al cetățeanului român, iar prezicerea defunctului Brucan se referea la necesitatea a 20 de ani, termenul limită în care valorile naționale, avuția statului român, ideea de protecție socială, să dispară complet, astfel că, ajungând un stat falimentar, împărțit la mezat în care cetățeanul roman să devină în propria-i țară un străin cu titlul de conlocuitor cu diferiți semeni ce ne-au năpădit țara, ne-au luat avuțiile și ne-au adus guvernări, care mai de care mai trădătoare, sub aspectul realizării năzuințelor și speranțelor poporului nostru.

R: Pentru ce adevăr s-a luptat atunci și pentru ce minciună mai luptăm acum? Suntem un popor de condamnați la umilire?

CL: La momentul '89, năzuiam fără să avem habar de democrația euro atlantică, la o societate real democratică, poate privind cu nostalgie la democrația înfiripată în perioada postebelică, dorindu-ne libertatea de gândire și acțiune în cel mai frumos sens. Dacă înainte știam în mod cert că teoretic democrația reprezenta învingerea binelui și al intelectului singular, de către o masă de proști care ridică mâna, timpul de după '89 m-a convins de valențele democrației de până în prezent, în care voturile sunt cumpărate cu găleți, șepci, brichete sau cârnați. Locurile în Parlament reprezintă un habitat în care se crede că mintea vine după scaun, iar pe plan european, locul lui Titulescu este luat de analfabeți. Cu privire la protecția socială aveam o carență liberală în care se putea spera și ne ducea cu gândul la mirajul american al muncii și ridicării individului, la libertatea de acțiune promovată de liberali, care ne spuneau că pentru a mânca pește trebuie să învățăm să pescuim. Numai că până să învăț eu să pescuiesc și să strâng banii pentru a-mi cumpăra undiță, bălțile fuseseră cumpărate pe preț de nimic de alții, iar rudele proprietarilor de bălți erau negustori de undiți. Astfel că, astăzi îmi mai pot satisface dorința de a mânca pește prin cumpătarea unui covrig, alături de grătarul unui cârciumar care gătește pește. Împrumuturile FMI, distrugerea minelor, pierderea aurului, argintului, uraniului, neferoaselor, distrugerea industriei siderurgice, acapararea tuturor avuțiilor țării de către îmbogățiții de peste noapte sau străini prin interpuși români, distrugerea culturii și învățământului, precum și atacul furibund împotriva ortodoxiei, îmi dau realitatea crudă a versului lui Goga, prin care se amintea cu durere că „munții noștri aur poartă / noi cerșim din poartă-n poartă".

R: În timpul procesului de la Târgoviște, l-ați acuzat pe Nicolae Ceușescu că aducea jigniri poporului român și Justiției. Nu credeți că astăzi, poporul român participă la propriul proces, în postura de învinuit? Mulți îl regretă pe Ceaușescu.

CL: La momentul procesului, am arătat situații reale trăite de fiecare dintre cei participanți la acel proces, de rudele prietenilor ca și întregul

popor. Numai că în acele momente, chiar șocat fiind, că mă aflam la o masă a istoriei, la care nu fusesem atenționat că voi participa, aveam gânduri negre cu ce se va întâmpla cu mine și cu ceilalți după proces. Dar nici în cele mai negre visuri, nu puteam să-mi dau seama și nu aveam cum să prevăd viitorul dezastru al țării, uitând proverbul „Doamne, de ce nu mi-ai dat mintea românului cea de pe urmă"!. Atunci îmi dădeam seama că suntem ajutați de străini să-l doborâm pe Ceușescu, dar cu crasă lipsă de luciditate refuzam să cred că suntem numai instrumente jalnice de distrucție ale propriului popor si nu inteligențe creatoare. Mă întreb și acum, de ce Honecker sau Jidkov n-au avut aceeași soartă din partea popoarele lor? De ce nu ne-am întrebat asta atunci? Pentru că se dorea dispariția unui incomod al puterilor lumii, Ceaușescu fiind un mediator al conflictelor din Orient și era folosit ca o oglindă de euroatlantici împotriva Rusiei. Nici rușii și nici americanii nu și-ar fi dorit menținerea în viață a lui Ceaușescu ca martor real al folosirii sale în politica internațională. Ceaușescu nu mai putea să existe, pentru că încălcase orgoliul și politica financiară a FMI, fiind singurul stat fără datorii, ba mai mult având și împrumuturi masive făcute către alte state. Intenția și demararea realizării de constituire a altei bănci internaționale a reprezentat în aceeași măsură o amenințare gravă asupra elitei financiare a lumii. Ceaușescu greșește și în materia cercetării, cu privire la posibilitatea fabricarii armamentului nuclear. Toate acestea și altele, au fost motive destul de întemeiate pentru străini, de a-l înlătura pe Ceaușescu și în același timp de distructie a unui stat est european care nu mergea pe făgașul „democrației" marilor puteri. Dar pentru a nu se lăsa nicio umbră asupra amestecului în treburile interne ale unui stat, ne-au regizat piesa Revoluției, aducând și butaforia de rigoare, lăsându-ne rolul important al morților nevinovați pe care astăzi îi plângem cu toții. Iar ca tacâmul să fie complet, ne-au regizat și necesitatea suprimării de urgență a cultului Ceușescu, iar peste nicio zi toți acești „mentori de inimă", au început să ne critice vehement că am redeschis zorile noii istorii printr-o crimă mârșavă intr-o zi de mare sărbătoare religioasă.

Unii exegeți, aducându-și aminte și de Herodot, ne consemnau ca tara ce ne indeamnă tinerii, făcând negoţ de carne vie, în loc sa arate realitatea comportamentului barbar al popoarelor temporar ocupante ale teritoriului tarii noastre.

R: Cum îi va judeca istoria pe Iliescu, Stănculescu, Militaru, Gelu Voican Voiculescu? Ca trădători sau salvatori de neam?

CL: Despre Militaru nu pot afirma aproape nimic, întrucât viața nu ne-a adus în apropiere nici pe planul relațiilor sociale, profesionale sau de prietenie. Deci mă abțin de la comentarii, în afara unor dovezi sau fapte concrete. Pe domnul Iliescu l-am cunoscut, am lucrat sub cele două președenții ale domniei sale, în diferite ipostaze și menționez că nu am întâlnit în ultimii 20 de ani un om politic de talia domniei sale, pe care-l consider un providențial temporizator al distrucției statului român, dar nici nu pot afirma că nu are lipsuri, pentru că eu în calitate de ,,comunist vechi", am fost învățat că se putea și mai bine. În ceea ce-l privește pe Stănculescu îl pot caracteriza din punct de vedere profesional, printr-un exemplu pe care îl dădeam prietenilor când era vorba de oameni de acțiune, spunându-le că am curajul ca alături de Stănculescu să admit să rămânem dezbrăcați în fața Piramidelor și să le garantez că până seara am fi ajuns la întâlnirea ce-ar fi fost programată în cel mai nou mijloc de transport cu o vestimentație de ultimă oră a caselor pariziene și dispuși să putem pierde la ruletă 150 000 de euro. Si datorită lui s-a făcut posibilă plata datoriei externe pe timpul lui Ceaușescu, iar in decembrie 1989 și-a asumat riscul organizării procesului Ceaușescu. Cred că are și un dar de profet pentru că în momentele enorm de rare în public, își aducea aminte că totuși revoluțiile își mănâncă proprii copii. Alăturarea lui Stănculescu de orice aripă politică, a constituit un real pericol pentru celelalte partide politice și atunci soluția de condamnare juridica a sa reprezinta cel mai odios simulacru juridic, care acopera slugarnicia acceptarii unui dictat politic. Pe fondul discutiei poate ca Gen. Stanculescu trebuia sa fie condamnat intrucat pe de o parte nu si-a

asumat riscul puterii, iar pe de alta parte nu si-a apreciat la adevarata valoare realii dusmani, care au dispus pentru a doua oara condamnarea sa.

R: Nu aveți procese de conștiință, domnule general? În măsura în care familia Ceaușescu nu a avut un proces echitabil și totul a fost regizat, iar dumneavoastră făcând parte din această scenografie de proastă calitate, presupun că aveți totuși remușcări.

CL: Problema proceselor de conștiință mi-au ridicat-o mulți, și până să mi-o ridice alții ca temă de reflecție, am avut-o personal. Pe 7 ianuarie 1990 am fost la biserică la un preot cunoscut, pe nume Bunescu, Dumnezeu să-l odihnească, și l-am rugat ca printre acatistele citite să includă încă unul cu Elena și Nicolae Ceaușescu. Reacția promptă a preotului, care mă cunoștea și pe mine și pe ai mei, a fost nu numai a urgenței răspunsului și a brutalității acestuia, dar a adus și refuzul inițial. Suferise omul enorm din punct de vedere politic. Am fost nevoit să las lista și banii, urmând ca el să se hotărască dacă va citi sau nu acatistul. Preotul uitându-se mirat la mine, i-am adus aminte că oamenii și credincioșii formează turma lui de mic păstor, dar spiritele și judecata lor rămân numai la înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu. După luni de zile am revenit la el și și-a cerut iertare. De atunci a citit regulat acatistul meu. Cât privește atitudinea mea procesuală și astăzi îi mulțumesc lui Dumnezeu ca am fost singurul care m-am opus condamnarii la moarte, solicitand sa fie condamnati sa traiasca in conditiile pe care ni le creasera ei. Exegeților care critică condamnarea și executarea soților Ceușescu în ziua de Crăciun, trebuie să le recunosc că într-adevăr, alegerea zilei de Crăciun pentru judecarea și executarea Ceaușeștilor nu a fost fericita. Dar nu eu le-am stabilit și le reamintesc că acest cuplu a dărâmat biserici, lăcașe de cult și dezavuat credința. Iar dacă au amabilitatea studierii Bibliei, să-și aducă aminte că și Christ a pus mâna pe bici pentru alungarea fariseilor și negustorilor din Templu, astfel că actul de

necredință și ateismul, nu poate invoca credința, iar dacă o invocă, numai Dumnezeu este cel ce judecă.

R: Am răsturnat un sistem comunist, ca să vină niște pui de comuniști la putere. Asta e percepția multora dintre români. Să fi murit degeaba atâția români în 1989?

CL: Ideea „jos comunismul" nu apare pe 16, 17 la Timișoara, ci apare imediat, în mod pregnant, după executarea cuplului Ceușescu, iar în mod scris prin declarația de la Timișoara. Luând-o cronologic putem deduce astăzi că organizarea evenimentelor din 1989 a avut inițial ca scop realizarea unei Perestroici, cu păstrarea structurilor de partid și de stat, și numai după declarația de la Timișoara, executarea cuplului Ceaușescu și perioada 10-13 Ianuarie 1990 cu demonstrațiile din București, apare și ideea de Jos Comunsimul. Ideea de Jos Comuniștii, ne-a fost indusă mai cu seamă prin întrebările stereotip, care mimau formula: „Ce-ai făcut în ultimii 5 ani?" În perioada 16-22 oamenii strigau pe stradă „Jos Ceaușescu" și nu „Jos Comunismul". De fapt mesajul „Jos Ceaușescu" era menit să-i incumbe și mai mult populației nevoia înlăturării acestui cuplu, dorință certă a rușilor, a Statelor Unite ale Americii și a altor state, a căror conduceri se făceau vinovate de crearea cultului Ceaușescu. Un exemplu de crasă greșeală politică, este revenirea Casei Regale Britanice asupra ridicării distinctiilor lui Ceaușescu. O altă problemă, imediat după căderea cuplului Ceaușescu, a fost preocuparea găsirii unei echipe care să conducă statul. Și din acest punct de vedere categoric că oamenii nu puteau fi aleși decât din rândul celor patru milioane cinci sute de membri de partid și aceasta pentru că acea calitate de membru de partid în rândul intelectualilor era obligatorie pentru ridicarea pe scara ierarhiei sociale, alta clasa politica neexistand la acea ora in tara. Ideea primitivă de luptă împotriva comunismului a jignit și jignește și astăzi state din Europa care au conduceri socialiste ce se regasesc si in structura Uniunii Europene, care are în componență fracțiunea socialistă. Poporul român nu a luptat în mod generic în 1989 pentru schimbarea unor ideologii

politice, ci împotriva totalitarismului impus de dictatura Ceaușescu. Nu putem face confuzii între calitatea de membru de partid, necesara exprimarii noastre sociale, cu realele sentimente, ganduri si nazuinte ce nu le puteam vocaliza in familie sau intr-un grup de prieteni, de frica trimiterii în judecată pentru subminarea politicii de partid si de stat.

R: Care e răsplata de pe urma participării dumneavoastre la procesul de la Târgoviște? V-a făcut Ion Iliescu general? Mi se pare cam puțin pentru participarea ca avocat la un proces istoric de condamnare a unui cuplu de dictatori, atât de celebru!

CL: Nu am câștigat nimic, nu am negociat nimic și nici nu puteam pretinde câștig sau negociere după participarea la acest proces, întrucât plecând la Târgoviște, nu știam pe cine vom judeca. Nici participanții la acest proces, mă refer la judecători și asesori populari, nu au câștigat nimic, însă judecătorul Gică Popa și-a câștigat dreptul de a se sinucide, ca și militarii din plutonul de execuție care au suferit puternice dezechilibre psihice. Chiar și căpitanul doctor Verdeș, cel care i-a consultat pe soții Ceaușescu a avut nevoie de o perioadă mare de reechilibrare. Răsplata noastră a fost dată de impactul cu cuplul Ceaușescu, șocul execuției și stările de insecuritate pe care le-am trăit cu toții după proces. Ca așa zis revoluționar, nu am beneficiat de pământ, casă sau spațiu comercial. Este adevărat că Primăria Constanța mi-a oferit 1 hectar de pământ pentru a mi se face o surpriză, dar la primirea certificatului de proprietate l-am returnat cu mulțumiri Primăriei, rugându-i să-l dea celor care cred că au mai multă nevoie decât mine. Cu privire la funcții și grad, acestea n-au fost nici pe departe o recompensă ci mai degrabă asumarea unor mari responsabilități în judecarea celor mai proeminente nume din fosta conducere de partid și de stat, muncă ce mi-a fost răsplătită cu eticheta de controversat. Îmi asum însă realitatea acestui epitet apelativ, întrucât în timp ce majoritatea oamenilor căutau să se îmbogățească eschivând fel de fel de merite, eu

am rămas să primesc și să înfrunt cu greu creerea unei imagini cât se poate de ostile prin intermediul unor atacuri media bine dirijate.

R: De ce nu vă sinucideți? L-ați apărat pe Ceaușescu, călcând în picioare deontologia profesională. L-ați acuzat ca avocat al apărării.

CL: Probabil, că pot să fiu făcut trădător a lui Gorbaciov, care prin anterioritatea gândirii statale, viza îndeplinirea planului VALEEV, vezi primul număr al Revistei Economice din 1964, și a Perestroicii americanizate. Eu nici astăzi nu cunosc adevărații instigatori ai bulversării populației din '89 ce în mod inconștient au realizat o revoluție în folosul altora, o mare pierdere de sânge, atât din partea militarilor cât și a civililor. Cât privește deontologia profesională, ca și actul de justiție, prin hotărârea de condamnare, consider și cred că orice om responsabil este de acord că nu poate exista proces acolo unde normele de procedură penală și dreptul material nu sunt respectate. Dacă touși e considerat proces, înseamnă că și hotărârile staborului țigănesc sau execuțiile clanurilor mafiote pot fi și astăzi considerate ca acte de justiție. Neexistând niciunul din elementele procesuale penale care să se regăsească în activitatea condamnării de la Târgoviște, dintotdeauna am considerat această activitate ca legitimă din partea unui popor și exemplele le avem multe în istorie, respectiv ca pe un act justițiar. De altfel, așteptarea întregului popor pentru ascultarea casetei procesului, se făcea într-un maxim de febrilitate, iar vestea morții dictatorului a creat un val de fericire, nu pentru realizarea actului de împușcare, ci pentru că oamenii puteau răsufla ușurati pentru prima dată după 50 de ani, în mod liber, și fără suspiciunea traumatizantă, de a fii condamnati. Urmele se văd și astăzi. Culmea este că cei care au promovat primii această teorie au fost francezii, care de fapt au fost și primii care au cumpărat caseta procesului, aproape concomitent cu darea procesului prin mixajul vocilor și a chipurilor participanților. Ideea blamului actului de justiție și a avocatului care a devenit acuzator a fost primul atac de negare a erudiției și civilizației poporului român, de aruncare cu noroi, pentru denigrarea

inca de la început a Justiției și crearea unei psihoze populare împotriva ei. În 25 decembrie 1989 nu am fost niciun moment avocat, întrucât nu aveam niciun fel de delegație din oficiu. Nu a fost proces, pentru că nu a fost rechizitoriu, nu a existat dosar și neexistând sesizare nici nu poți să ai de-a face cu un act de justiție. De altfel, dosarul Ceaușescu judecat în 25 decembrie poartă numărul 1 din 1990. Vocea mea a fost o palidă refulare a suferințelor poporului român, iar binevoitorii mei uită un lucru esențial, că și în această postură am fost singurul care nu am fost de acord cu condamnarea la moarte a soților Ceaușescu. Cu privire la sinucidere, consider în primul rând că nu aș avea temeiurile care să producă un astfel de dezechilibru psihic și chiar dacă simt povara unui act la care din dorința altora am participat, creștinește, sunt convins că nu prin sinucideri se poate scăpa de vinovății ci printr-un trai și activitate pe care le-am putea denumi, obligația de a ne duce fiecare propria noastră cruce.

R: Reparați o datorie morală istorică. Apărați-l pe Ceaușescu astăzi, făcând un exercițiu de imaginație.

CL: La această întrebare trebuie să vă mărturisesc că după perioada scurtă de la proces, încontinuu mi se reproșa prin presă sau interviuri că nu mi-am făcut datoria de avocat și că nu am pledat în favoarea inculpaților. Unui jurnalist de atunci, i-am propus un experiment, să facă o schiță de apărare cu un colectiv de 10, 15 oameni, pentru Hitler sau Stalin. Normal că nu a făcut, dar la televizor s-a încercat un kitsch de proces imaginar al cuplului Ceaușescu, soldat cu un eșec total, întruct sutele de partide de atunci, aveau păreri cât se poate de contradictorii, ajuridice, realizând un sience fiction de proastă calitate, pe care nici internații de la Spitalul 9 de Psihiatrie, nu l-ar fi digerat. Afirm cu durere acest lucru, întrucât eu am fost adus neinvitat la o masă a istoriei, care pentru unii ar fi reprezentat festinul dărâmării lui Ceaușescu, iar pentru alții, chiar dacă nu și-au dat seama, parastasul României din toate punctele de vedere. Astăzi, l-aș acuza pe Ceaușescu aproape de aceleași

fapte, dar este târziu să mai regret dezastrul produs nu pe plan juridic, ci politic, statal, economic, financiar, industrial, agricol, cultural, educațional, de sănătate, de protecție socială și altele. Astăzi văzând realitatea istorică ce ni se preconiza în '89, în apărarea lui Ceaușescu ar trebui să observ politica națională a statului, apropierea de momentul în care poporul putea să înceapă să prospere, după plata datoriei externe și crearea unui fond financiar excedent, dezvoltarea învățământului, științei și culturii, dezvoltarea comerțului pe baza unei industrii și agriculturi puse bine la punct și sentimentul de protecție socială a cetățeanului, care putea să meargă pe stradă la orice oră târzie din noapte, dar ca și astăzi, și atunci paranoia unui tiran ar fi rămas, iar aceasta ar fi întunecat orice stare de bucurie, accentuând și mai mult dorinața de democrație. Actele lui Ceaușescu deși evidente ca realizări le-aș putea asemăna cu ideea că drumul spre iad e pavat cu bune intenții.

R: Și totuși, domnule general, unde sunt acei teroriști despre care se tot vorbește că au tras în demonstranți?

CL: Veșnica întrebare ce rămâne nedezlegată și apare cu acuitate în preajma alegerilor sau numai în luna decembrie ale fiecărui an, este Cine a tras în noi în 22? Pentru o parte din morți, au fost încheiate dosare și trimiși oameni în judecată, dar aceștia sunt numai cei din armată. Mă întreb și astăzi cum s-au soluționat vinovățiile cauzate prin activitățile gărzilor patriotice și a civililor înarmați în afara structurilor militare? Mă întreb cine i-a omorât pe militari? Cine a creat panica prin simulatoare, determinand consumarea unei mari cantitati de muniție ce se apropia cantitativ de un consum pe timp de razboi. La o cantitate așa de mare de muniție consumată de către militari, ar fi trebuit ca astăzi să nu mai avem nici un milion de civili. Mă întreb ca și distinsa doamnă Cornea, câtă pregătire militară aveau cei care împușcau direct între ochi victimele, întrucât dacă aveam astfel de oameni, revin, la cantitatea de muniție consumată, nici nu îndrăznesc să aproximez dezastrul. Care din marile puteri care și-au asumat rolul de explozibil al mămăligii, și-ar recunoaște

astăzi implicarea în evenimentele din 1989. În ceea ce mă privește, după proces și până în prezent, am avut norocul de a mă împotrivi îmbolnăvirii de deces, dar și tristețea trăirii nefastelor rezultate ale modurilor de guvernare a statului român de astăzi. Actele de guvernare care au dus țara în stare de colaps, mai direct faliment, sunt adevăratele acte de trădare ale siguranței naționale, a ordinii publice și a apărării patriei.

R: Să înţelegem atunci că încăpăţânarea şi ambiţia lui Ceuşescu ca România să rămână independentă economic, financiar şi politic de restul lumii, l-a dus la moarte?

CL: Singura motivaţie a înlăturării cuplului Ceuşescu a constat în mod cert şi indubitabil în constituirea unui stat român puternic, independent, sub aspect financiar, economic, industrial şi agricol, dar şi pentru că sub aspectul politico-internaţional, Ceauşescu jucase un rol foarte important pe care guvernele statelor sau casele regale nu erau dispuse să le recunoască.

R: Care au fost atunci greşelile lui Ceuşescu faţă de poporul român, după dumneavoastră?

CL: Astăzi, greşelile pe care le-aş putea găsi în modalitatea de conducere a lui Ceauşescu, cred că sunt de minimă importanţă, întrucât, pe de o parte, ideologic, puteau fi suplinite de fiecare dintre noi prin modul interior de gândire şi credinţă, iar pe planul exprimării credinţei, a sentimentelor noastre puteam ca picătură cu picătură să dobândim şi totala posibilitate de exprimare, iar perioada de lipsă de căldură, medicamente şi confort al vieţii de zi cu zi, era aproape pe terminare. Probabil că marile puteri au avut în vedere acest lucru şi au grăbit producerea evenimentelor din 1989. Astăzi, i-aş imputa lui Ceauşescu numai lipsa de încredere într-un popor care contribuise la realizările sale şi de lipsa de comunicare, care la momentul '89 ne-a făcut prin neânţelegere să acţionăm împotriva propriilor noastre interese.

R: Nu credeți că am mințit morții din '89 timp de 20 de ani? Nu credeți că s-a încercat falsificarea conștiinței unei nații timp de 20 de ani? De ce nu se vrea adevărul?

CL: Ca să afli un adevăr, ar trebui să ştii cine l-a gândit, cum l-a aplicat şi ce-a rezultat. Despre ce adevăr putem vorbi sau ce vrem să aflăm, dacă românii în 1989 au fost numai figuranţii istorici a unei lovituri de stat, concepută, elaborată şi aplicată de străini. Şi aşa cum am mai spus pe lângă figuraţia noastra inconştientă, la acel moment, străinii au mai folosit şi una, două conserve pregătite care au concurat la realizarea scenariului. Ce vă pot spune cert este că procesul Ceauşescu, şi am mai spus-o în repetate rânduri, nu este un proces juridic, în sensul normelor constituţionale române, neândeplinind niciun criteriu jurudic, astfel că el apare ca ilegal. El poate fi justificat ca act justiţiar istoric, dar nu juridic. Ca act justiţiar istoric, în '89, într-un cadru de război psihologic bine pregătit, tot poporul era alături de această soluţie justiţiară, iar astăzi cu toţii ne dăm seama de greşeala făcută, dar regretele şi lamentările ar fi trebuit să treacă, noi fiind obligaţi să reparăm greşeala comisă atunci, cât mai repede, cel puţin ca o obligaţie faţă de viitorime.

R: Spuneţi-mi puţin despre noile grupuri politice de după evenimentele din '89?

CL: După procesul lui Ceauşescu şi începuturile organizării vieţii sociale şi de stat din România, toţi actorii acelor momente au început să-şi revendice rolul şi importanţa activităţilor proprii. Astfel, apar peste noapte ţărănişti, liberali, regalişti şi oportunişti. Fiecare dintre formele de organizare politică apărute, care depăşeau la un moment dat 200 de partide de apartament sau garsonieră, se socoteau un adevărat for cu rol mesianic în reconstrucţia noii Românii, îndepărtaţi de la putere de alţi participanţi. Marea masă a populaţiei, încă din primele momente au mers alături de preşedintele Iliescu, care confirmă aderenţă la alegători în anul 1992, când este ales de peste 80% din români. Restul partidelor

nemulţumite nu şi-au dezvoltat jocuri democratice de consolidare politică în stat, ci au încercat mai multe acte de contrarevoluţie, fapt ce mă face să gândesc şi să atribui o parte din activitatea de lovitură de palat din Decembrie '89 şi acestor partide care au creat spasme şi bulversări, chiar şi după 1992, când aveam Constituţie şi alegeri democratice.

R: Atunci, care au fost oamenii politici care au marcat momentele din Decembrie '89?

CL: Fără a îndrăzni să jignesc diferitele persoane ce-au vrut să apară ca oameni politici, grila mea este destul de săracă, poate şi datorită lipsei de competenţă în materie, dar se referă în principal la personalităţi cum este cea a preşedintelui Ion Iliescu, regretaţilor Ion Raţiu, Corneliu Coposu, a domnului Radu Câmpeanu, dar şi a sforarului şef Brucan, care pentru a se acoperi, îl aduce în faţă pe generalul Militaru. De altfel, înţelegerea democraţiei de către români în timp de 20 de ani a fost o predicţie greşit înţeleasă, întrucât, eu cred că Brucan se referea la termenul de 20 de ani, ca termen maxim de distrucţie statală. De asemenea, o persoană arhaică şi bizară ca apariţie, e persoana regelui Mihai, reprezentând o apariţie mai mult mercantilă decât istorică, întrucât de la venirea în ţară, are o prolifică activitate de redobândire a unor averi provenite dintr-o dotă regală de la un bunic ce a venit în România cu mâinele în buzunare. Falsa imagine a monarhiei creată apoteotic de regele Mihai, nu face decât să compromită definitiv şi irevocabil mitul monarhiei din România. Nu am văzut nici un fel de reacţie a Casei Regale faţă de tentativele de compromitere ale partidelor ţărănist şi liberal. Sub aspectul personalităţilor acest ultim episod este cel mai trist.

R: Care credeţi că au fost cauzele pentru care România trebuia „eliberată"? Cine ne iubea aşa de mult ţara, încât să ne „scape" de o industrie care duduia, de o agricultură care ne hrănea şi de fabrici şi uzine pline de muncitori?

CL: Dezvoltarea în plan macrogeostrategic şi economic, România a devenit un potenţial pericol întrucât îşi plătise toate datoriile externe ba mai mult, prin dezvoltarea comertului si prin intentia de deschidere a unei banci internationale, a devenit un adevarat pericol atat pentru fondul monetar internaţional, pentru gândirea marilor puteri şi in mod necesar asta trebuia sancţionat din punctul lor de vedere prin dărâmarea regimului Ceauşescu, alaturi de posibilitatea crearii armamentelor nucleare. În acest sens, România ca putere politico-economica si cu o populatie de peste 24 de miliane de oameni incepe sa reprezinte un real pericol pentru politica de globalizare a marilor puteri, împiedicând, in acelasi timp, reîmpartirea zonelor de influenţă şi a pieţelor de desfacere. Marile puteri îşi doreau fărămiţarea statelor mari din estul Europei, a economiilor, astfel incat planul lor s-a dovedit a fi fatal pentru Cehoslovacia si Iugoslavia. Din acest plan de faramitare neprietenii statului roman privesc si astazi cu destula manie nerealizarea distructiei in Romania. Ceausescu s-a opus, inca, ideii de aplicare a politicii lui Gorbaciov, considerand Perestroica ca un act de tradare a comunismului. De fapt, era un mod de invitare a statelor la renuntarea unor atribute statale de neamestec in politica interna si de diminuare a independentei si suveranitatii statului. Astfel că toate încercările pe linie externă nu au avut ca reacţie, decât refuzul categoric al lui Ceauşescu. Atitudinea de demnitate a lui Ceauşescu, de demnitate patriotica, punea în pericol planurile unei noi Europe. Categoric că asta duce la considerarea lui Ceauşescu ca o persoană deosebit de incomodă, de aceea s-au căutat căile de inducere a revoluţiei, prin intermediul unui război psihologic, o prima actiune fiind promovarea ,,scrisorii celor 6" prin intermediul posturilor straine de radio. Lupta pentru destabilizarea statului roman este continuata si in zilele noastre prin incitarea Armatei, a structurilor de siguranţă naţională si ordine publica, pentru a ieşi în stradă sub forma degradantă, a sindicalizării acestor instituţii, si reprezintă genul de incercare disperata pentru crearea unor provocari ce ar necesita

interventie straina, ca si in momentul 1989, sub motivatia restabilirii factorului de securitate interna si regionala.

R: De ce credeţi că Ion Iliescu, este acuzat de către unii formatori de opinie, că a făcut conştient „regia" evenimentelor din Decembrie '89, de pe urma căruia a şi profitat, preluând puterea?

CL: Participarea preşedintelui Iliescu, mai mult sau mai putin în mod conştient la o anume „regie" în timpul evenimentelor din Decembrie 1989, nu o pot afirma cu tărie, întrucât nu am probe. Dar ştiu, ca în acea perioadă Postelnicu, Dincă, Verdeţ, Roman, Militaru, Dinescu, Caramitru, şi încă o sumă de alţi participanţi au încercat sa-si creeze, prin luari de pozitii, imaginea de lideri ai unui nou mod de gandire politico-economica, dar singurul care din primul moment şi până astăzi s-a putut defini prin apariţiile sale televizate şi prin activitatea sa ca lider, a fost Ion Iliescu. Niciunul dintre ceilalţi nu au reuşit să-şi constituie şi să câştige statura de lider în acele momente. Asumarea răspunderii conducerii de către domnul preşedinte Ion Iliescu a fost una de mare curaj, întrucât imediat după recunoaşterea sa ca lider al unui proces de schimbare social-politică in ţară, a început să fie atacat şi acuzat că ar fi furat revoluţia. Pentru a avea o revoluţie, cei care acuzau furtul trebuiau să dovedească ca a existat un grup care să gândească revoluţia, un plan al acesteia şi mijloacele de realizare. În situaţia inexistenţei vreunui astfel de grup organizat şi realizat ca fiind de revoluţionari, nu se poate spune că preşedintele Iliescu a beneficiat de sacrificiul revoluţionar al altor personalităţi. Şi aceasta şi pentru alte considerente cum ar fi, încercarea bâlbâită a lui Caramitru şi Dinescu de a genera ideea unei munci revoluţionare cu carenţe, ca cea scăpată, „Fă-te mă că munceşti şi creezi ceva acolo", apariţia intempestiva si incrancenata a lui Militaru, deşuetele perorării ale lui Verdeţ şi Postelnicu ca şi altor conjuncturişti, nu pot fi invocate astăzi ca încercări revoluţionare dejucate de domnul Iliescu. Singurul om politic al momentului şi păcat pentru poporul român, că şi astăzi este tot singurul, este domnul Iliescu. Am spus că e păcat că e

singurul şi astăzi, pentru că speram ca ceilalţi politicieni să fi învăţat ceva de la dânsul şi să se fi străduit să deprindă acele calităţi care apoi să-i definească ca urmaşi ai domniei sale.

R: Nu vă temeţi că cei care au suferit în închisorile comuniste, vă vor acuza de lipsă de conştiinţă, în măsura în care regretaţi moartea lui Ceauşescu şi chiar a sistemului? Ca să nu mai zicem că aţi declarat că nu am câştigat nimic de pe urma „revoluţiei".

CL: Regretul suprimării cuplului Ceauşescu nu s-a referit şi nu se referă neapărat la calităţile de conducători ai statutului, ci mai curând la modalitatea de suprimare a acestora dorită şi insinuată de străini prin intermediul Armatei şi Justiţiei militare. Modul de judecare şi decădere a instituţiei Armatei şi Justiţiei Române sunt momentele pe care le regret, iar în ceea ce priveşte sistemul comunist, nu pot să nu apreciez realizările statului român care se legitima pe plan extern prin oameni deosebiţi, ca profesorul Corneliu Mănescu, pe plan intern prin plata datoriei externe, dezvolatarea industriei grele, a industriei constructoare, a dezvoltării extracţiei gazelor şi ţiţeiului, dezvoltarea siderurgiei, a prelucrării zăcămintelor feroase şi neferoase, a dezvoltării producţiei de oţel, a cimentului, industriei agricole, alimentare, textile şi comerţului intern şi extern. Toate aceste segmente real dezvoltate în România, creau bazele certe ale independenţei statului şi apărării graniţelor acestora pe baze solide, interne şi nu externe. Dacă ar fi să-mi fie frică de susţinerile mele de astăzi, în sensul apărării unui regim tiranic şi aceasta mai cu seamă din partea celor care au fost foşti deţinuţi politici, aş nega marei majorităţi, curajoşi români, luciditatea actului de sacrificiu care în esenţă critica nu realizările comuniste ci teroarea tiraniei şi lipsei de libertate, creată de Ceauşescu. Oricum, chiar şi Ceauşescu începând din anii 1964-1965, desfiinţează ideea de opozanţi politici, scoate din puşcărie ultimii deţinuţi, iar Parchetul Militar nu mai putea genera procese de opoziţie politică, ci nu mai procese de subminare a economiei de stat.

R: Să revenim la proces domnule general. Ce rol au avut Virgil Măgureanu şi Gelu Voican Voiculescu la procesul cuplului Ceauşescu?

CL: Prezenţa la proces a lui Gelu Voican şi profesorului Măgureanu nu mi-a fost deloc clară, ea nefiind impusă printr-un document al puterii de atunci. După proces am înţeles că Gelu Voican şi-a asumat realizarea activităţii de judecare a cuplului Ceauşescu. Prezenţa profesorului Măgureanu a fost cât se poate de discretă şi fără implicaţii în soluţionarea cauzei. Exacerbarea rolului de decizie şi execuţie a cuplului Ceauşescu de către Gelu Voican ar putea reprezenta numai dorinţa domnului Voican, dar nu şi puterea reală de implicare în modul de soluţionare. Să nu uităm că acest lucru a fost făcut de o instanţă militară într-o unitate militară şi în prezenţa prim-adjunctului Ministerului Apărării Naţionale, respectiv a generalului Stănculescu. A discuta de putere în prezenţa acestei forţe şi peste capul ei, e o temă de roman S.F, nu de realitate. La momentul acela, aceştia erau membri ai Comitetului Frontului Salvării Naţionale, iar prezenţa lor la acest „proces" urma să garanteze executarea cuplului Ceauşescu pentru care Iliescu nu a fost de acord şi numai prin intermediul presiunilor făcute de Brucan, Roman, Gelu Voican şi Militaru s-a hotărât suprimarea acestora. Deplasarea celor doi a fost efectiv posibilă numai din punct de vedere al activităţii şi manifestării lui Gelu Voican. Prezenţa lui Stănculescu a fost cea de organizator militar, care dădea siguranţa efectuării misiunii, iar în ceea ce-l priveşte pe profesorul Măgureanu, acesta a avut atitudinea cea mai neimplicată, ba chiar puţin îngrijorată faţă de efectele acţiunii ce urma să se desfăşoare.

R: Nu credeţi că Ceauşescu a avut o atitudine demnă în faţa morţii, fiind singurul român din acea zi, care şi-a dat seama că acel proces e o mascaradă? Am fost cu toţii atât de naivi sau „regizorii revoluţiei" au fost profesionişti?

CL: În primul rând Ceauşescu a avut categoric un comportament demn, dar niciun moment nu a crezut că va fi judecat şi efectiv condamnat,

întrucât până în ultima clipă a crezut că poporul îl va salva şi-l va readuce în plină glorie la conducerea CC PCR. Ceauşescu se vedea un al doilea Gheorghiu Dej în cadrul procesului de la Craiova, proces din care acuzatul a devenit acuzator. Este adevărat că şi „regia" piesei externe, conducea la acest deznodământ, însă ura poporului împotriva tiraniei lui Ceauşescu putea schimba în şi mai rău pentru noi, rezolvarea decapitării cuplului Ceauşescu prin linşaj în stradă. Inducerea unui proces sau al linşajului în psihologia poporului român avea acelaşi rezultat care salva Occidentul şi Răsăritul de la penibila responsabilitate dacă cuplul Ceauşescu ar fi fost dedus vreunei judecăţi cât de cât echitabile. Dar acest proces, occidentalii şi esticii nu l-au dorit, cum nu l-au dorit nici în ceea cel priveşte pe preşedintele german Honeker şi cel bulgar. Momentul '89, moment de răscruce în declanşarea şi finalizarea mişcării populare ce a condus la răsturnarea dictaturii ceuşiste, este categoric gândit, programat, instigat şi realizat de puteri ostile nu numai lui Ceauşescu, ci în primul rând României. Nu Ceauşescu plătise datoria externă, nu Ceauşescu pusese bani deoparte pentru finanţarea unei bănci internaţionale, nu Ceauşescu gândise sistemul industriei de apărare, până la nivelul posibilităţilor producerii unui armament nuclear. Toate aceste realizări erau făcute cu sudoarea şi lipsurile unui popor, cu mintea, priceperea şi sprijinul unei şcoli autohtone, dar fără îndoială în cadrul planurilor megalomane ale lui Ceauşescu. El a avut o atitudine cât se poate de neânţeleasă faţă de noi ca popor, prin sacrificiile la care am fost împinşi, dar toate realizările poporului român erau temeri puternice, care au determinat eliminarea acestui modul de exprimare tiranic care se numea Ceauşescu. El trebuia eliminat pentru a nu spune nimic despre implicarea sa în macropolitica lumii în Orientul Mijlociu, alături de marile puteri, America, Anglia, Rusia, China, etc. Dar adevărata îngrijorare a autorilor revoluţiei române se referea nu la eliminarea imaginii lui Ceauşescu în primul rând, ci la dărâmarea sistemului social-politic din România.

R: În cartea dumneavoastră "Procesul Ceauşescu", apărută în 1997, cred că aţi fost prea blând atât cu dumneavoastră cât şi cu cei care au organizat aşa-zisul proces. Nu aţi judecat prea aspru simulacrul acelor zile din Decembrie '89. Ce fapte sau dovezi v-au transformat într-un justiţiar?

CL: La momentul procesului, ca şi la momentul lui 1997, problema majoră care apărea, era de fapt o provocare dibace prin care se încerca analiza zonei juridice în afara vieţii sociale de zi cu zi. Această dezinformare de dezbatere juridică era nevoită să ne facă să uităm să vedem şi să înţelegem partea politico-economico-socială, care reprezenta de fapt adevărata temă ce trebuia dezbătută. Spun acest lucru, întrucât la momentul procesului şi mult timp după aceasta, oamenilor li se serveau preocupări de natură politico-juridică, pentru a se ascunde fundamentul distrucţiei financiar-econimice şi de protecţie socială. În pseudoavântul „revoluţionar" al întregului popor dirijat să se exprime prin forţă, violenţă şi negare a cuplului Ceauşescu, şi eu ca toată lumea, am crezut că refularea împotriva dictaturii este singura cale de readucere a stării de fericire socială, pace sufletească, dar imediat ce cursul evenimentelor indicau demolarea unei întregi Economii, a Învăţământului, a Sănătăţii, a Armatei, Industriei şi Finanţelor statului, mi-am dat seama că de fapt nu luptăm decât împotriva noastră şi împotriva intereselor naţiunii noastre. Industria română a fost demolată bucată cu bucată, sau cumpărată pentru a fi demolată, agricultura fărămiţată, neajutorată, ajungându-se a fi unificată cu „pomicultura", respectiv, agricultura în pomi şi pomicultura la pământ, oţelăriile desfiinţate, industria chimică fărămiţată, chiar până la nivelul industriei alimentare, nemaiavând zonă de interes decât dezvoltarea McDonald's-ului, a buticurilor cu marfă turcească sau chinezească, a cofetăriilor şi patiseriilor de origine orientală, de cumpărarea de haine second hand, rămânându-ne însă în grijă, concurenţa dintre vânzarea seminţelor la cornet. Acestea au fost elementele care, cu sau fără să vrem, le-am observat prea târziu în momentul în care ţara şi avuţiile ei au fost vândute.

R: Domnule general, aţi putea fi uşor acuzat de ipocrizie, în măsura în care sunteţi perceput ca fiind din tabăra lui Ion Iliescu, cel care a preluat puterea după '89. Altfel spus, îl încriminaţi indirect pe Iliescu, atunci când declaraţi că cei care au preluat puterea după 1989, au dus la distrucţia ţării, prin jaf şi trădare. Corectaţi-mă dacă greşesc.

CL: Pierderile suferite de statul român sub aspectul păguboaselor politici economico-financiare de protecţie socială, de Învăţământ, Sănătate, etc, nu pot fi aruncate în sarcina unei singure persoane şi nici a lui Ion Iliescu, ca prim conducător al statului român, întrucât complexitatea problemelor de trecere de la comunism la capitalism, nu puteau fi acoperite prin studii sau exemple anterioare, soluţiile impunându-se de la stat la stat, în mod diferit, în diferite domenii de activitate, iar promovarea dezastrului economic prin negarea întregii avuţii, a fost o arie cântată pe partitura tuturor partidelor politice şi pseudo-programelor politice generate de sloganul liberalismului creştin democrat, neacoperit de măsuri sau platforme de acţiuni coerente şi de care au „beneficiat" întreg palierul oamenilor politici fără deosebire de doctrine sau ideologii, aşa apărând astăzi, topul milionarilor sau al celor care ne solicită să nu-i întrebăm de cum au făcut primul milion. Dacă am împărtăşi sloganul visului de aur american şi nu am întreba pe nimeni cum am făcut primul milion, i-am jigni pe toţi şi implicit i-am face pe toţi hoţi. În sensul celor de mai sus, a specula că Iliescu este singurul responsabil, este nu numai hidos, dar ţine mai mult de obroznicia celui care peste noapte se vede în plină bogăţie, sfidează adevarul și acuză tocmai pe omul care nu a participat la jefuirea avutiei naționale, personal îl consider pe președintele Iliescu ca fiind cea mai marcantă figură politică, care, și la ultimul Congres PSD observa cu durere, dar și cu speranță, că politica si guvernarea trebuie sa fie in afara clientelismului politic.

R: Ce vroiau atunci, „golanii" din 1992? Ce semnificaţii au avut acele mitinguri ale studenţilor, conduse de scriitori şi actori sub mantia

Opoziţiei, care au dus ireversibil şi la mineriadele din perioada următoare?

CL: Mişcarea din 92, în opinia mea, este primul exerciţiu al unei revoluţii portocalii care a avut aplicaţie pe mai târziu în Europa şi Ucraina. La noi, aşa zisa „Golaniadă" a atras foarte mult tineret prin însăşi insinuarea titlului de „golan", care dădea bine la orice tânăr neconformist, care învăţase că singura valoare reală a noii democraţii a reprezentat dreptul de a înjura pe oricine şi oricând şi a de nega orice situaţie de fapt sau juridică, astfel că iniţial această mişcare a prins chiar şi la oameni de bun simţ din cultură şi învăţământ. Nucleul organizării nemulţumirii „Golaniadei" s-a constituit repede în grupuri ale unei aşa zise societăţi civile, care s-au grăbit să ignore alegerile democrate din 92, modul în care se putea combate o putere printr-o opoziţie nesemnificativă şi firavă, dar deosebit de periculoasă prin manipularea unor creiere încinse, cărora li se cimenta ideea portocalie, ce desconsideră în esenţă statul de drept şi democraţiile reale, dar inhibă puterea anarhiei, a lipsei de respect faţă de normele de morală incipiente şi de respect faţă de tânăra şi firava democraţie. Mineriadele reprezentau un subiect foarte controversat care este pasat cu maximă dezinvoltură de la dreapta la stânga palierului politic, generând acuzaţii reciproce pentru aducerea minerilor în Bucureşti. Personal, i-am văzut în Parlamentul României, când erau primiţi, înţeleşi şi mângâiaţi pe creştet, de către fruntaşii Partidului Ţărănist şi Liberal, iar apoi cu mult mai târziu, i-am întâlnit la Mânăstirea Cozia sub oblăduirea unui prim-ministru, Radu Vasile, care împreună cu conducerea minerilor făceau acorduri. Ce păcat că şi habitatul unei mânăstiri poate fi folosit în scop politico-mercantil, lucru de fapt ajuns şi mijloc propagandistic în alegeri, în momentul în care preşedintele Constantinescu îşi declina la Iaşi o întâlnire cu spirit monarhic. Dacă argumentele de credinţă, de acorduri, de amnistii, sau alte forme de manifestare sunt implicate în explicarea fenomenului mineriadelor, personal, nu le cotez decât ca pe unele forme de manifestare turbulentă ce-au fost generate şi induse tuturor partidelor, numai cu scopul

discreditării clasei politice şi creării certitudinii că România reprezintă un factor de risc, incapabilă să se autoconducă şi care formează un focar foarte periculos în zonă, toate acestea constituind motive serioase de intervenţie din afară. Să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat aşa.

R: De ce a fost nevoie să clădim democraţia pe minciună şi interese de grup? De ce nu a făcut poporul român o revoluţie a demnităţii în toţi aceşti ani?

CL: Pentru că nu a existat nicio revoluţie autentică, iar voinţa marilor puteri nu a fost niciodată de redefinire a politicii a României în mod real, în parametrii democraţiei. Programarea dispariţiei României ca hartă industrială, economică, comercială, agricolă şi financiară, urma să se desfăşoare pe un palier de normalitate, dar ar fi fost imposibil pentru că numai cu trădători minimi ca număr nu se putea distruge statul român, marea masă a cetăţenilor autentici opunându-se atunci, precum se vor opune şi-n anii ce urmează.

R: Nu vi se pare că trăim într-o ţară a ipocriţilor, când actualii spun că Ceauşescu era paranoic? Dar măcar nu era corupt sau cleptoman ca cei de acum!

CL: Paralela dintre un nebun cinstit şi pseudorealii corupţi n-o pot face. Pot considera că Ceauşescu n-a fost niciun moment atât de paranoic pe cât au vrut unii să se înţeleagă că este, pentru că naţionalismul şi politica naţională a statului comunist trebuiau neapărat blamate şi prin intoxicare să devină paranoice, alături de viitorul dezmăţ al trădării, care din 1990 până în prezent a condus România, iar ca român mă face să văd în această politică morbidă, dorinţa de îmbogăţire pe spinarea şi cu riscul dispariţiei statului român şi înrobirea cetăţenilor săi. Indiferent cât am dori să ponegrim regimul Ceauşescu, cei de astăzi nu se pot „bucura"

decât de elanul revoluţionar cu mult peste aşteptările străinilor în desfiinţarea statului român.

R: Eu mă hazardez să afirm că dacă Ceauşescu mai trăia acum, şi ar fi candidat la Preşedenţie, ar fi câştigat din primul tur, cu toată maşinăria pesedistă şi pedelistă de furat voturi. Nu credeţi?

CL: În primul rând Ceauşescu nu mai putea să trăiască indiferent de modul de evolutie al evenimentelor din Decembrie 1989 şi aceasta pentru că, biologic, nu cred ca ar fi avut o astfel de longevitate, iar marile puteri de atunci nu-şi doreau acest lucru. Dar asta nu înseamnă că daca mâine, ipotetic, ar fi alegeri si Ceausescu ar candida, nu ar ieşi învingător. Însă, marele pericol al căderii economice şi a prelungirii crizei mondiale îl reprezintă în mod real necesitatea apariţiei unei noi dictaturi, pentru a putea reorganiza şi mobiliza masele de cetăţeni, care şi în viitor vor fi socotite ca generaţii de sacrificiu, în vederea reorganizării politice, economice şi statale a României. Problema însă nu este în esenţă găsirea formei de guvernare prin dictatură sau democraţie, ci mai curand crearea unei guvernări cu autoritate de stat, care să gestioneze destinele statului într-o formă apropiată dictaturilor iluminate de tip Franco.

R: Cum credeţi că va judeca istoria evenimentele din Decembrie 1989 domnule general?

CL: Momentul evenimentelor din Decembrie 1989 nu va putea fi în mod real judecat prin prisma istoriei nu numai separat pentru România, ci pentru întregul mapamond, ca moment de răscruce în evoluţia politicilor macro cu reverberaţie asupra statelor est-europene. Nu vreau să fiu proroc, dar nu cred că marile puteri îşi vor desecretiza actele de pregătire şi producere a căderii lagărului socialist. Poate peste 30-40 de ani, vor apărea o parte dintre tratatele şi convenţiile ce ne-au fost ascunse, dar şi atunci, ca şi astăzi, se va vorbi de o lovitură de stat politico-militară, de o armată care şi-a trădat conducătorul suprem, o securitate distrusă şi

inadaptibilitatea românilor la normele şi viaţa democratică, uitându-se cu neruşinare rolul lui Titulescu în crearea şi menţinerea celui mai puternic for internaţional, Liga Naţiunilor, devenită ONU, uitându-se rolul oamenilor de stat, Corneliu Mănescu, Gheorghe Gheorghiu-Dej, generalul Ion Ioniţă, Iliescu sau generalul Vasile Ionel.

R: Ce vor citi nepoţii nepoţilor noştri peste ani în cărţile de istorie, despre evenimentele din 1989?

CL: În istoria contemporană, de fapt în relatările mult mai recente, pentru a se numi fapte istorice, copiii şi nepoţii noştri vor fi minţiţi cu zâmbetul pe buze, evocându-se ca explozii de inteligenţă naţională, prototipuri ca Andreea Esca, miniştri de externe sau oameni de cultură care în expoziţii internaţionale vor realiza ca o conotaţie românească un expozeu despre valoarea penisului de măgar, o altă exponentă dementă, ce va rămâne în istoria literaturii cu blasfemia desacralizării lui Christ ce va ajunge să fie reprezentată ca făcând sex cu Maria Magdalena, alţi critici de un mare rafinament al slugărniciei faţă de străinii care vor cota pe Eminescu ca o stafie dintr-o debara, pe Ştefan cel Mare sau pe Mihai Viteazul, ca mituri agasante şi ca platitudini enervante pentru subtilitatea imbecilă a noilor oameni de artă, cultură şi valori româneşti care se închină unor culturi inexistente, dar care pot fi cotaţi ca adevăraţi „yes man-i", pentru tot ce este străin şi ca adevăraţi urmaşi ai celor mai morbizi comunişti, care înfierau cu mânie proletară obiceiurile, cultura şi religia neamului.

R: Dar despre contribuţia intelectualilor în evenimentele din Decembrie 1989, ce ne puteţi spune? Că erau omniprezenţi pe toate balcoanele şi emisiile Televiziunii Române.

CL: Evenimentele din 1989 nu se pot susţine că au fost generate de muncitorime sau intelectualitate. În aceeaşi măsură, în plasa dezinformării marilor puteri prin posturile radio sau publicaţiile ce

ajungeau în ţară, au căzut victime atât muncitorii, oamenii cu pregătire medie sau intelectualii, toţi fiind atinşi de lipsurile materiale, groaza de securitate şi sancţiunile cu puşcărie care realizau ordinea politică. Astfel că, răbufnirea reală a populaţiei la momentul Decembrie 1989 nu poate fi clasificată pe categorii sociale sau socio-profesionale, dar imediat după alegerea primului CFSN, ca şi după alegerea unui cadru democratic în 1992, a primului Parlament, Guvern şi Preşedinte, pseudointelectualitatea a fost pe deplin racolată şi întrebuinţată în acţiuni de sorgintea revoluţiilor portocalii în fenomenele Piaţa Universităţii şi altele. Nu cred că intelectualii autentici puteau să se exprime democratic prin lăsarea în Piaţa Universităţii a sute de maşini de gunoi, neplăcutul miros de băutură, fecale şi urină, aşa cum s-a întâmplat la decongestionarea Pieţei, găsindu-se şi urmele consumului de droguri. Dacă acestea sunt produsele gândirii intelectuale mă felicit că nu am participat la astfel de emulaţii democratice. Consider că sloganul *golan* şi *golaniadă*, a fost indus ca o reprezentare a spiritului de frondă, dar rău prevestitor, întrucât la modul real, a îmbâcsit sufletele şi comportamentul unei părţi a participanţilor.

R: Prin Constituţie, avem dreptul la Sănătate. În măsura în care rişti să mori în Ambulanţă, după ce eşti plimbat pe la uşile spitalelor, dar toţi te refuză, mă întreb retoric dacă mai avem sistem de sănătate?!

CL: Înainte de '89, sistemul sanitar, comporta cel puţin 4 direcţii de activitate: învăţământul, cercetarea, profilaxia şi medicina propriu-zisă. Sub aspectul învăţământului, începusem să avem universităţile româneşti care aveau o recunoaştere europeană, iar grecii, asiaticii sau europenii îşi trimiteau copiii în România, nu numai pentru că studiile erau mai ieftine în România, ci, în primul rând, pentru că şcoala românească, ca şi cercetarea, se ridicase la un plan de recunoaştere mondială. Instituţiile medicale de cercetare sau de învăţământ nu aveau nevoie de reclamă pe plan mondial, ele legitimându-se prin reale recunoaşteri de înalt profesionalism. Spitalele erau cu mult mai numeroase, igienizate şi dotate

cu aparatură medicală, ducându-se o luptă continuă pentru specializarea medicului de la nivel de comună, până în marile clinici şi asigurându-se realitatea tratamentului gratuit şi al categoriilor de boli ce beneficiau şi în mod ambulatoriu de medicamentaţie gratuită. Astăzi avem numai acte normative care proclamă aceste drepturi, dar în realitate, până şi medicul de familie va deveni o afacere pe care cei săraci nu şi-o vor putea permite. Spitalele au dispărut din cel puţin două puncte de vedere. Pe de o parte, nemaiexistând bani pentru întreţinere, plata medicamentelor şi salarii, 80% sau şi desfiinţat, iar pe de altă parte medicii prost plătiţi, jigniţi şi descalificaţi profesional, au plecat din sistemul sanitar de stat, atât în străinătate cât şi în clinici particulare. Şcoala medicală disipându-se în facultăţi particulare, a scăzut ştacheta pregătirii viitorilor medici, nu mai există baza reală de pregătire a medicilor rezidenţi, nu mai există obligativitatea repartiţiei medicului şi implicit nici garanţia pregătirii profesionale a acestora. De fapt, după 1989, sistemul sanitar este la pământ, funcţionalitatea sa este în totală derivă, iar sursele de finanţare a acestui sistem sunt probabil deturnate ca fonduri, întrucât întregii populaţii active si pensionarilor li se cere să contribuie la acest sistem, dar nu li se dă nimic în schimb. Astfel, ne întrebam ce se face cu fondurile ce se percep, atât de la angajaţi, cât şi la angajatori. Ca să putem intelege încrederea populaţiei în actul medical român, este destul să ne amintim că primul român al tarii, domnul Băsescu, printr-un exces de recunoaştere a sistemului sanitar român, atunci când a avut nevoie, a preferat să nu-l „obosească" şi să apeleze la austrieci.

R: O fi fost Ceauşescu mai agramat de fel, dar pe vremea lui, nu tot prostu' obţinea o diplomă, aşa cum acum tot idiotu' are o facultate făcută în regim de urgenţă, dându-şi examenele pe mail. Cine îşi bate joc de învăţământul nostru?

CL: Învăţământul, fiind unul din punctele esenţiale ale planului de deznaţionalizare al poporului român, categoric că a fost şi el afectat prin eliminarea programelor şcolare, a valorilor şi sistemului de învăţământ,

astfel că, schimbarea de la an la an, a programelor de învăţământ, apariţia manualelor alternative, au dezorientat copiii, rămânând numai dorinţa fierbinte a părinţilor de a-i vedea titraţi. În întâmpinarea distrugerii sistemului de învăţământ, a fost adus „beneficiul" şcolilor şi universităţilor particulare, loc în care părinţii cu mai multă uşurinţă, puţină muncă şi interes din partea copiilor, au putut să-şi vadă visul neâmplinit al tinereţii lor, de a-şi dota urmaşii cu toate titlurile universitare şi postuniversitare, ce se puteau cumpăra, inclusiv masterate şi doctorate. Dacă în vechiul sistem cu greu se obţinea o diplomă de liceu şi apoi de facultate, şi foarte rar una de doctorat, din 1990 încoace avem o inflaţie de diplome, din care nici 5-10% nu au acoperire ca încadrare profesională. Utilizarea acestui dezmăţ intelectual, dă beneficiul obţinerii carnetelor de conducere de către analfabeţi, participarea pseudo-intelectualilor la cumpărarea unui post de funcţionar public, alegerea în Parlament şi penetrarea în mediul public sau privat, numai prin eschivarea unei false pregătiri, care are la bază numai o susţinere financiară cu greu de explicat, ca mod de adiţie în orice stat cât de cât democratic. Această inflaţie de diplome şi diplomaţi, a scăzut şi scade încontinuu valoarea Învăţământului românesc pe plan intern şi internaţional şi este încă o măsură de dezintegrare a naţiunii române.

R: Din ce ştiu, tot pe vremea conducătorului iubit, Cercetarea era un domeniu pe care se punea accent şi în care se investea. Recent, conu Funeriu, printr-o ordonanţă de urgenţă a tăiat bugetul şi aşa infim al Academiei de Ştiinţe Medicale, călcând în picioare astfel, instituţia cercetării medicale. Bag seamă că acum Cercetarea, a ajuns doar la stadiul de cercetare bancară a unor conturi din Top 500! Pe unde ne-am pierdut Cercetarea domnule general?

CL: Înainte de 1989 instituţiile de cercetare aveau un rol deosebit pentru dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei, fapt ce a ridicat valoarea industriei comerţului şi tuturor celorlalte ştiinţe ce concurau la crearea unei macroeconomii de prim rang. Meritul Cercetării româneşti de dinainte de

'89, se baza pe capacitatea intelectualilor, a oamenilor de ştiinţă şi mai puţin pe o tehnologie ce o dezvoltam, în proporţie de 90% rezultatele fiind datorate efortului autohton, importurile fiind aproape insesizabile în ceea ce priveşte materiile şi materialele sau tehnologiile străine. Astăzi, după marele efort de eliberare a ţării de marile puteri, lăsându-ne un rol de minimă importanţă în macroeconomia mondială, normal că ne-a rezervat distinsul rol de mână de lucru necalificată, plătită sub preţul oricărei norme de bun simţ în străinătate şi imposibil de folosit în ţară, prin vinderea şi desfiinţarea întregii economii. Astfel că, cercetarea dispare în totlitate, rămânând ca sub acest aspect să cercetăm numai dacă mai avem vreun cercetător în ţară...

R: ... Dar cu siguranţă nu ne putem plânge de „cercetarea" unor dosare politice, de către băieţii cu ochi albaştri, de la serviciile secrete actuale. Un domeniu în care, de altfel stăm bine, mai ales că este încurajat şi de clasa politică!

CL: Menţionez că mă refer la cercetarea ştiinţifică şi nicidecum la cea făcută de politicieni trădători prin intermediul agenţiilor de stat. La acest domeniu, stăm cu siguranţă bine.

R: Să revenim la Decembrie '89. Cine a tras în noi, în 15-22? Şi aici mă refer la evenimentele de la Timişoara domnule general.

CL: Această întrebare, indusă politic din afară şi cu mare sprijin în interior, prin preocuparea tuturor partidelor în preajma zilelor cuprinse între 15-25 Decembrie, a căpătat formularea tradiţională de a afla Cine a tras în noi, în 15-22? Considerând evenimentele din Decembrie '89 ca induse şi impuse din afară, categoric că autorii reali ai Revoluţiei române doreau să găsească, să constituie şi să condamne vinovaţi din interior pentru varsarea de sânge de către revoluţionari. Cât de cinică a fost această proclamare, puteţi observa din modul în care presa, dar cu pregnanţă radioul şi televiziunea, anunţau deja omorârea a peste 60.000

de oameni la momentul 25 Decembrie 1989, vorbindu-se peste tot de securitatea şi armata lui Ceauşescu, care se opunea voinţei populare de dărâmare a regimului. Sub acest aspect, perfidia modului de discutare a numărului de morţi, arată sinistra gândire despre pierderile colaterale în realizarea unui program mondial de schimbare a zonelor de influenţă. De asemenea, producătorii, regizorii şi actorii principali ai acestei revoluţii fabricate, era normal să nu-şi decline autoratul şi să-şi asume responsabilitatea faţă de moartea a peste 1.000 de români, din care cei mai mulţi, respectiv 600, au fost militari. Sloganul Cine a tras în noi, în 15-22? s-a menţinut ca armă principală de adiţie de voturi în preajma campaniilor electorale, care erau exact în timpul comemorării acestor evenimente. Cine putea trage în noi, dacă nu producătorii scenariului, care şi acum probabil regretă, că numărul morţilor a fost atât de mic. Dumnezeu să-i ierte, pentru modul în care au gândit şi-au acţionat, dar pe plan uman şi moral, mă întreb oare cum îi vor putea ierta vreodată aparţinătorii defuncţilor eroi? Probabil că adevăraţii criminali, îi vom afla după zeci de ani buni, moment la care nici nu va mai interesa pe cineva, dintre cei care au produs acest mare dezastru naţional. Sunt convins însă că această jertfă de sânge va fi plătită de cei, ce cu sânge rece au produs-o, întrucât Justiţia umană, sau cei ale căror instrumente au fost, îi mai putea proteja, dar de pedeapsa lui Dumnezeu, nimeni şi nimic vor mai putea proteja, dar de pedeapsa lui Dumnezeu, nimeni şi nimic nu-i va putea apăra.

R: Păi dacă a fost lovitură de stat, gândită şi aplicată de-o putere străină, cum rămâne cu „probitatea" omului politic Ion Iliescu? Ştiti bine, că mulţi lideri de opinie, i-o contestă.

CL: În primul rând, nu mă pot erija în apărătorul domnului preşedinte Ion Iliescu, pentru că nici nu m-a rugat vreodată şi nici nu am expertiza istoricului sau omului politic, care să-mi permită a face aprecieri în acest sens. Dar nimic nu mă poate obliga să nu observ, că persoana omului Iliescu apare ca strict necesară în acele momente, prin marea sa aptitudine de polarizare a vieţii publice, lipsa de extremism, opunere la

împuşcarea cuplului Ceauşescu şi atitudinea faţă de liberali şi ţărănişti, dar şi capacitatea găsirii de soluţii organizatorice a primului nucleu de conducere a statului. În opinia mea, toate aceste calităţi de excepţie ale omului politic Iliescu, îl recomandă nu ca pe un instigator, ci ca pe o soluţie providenţială a acelui moment atât sub aspectul intereselor interne cât şi a celor externe.

R: Atunci, de ce a fost nevoie să se ordone arestarea familiei Ceuşescu? Nicu, Valentin, Zoe, erau atât de periculoşi pentru siguranţa statului?

CL: Arestarea familiei Ceauşescu, copii, fraţi, surori sau cumnaţi, a fost una din măsurile precipitate fără sens şi acoperire ca motivaţie juridică. Aici, vinovăţia aş plasa-o mai mult pe laşitatea unor membri din Comitetul Politic Executiv, precum şi a prietenilor acestora, care acuzându-i, credeau că pot să se dezinculpe mai uşor, arătând ca Postelnicu, că este un tâmpit, un prost fără carte, care nu a făcut altceva decât să execute nişte ordine, dar cel mai odios episod, este cel al înjunghierii lui Nicu Ceauşescu în Televiziune, de către un fost subaltern de la CC-UTC, care apoi a apărut ca mare dezident şi excepţional formator de opinii, în noua democraţie. Cu timpul însă, îi mulţumesc lui Dumnezeu că am avut puterea, ca prin hotărâre judecătorească să-l pun liber pe Valentin, Zoe, Opran şi alţii şi să-l ţin cât mai mult pe Nicu Ceauşescu internat în afara zonei penitenciare.

R: Să înţeleg că dumneavoastră aţi fost judecătorul militar al procesului în cauza privind Zoe, Valentin, Opran şi alte rude din familia Ceauşescu.

CL: Ca judecător militar, i-am pus în libertate pe cei de mai sus, având evident parte de reproşuri ale procurorului general, dar şi de înţelepciunea generalului Vasile Ionel şi preşedintelui Ion Iliescu. De fapt, după punerea în libertate a acestora, domnul preşedinte Iliescu, a făcut o vizită în SUA, iar soluţia dată de mine, cred că a apărut la acel moment, ca normală şi firească, respectiv ca un semn de reintrare în normalitate,

ce stopa practica comunistă de condamnare a unei întregi familii pentru un singur om.

R: Se tot vorbeşte de dispariţia dosarului procesului cuplului Ceauşescu. Ce ne puteţi spune de povestea acestui dosar?

CL: Pentru a vă răspunde, trebuie să vă lămuresc câteva lucruri. Pentru a putea vorbi de un dosar penal în Justiţie, trebuie să ştim că un dosar este generat de o anchetă penală finalizată cu un rechizitoriu şi trimis la Tribunal, pentru a primi număr de dosar şi termen de judecată. În cazul Ceauşescu am arătat că nu putem vorbi de un proces, pentru că nu am avut un dosar. Neavând un dosar, tot ce s-a desfăşurat ca aşa zis proces, a fost un act justiţiar şi nu de justiţie. Dosarul nu a dispărut şi nu a fost furat, întrucât el a fost înregistrat cu numărul 1/1990, rechizitoriul făcându-se după Ianuarie 1990, note scrise şi delegaţii de avocaţi nu existau în dosar, expertiză medicală legală nu exista făcută, iar sentinţa a fost motivată ca rechizitoriul postfactum. Între coperţile dosarului cu nr. 1/1990 s-au introdus certificatele de deces şi simulacrul unui rechizitoriu care neperiat, indica şi fapte de după executarea cuplului Ceauşescu, precum şi o hotărâre judecătorească care statua soluţia condamnării şi executării pedepsei. În atare situaţie cu ani în urmă, o „inteligenţă" născută peste noapte a generat reconstituirea dosarului Ceauşescu şi-i mulţumesc că a avut bunul simţ să nu mă cheme în instanţă, pentru că ar fi fost nevoit, or să se abţină, ori să dispună arestarea mea pentru ultraj de audienţă, întrucât numai un analfabet juridic poate reconstitui ceea ce nu a existat.

R: Că tot am ajuns la actul de justiţie. Dacă pe vremea comunismului Justiţia era legată la mâini, cea de acum e legată la ochi. Întrebarea mea e, cine mai vede nedreptăţile din ţara asta, dacă Justiţia e oarbă?

CL: Justiţia dintotdeauna şi în toate ţările a reprezentat şi va reprezenta o formă de readucere în legalitate şi de sancţionare a unor fapte penale,

considerate ca atare de către forma de guvernământ a unui stat. Nu se poate vorbi de o Justiţie în afara şi peste voinţa politică a unui stat. La noi școala de drept a fost creată pe fundamentul dreptului roman pe baza căruia se naște dreptul francez, cunoscut sub denumirea de cod al lui Napoleon, pe care, și noi,îl preluam aproape în integralitate la 1864. Justiţie coruptă sau pur politică, a existat, ca excepţie, încă de la apariţia dreptului şi până în ziua de astăzi. Principala deosebire dintre dreptul comunist de dinainte de '89 şi dreptul de astăzi, o reprezintă structura unui stat despotic şi cu o proprietate de stat, alături de mugurii unei democraţii imberbe, dacă nu sălbatice, cu o curioasă modalitate de apărare a dreptului de proprietate pe care liderii politici de astăzi, îl întind sau îl restrâng, mai abitir decât pe lamela unei gume de mestecat, după cum o cere interesul guvernamental de grup împotriva cetăţeanului simplu, care are numai dreptul la renunţarea la orice drept. Justiţia comunistă, oricât de imperfectă ar fi fost, a generat o impecabilă şcoală de drept şi a creat magistraţi de o reală valoare, care ştiau că acolo unde moral nu puteau da dreptate cetăţeanului, încercau să minimalizeze la minim efectele unei soluţii de condamnare. Deci Justiţia, nu era deloc legată la ochi atunci, dar încerca ca legarea de mâini să nu producă un rău ireparabil. Justiţia de astăzi se leagă singură la ochi pentru că dictatul politic îl cere, dar se mai leagă şi de mâini prin impostura soluţiilor ce este obligată a le da, dar în plus este bătută şi la fund dacă face eroarea să nu se pronunţe aşa cum marii vremii o cer, asa cum a paţit-o de curând Curtea Constituţională de la președintele Basescu.

R: Provin dintr-o familie de ingineri agronomi şi am cunoştinţă că înainte de '89, ţara asta avea agricultură. Nu era teren care să nu fie folosit şi întrebuinţat, toţi munceau pământul, exportam la toată Europa grâu şi alte cereale. Acum avem o agricultură de subzistenţă şi am ajuns din Grânarul Europei, să importăm de la făină până la popcorn. Mai rămâne să importăm seminţe de bostan şi putem spune că ne hrănim cu E-urile care ne-au invadat marketurile. Nu vă e dor de producţiile la hectar, de

pâinea aia cu gust, de pe vatra bunicii, acum când capitalismul ne aduce pâine burduşită cu E-uri?

CL: După 1989 planificându-ni-se, ca funcţie existenţială rolul de consumator in Comunitatea Europeană, este normal ca şi Agricultura să dispară. Culmea paradoxului este că pentru instigarea la revolte din '89, s-a impus sloganul mămăligii ce nu explodează. Acest slogan a avut efecte premoniţionale, întrucât pentru a exploda mămăliga s-a folosit un detonator străin, care a făcut-o dintr-o mămăligă de export, provenită dintr-un areal ce se putea numi Grânarul Europei, în mici bucăţi de terci insesizabile ca existenţă, cu conotaţii de miniconsum, în cadrul unei agriculturi pseudoexistenţiale. Dacă Ceauşescu ne cerea culturi duble în cadrul unei agriculturi irigate şi mecanizate cu producţie de grâu de peste 4.500 de kg la hectar şi de porumb ştiuleţi de 8 tone la hectar, astăzi am ajuns la dezmembrarea completă a terenului agricol din care peste 50% s-a metamorfozat în afacere imobiliară, din ce a rămas încă 30% terenuri necultivate, iar 20% miniagricultură, iar ca termen comparativ, sub nivelul producţiei gospodăririi ţărăneşti, din timpul cooperativizării care avea o mărime de 10-15 de ari.

R: Haideţi să continuăm pe aceeaşi linie domnule general. De exemplu Turismul. Avea de toate Turismul românesc, inclusiv infrastructură şi servicii de calitate, şi ne lipsea taman imnul acestuia şi celebra frunză. Nu aveţi impresia că frunza asta, ne acoperă de fapt nerealizările din turismul românesc?

CL: Nu pot susţine că sunt un cunoscător al frumuseţilor Europei, Rusiei, Asiei sau continentului american, dar din puţinele deplasări pe care le-am avut, am constatat câteva lucruri. Din punct de vedere al reliefului şi frumuseţii peisajului, alternaţia dintre munte şi mare, între zonele folclorice, arhitectura, sculptură şi culoare, suntem cu mult deasupra unor staţiuni renumite din Elveţia sau din alte state, pentru următoarele considerente: bogăţiile naturale, flora, fauna, ape, peisaj, toate le avem foarte aproape de ceea ce se numeşte factor ecologic, dar şi pe acest palier trebuia să rămânem, nu producători de turism, ci numai consumatori în ţări străine, astfel că în 20 de ani, infrastructura, drumurile si clădirile au fost complet distruse, vândute pe nimic sau lăsate în paragină pentru a fi demolate şi să devină o afacere imobiliară, ori vândute străinilor pe sume derizorii. În această situaţie, marea doamnă Udrea, care călătoreşte când călare, când pe jos cu bicicleta sau cu mâna prin andrele, a făcut procesul verbal al falimentării turismului, neexistând niciun raport al caselor de odihnă ce erau în patrimoniul ONT-ului, sindicatelor, CAP-urilor, Armatei şi a altor instituţii de stat. Toate s-au evaporat cu bună ştiinţă pentru ca nu cumva să ne vină vreo idee păguboasă de exploatare a fondului de turism. În prezent oamenii sunt îndemnaţi să-şi petreacă minivacanţele în străinătate, marile hoteluri fiind privatizate şi vândute îmbogăţiţilor de la noi sau de aiurea. Până când şi regele, în marele avânt patriotic, şi-a redobindit Peleşul, Pelişorul şi alte castele pe care în niciun fel nu are cum să le întreţină. Dar contribuabilul român e generos şi a înţeles de mult că savoarea şampaniei o resimte poporul, dacă e consumată prin conducătorii săi. Oricum, frunzuliţa doamnei Udrea este acoperitoare pentru toata distrucţia turismului românesc.

R: Şi noi chiar nu mai avem nimic bun în ţara asta? Ne-am autodistrus?

CL: Dacă ne întrebăm cu ce-am mai rămas, primul răspuns şi cel mai scurt ar fi că această întrebare are un sens retoric şi nostalgic faţă de comunism. Dacă vrem să fim realişti, trebuie să observăm că nici cei care au plănuit dezintegrarea statului român, nu credeau că vor realiza acest lucru, într-un timp aşa de scurt cu ajutorul unei mâini de trădători de ţară şi de neam, care au condus la dezastrul de astăzi, prin crearea unor false PIB-uri de consumaţie şi nu de producţie autentică în toate ramurile. Astăzi am rămas cu datorii ce urmează să le plătească încă o generaţie, două, după noi, un splendid efort de trădare dacă ţinem cont că România anului 1989 nu numai că nu avea datorii externe, dar avea şi credite mari

de recuperat, cu o rezervă de aur substanţială. Aş putea să fiu laconic şi să spun că azi am rămas cu praful de pe tobă, dar cu regret trebuie să constat că şi toba ne-a fost luată de bancă, pentru creditul de consum pe iaurt şi pâine.

R: Şi Dumnezeu nu vede toate astea? Că de la Biserica Ortodoxă Română nu am mari speranţe, în măsura în care afişează o imagine de companie cu o mare cifră de afaceri. Căci, P.F Daniel, a se citi, PreaFinanţistul Daniel, e mai preocupat de afacerea Trinitas decât de norodul care se zbate în sărăcie şi umilinţă. Nu critic instituţia ca atare, cât unii mari prelaţi din B.O.R, care nu au creat o punte între instituţie şi simplii creştini şi se complac în a se afilia politicului în campaniile electorale. Nu i-am văzut să aibă vreo atitudine cu privire la situaţia credincioşilor săi din această perioadă, când mulţi îşi pun capăt zilelor, pentru că şi-au pierdut locul de muncă sau au dat faliment cu firmele. Cu riscul de a-mi pune în cap toţi ipocriţii vremii, cu aere de apărători ai credinţei neamului, voi spune că Iisus nu a stat la masă şi nu a fost înconjurat de mai marii vremii Sale, ci tot cu cei săraci şi umiliţi. Pe cine mai reprezintă B.O.R, domnule general?

CL: Anterior lui Decembrie '89 Ceauşescu şi Comitetul Central erau interesaţi în menţinerea Bisericii Ortodoxe Române, pentru că apariţia cultelor deviaţioniste, punea în pericol stabilitatea statului şi inducerea spionajului străin prin aceste culte. Deci, C.C şi Ceauşescu au susţinut B.O.R nu din credinţă ci ca un instrument prin care apărau mai bine obiceiuri, datini şi valori româneşti. Ideea racolării unor preoţi era generată de nevoia stăpânirii fenomenului legionar, ştiindu-se că din mişcarea legionară făceau parte şi preoţi care ar fi putut la momentele incipiente formării Republicii Populare Române, să fie un pericol în consolidarea societăţii comuniste. Categoric că nu preoţii ortodocşi erau cei mai vânaţi pentru a fi racolaţi ca informatori, ci mai mult, cei din rândul catolicismului, penticostalilor sau baptiştilor, slujitorii acestor biserici venind într-un contact mult mai direct şi constant cu state

occidentale sau SUA. Imediat după '89 în cadrul atacului împotriva intereselor româneşti, era normal să se creeze şi o atitudine de respingere a cultului ortodox, în primul rând prin legalizarea tuturor celorlalte culte, astfel că masa enoriaşilor ortodocşi a fost diminuată prin incitarea unor preoţi de a ieşi în eter sau pe presă video, la fel de fel de activităţi, agresiune care a condus la o distanţare a populaţiei faţă de slujitorii Bisericii. Iar ca atacul să fie complet sau iscat scandaluri în sânul Bisericii bine mediatizate, din care ar fi rezultat că preoţii erau de fapt nişte turnători, iar în ultimul timp atacul împotriva B.O.R este din ce în ce mai activ, pe planul evidenţierii activităţii economice, ca fiind mai presus decât cea spirituală. Trebuie menţionat faptul că orice domeniu de activitate are şi uscăciunile sale, oile negre ale unei branşe, dar că acestea sunt excepţii care confirmă regula şi nu regula în sine. Este destul să vedem că atacurile la nivelul Bisericii sunt cu referire la ortodocşi şi nu la catolici, se vorbeşte de afacerile ortodocşilor şi nu ale catolicilor sau ale altor culte, cu o situaţie financiară mult mai bună ca a Bisericii Ortodoxe Române. Se vorbeşte de turnători din sânul B.O.R, uitându-se cu totul de ceilalţi preoţi, iar abaterile de la canoanele riturilor, sunt evidenţiate numai cu privire la ortodocşi. Se uită cu totul coruperea minorilor din alte culte, cu ocazia confirmării şi după confirmarea acestora, faptele de homosexualitate, căsătorii nelegitime şi afaceri veroase. Greşeala înveninării de către celelalte culte a poporului împotriva ortodoxismului este fatală prin însăşi faptul că se atacă bazele credinţei creştine, depreciind actul de credinţă, lăcaşul de cult şi personalitatea preotului, creând masa critică a ateismului şi a îndepărtării de Christos şi Fecioara Maria. Exemple practice sunt evidenţiate prin corul mârâitorilor care împiedică de ani de zile stabilirea locului necesar pentru ridicarea Bisericii Neamului, media promovând blasfemice roluri de poziţie în care oameni pe care Dumnezeu să-i ierte că nu ştiu ce fac, afirmă că nu avem ce mânca şi aruncăm banii pe astfel de construcţii sau că plozii lor nu au unde să se joace şi nu sunt dispuşi ca Biserica Neamului să se construiască într-un parc apropiat. La Craiova, Mitropolia a fost obligată

într-un timp, să scoată difuzoarele prin intermediul cărora enoriaşii puteau asculta slujba, neâncăpând în biserică, şi aceasta întrucât o mână de aurolaci, admiratori ai manelelor, săbiuţelor, topoarelor şi cuţitelor erau deranjaţi dimineaţa de muzica bisericească, de conţinutul slujbei ce se auzea. Dar şi pe plan politic am auzit cuvintele unor imbecili care puneau problema impozitării şi aplicării de TVA pe sumele culese din parastase, slujbe de pomenire, cununii sau botezuri, ca şi conţinutul cutiei milei. Aceşti cretini descreieraţi, au impresia că economia lor subterană, trebuie să înflorească şi să nu fie pusă niciunui control, pe când actul de Danie al unui cetăţean, legătura lui cu Dumnezeu, trebuie impozitată. Aşa s-a ajuns şi la exacerbarea afacerilor bisericeşti. Catolicii, când mai aruncă cu pietre, ar trebui să îşi readucă aminte de pilda lapidării oprită de Christos, cu cerinţa reală, morală şi duhovnicească a dreptului de a judeca, numai a celor ce sunt în îndeplinătatea sufletească, neprihaniți. Acest atac asupra credinţei, duce la dispariţia datinelor religioase, respectului şi moralei creştine, a identității spiritului credinţei naţionale.

R: Nu ştiu ce fac alte culte şi cine dă în religia acestui neam. Dumnezeu o să-i judece la momentul oportun. Eu la altceva mă refeream. Repet, sunt un păcătos care mă aplec în faţa Divinităţii, dar mă revolt când văd că unii slujbaşi ai Casei Domnului îşi uită menirea. Aşa cum au uitat-o şi acei preoţi care au fost desconspiraţi de CNSAS, că au dat cu subsemnatul la Securitate.

CL: Este adevărat că media scrisă, audio şi televizată, a evidenţiat fapte comise de clerici, ce pot avea conotaţie penală sau civilă, dar si preoților trebuie să le acordăm creditul anchetării și sancționarii oricăror abateri de către soborurile proprii, așa cum, de altfel, recunoaștem și celorlalte comunități socio-profesionale – dreptul de a-și analiza și sancționa membrii comunității căzuți în greseală.

R: Mai degrabă o conotaţie morală, care e mai gravă domnule general. B.O.R a muşamulizat acele dosare de la CNSAS şi le-au ascuns sub sfintele veşminte.

CL: Se uită însă că dintotdeauna şi chiar şi din comunism, greşelile clericilor sunt deferite judecăţii Sinodului, cultului din care fac parte acestea, legătura lor cu Dumnezeu sau hitoronisirea, face imposibilă intervenţia societăţii civile în judecarea acestora, iar Biserica nu a ţinut niciodată în braţe, un membru al său care a încălcat canoanele şi care judecat fiind, a fost apoi deferit Justiţiei civile, dar după înlăturarea din Cinul bisericesc.

R: Poate aveţi şi dumneavoastră dreptate, Dumnezeu îi va judeca pe fiecare. Noi avem alt rol deocamdată. Aşadar să revenim. Câţi din foştii torţionari şi securişti îi regăsim prin Parlament sau alte funcţii publice? Cine le-a permis să se odihnească după o viaţă de muncă, tocmai în cea mai reprezentativă instituţie a unei democraţii?

CL: În primul rând conotaţia peiorativă de torţionari în România a făcut mare vogă imediat după Decembrie '89, când apare puzderia de partide politice, ce nu aveau niciun fel de legătură cu vreo ideologie, crez sau doctrină politică, ce urmăreau mai curând un spaţiu gratuit şi o subvenţie de la Stat. Pentru ca aceştia să reziste pe firmamentul politic, au început să se lupte între ei, denunţându-se unii pe alţii ca torţionari. Ideea de torţionari avea conotaţia anchetatorilor de securitate, care băteau cetăţeanul pentru a intra în C.A.P, a preda aurul ascuns sau pentru că nu învăţase destule lozinci şablon ca: „Ana, Luca şi cu Dej, au băgat spaima-n burghezi", „Stalin şi poporul rus, libertate ne-a adus", etc. Aceştia erau realii torţionari şi pentru oricine în România comunistă a fost evident faptul că din 1965, după moartea lui Dej, Nicolae Ceauşescu a scos din puşcărie toţi condamnaţii politici şi a interzis efectuarea de dosare politice pentru a nu atesta indirect opoziţia germinativă împotriva politicii de partid şi de stat. Deci, din acel moment numărul torţionarilor în România

a scăzut dramatic, rezumându-se la minibirouri de anchetă ale Securităţii de judeţe, subordonate Direcţiei a VI-a din Bucureşti, care era Direcţia de Anchete Speciale. Numărul total al acestora era derizoriu, astfel că nici unul din ofiţerii fostei Direcţii a VI-a din Securitate nu a participat la vreo forma de aderenţă în Parlament. A amesteca torţionarii cu ofiţerii de securitate şi de informaţii în general, este o gravă eroare, întrucât aceştia în state civilizate sunt reali lorzi ai societăţii. Cu ajutorul ,,securiştilor români", ţara şi-a putut plăti datoria externă, promova şi ridica o industrie şi o economie trainică, bineînţeles, alături de toţi ceilalţi factori din sistemul de apărare, siguranţă naţională şi ordine publică. Poate că ar trebui să ne întrebăm, nu câţi securişti sunt în Parlament, ci câţi delatori din proprie iniţiativă, care au distrus cariere intelectuale, sunt astăzi în Parlament. Câţi artişti creatori şi declamatori ai spiritului ceauşist, cântăreţi, poeţi, pictori, sculptori şi oameni de ştiinţă care, în demersul lor, făceau întâi elogiul lui Ceauşescu şi apoi activitatea în sine, apar astăzi în Parlament, în diferitele ONG-uri ce constituie osatura societăţii civile, se recomandă ca adevăraţi ostracizaţi ai regimului comunist şi reale valori democratice în momentul de faţă. Dacă din '89 încoace singurii politicieni care n-au fost impuşi de nimeni, au fost Iliescu, Copos, Raţiu, oameni ce s-au ridicat ca valori şi simboluri, ca lideri recunoscuţi, acum veem în restul democraţilor, membri ai unor familii din fostul Comitet Central, respectiv din elita comunismului, ce se erijează în adevăraţi raportori democratici ai crimelor comunismului, ca în trista pildă a ţiganului ajuns împărat, care-l omoară întâi pe tatăl său. Cum poate cineva vorbi de delatori, când el însuşi începe cariera cu un angajament de turnător?

R: Dacă în privinţa delatorilor din clasa politică v-aţi spus părerea, faceţi-mi şi o caracterizare a clasei politice de dinainte şi după 1989. Dacă atunci mai regăseai nişte lideri politici de valoare, astăzi îi poţi număra pe degetele de la o singură mână. Avem o degeneraţie de politicieni?

CL: A face o comparaţie a clasei politice de dinainte de '89 cu cea apărută după '89 cred că ar fi o jignire profundă a noţiunii de clasă politică. Spun aceasta întrucât înainte de '89, clasa politică până aproape de Comitetul Politic Executiv, şi aici cu mici excepţii, era formată în mod real din majoritatea profesioniştilor de primă mână. În ceea ce priveşte modul de ridicare pe plan social al unui om, condiţia sine qua non era ultraspecializarea, alături de specializarea politică prin cursuri de specialitate în cadrul lui Ştefan Gheorghiu sau obligaţia efectuării studiilor la C.P.C, pentru cadrele de conducere, realizându-se întradevăr cursuri şi programe de mare performanţă. M-am raportat la componenţa oamenilor politici până la nivelul Comitetului Politic Executiv, întrucât, aici inteligenţa aparţinea numai unora, cum ar fi Iulian Vlad şi mai puţin pe ceilalţi, care aveau numai convingerile marelui conducător. Astăzi observăm că în afara domnului Ion Iliescu, regretaţilor Raţiu şi Coposu, nu prea putem vorbi de o clasă politică, întrucât majoritatea partidelor politice şi-au constituit osatura nu pe programe şi ideologii, ci mai mult pe racolarea eşalonului II şi III al fostului P.C.R., eşaloane, care nu ajunseseră la maturitatea gândirii planurilor politico-ideologice şi cu atât mai puţin a platformelor şi ideologiilor politice noi apărute, pe care cu puţin timp în urmă se străduiau să le combată, demolându-le prin cotarea lor ca esenţă a putregaiului capitalist. Nu putem spune însă, că după 20 de ani de experiment pseudodemocratic, nu s-au ridicat şi politicieni de valoare, dar dintre aceştia, singurul care a confirmat până în prezent, rămâne Crin Antonescu, alături de nume din PSD, cum ar fi Adrian Năstase, care indiferent de limitele sale, a dobândit cunoaştere, avându-l ca mentor pe domnul Ion Iliescu. În categoria speranţelor confirmate până în prezent, aş încerca să-l indic pe Cristian Diaconescu. Dar această puţinătate de personalităţi nu pot crea realitatea unei clase politice în contrapondere cu cea a fostului partid comunist român. Azi avem mai mult oportunişti, traseişti sau pur şi simplu, ciolănari. Speranţa noastră stă totuşi în tineretul social democrat şi liberal, în ridicarea acestora alături de mentori şi modele istorice şi care provin din micile oraşe ale României şi nu din

perversitatea mocirlei politicii bucureştene. Cred că, fără să exagerez sau să greşesc, aş putea da exemplu, pe preşedintele PNL Caracal, un tânăr de mare perspectivă. Acest mod de gândire mă face să sper că viitoarea clasă politică ce se va constitui din tinerii de astăzi, vor putea deveni reala clasă politică naţională a statului român.

R: Şi dacă tot suntem la capitolul speranţe, v-aş ruga ce speranţe mai are ţara asta cu o elită intelectuală afiliată politicului? Cei care făceau ode lui Ceauşescu au fost privilegiaţi, cei de acum, din ograda preşedintelui Băsescu, la fel beneficiază de avantaje, prin faptul că îl proslăvesc pe conducător. Ce modele să aibă tinerii din ziua de azi? Nişte intelectuali aserviţi lui Oranje-Împărat, susţinându-l agresiv şi neprincipial, mai abitir ca cei care îl proslăveau pe Ceauşescu ?

CL: Oamenii de ştiinţă şi cultură se ridică şi se impun ca lideri şi personalităţi prin activitatea pură a creaţiei lor şi nu prin efectuarea unor aşa zise acte de cultură sau corectare ştiinţifică la comandă politică, indiferent de actul de exprimare guvernamentală. Acest mod de definire artificială a liderului de opinie sau creatorului de imagine, este o ruşinoasă pată adusă oamenilor de ştiinţă şi culturii, este o insultă adusă tradiţiei româneşti în acest domeniu şi un non model pentru generaţiile ce vor veni, ei nereprezentând decât slugoi mediocri şi abjecţi, ai unei curţi guvernamentale şi prezidenţiale. Cum pot să iau de bună o analiză a crimelor comunismului, făcută de oameni care provin din familii comuniste, de mare anvergură, sau de la oameni de aşa zisă cultură, care până mai ieri, proslăveau pe marele conducător. Dar această pată neagră are şi partea ei bună, întrucât tinerii pot vedea pe viu sensul trădării morale al dictonului latin „Ubi bene, ibi patria."

R: Poftim cultură! Păi dacă intelectualii de curte, sunt cum sunt, pesemne că şi Cultura e în tranşeele războiului contra retardării morale a unor reprezentanţi a săi? Nu credeţi că ar fi cazul să ne apucăm, să ne cultivăm cultura?!

CL: Analfabeţii de ieri ca şi cei de astăzi, cu exprimări academice, „e multe" şi „e puţine", fundamentate prin diplome cumpărate, pot spune cu mândrie că sunt în stare să răspundă la orice temă fără niciun fel de temere, poftim cultură, că „eu e diplomat si am citit almanahe"!. Am mai arătat faptul că această explozie de oameni cu diplome, de fapt care şi-au cumpărat diplome, reprezintă un risc major al desconsiderării şcolii, învăţământului şi culturii româneşti. Cât timp în Parlamentul European suntem reprezentaţi de analfabeţi, parcă premoniţia regretatului Ţuţea, a făcut posibil genocidul învăţământului şi culturii româneşti, prin afirmaţia că „Democraţia face posibilă existenţa idiotului alături de geniu". Eu aş merge şi mai departe şi aş adăuga cu umil respect faţă de spusele geniului Ţuţea, că democraţia este demonstraţia matematică cea mai perfectă care impune imensitatea prostiei, orgoliului şi trufiei, micimii numerice a geniilor, care se luptă să stopeze cât de cât efectele dezastruoase ale tiraniei, prostiei şi mediocrităţii.

R: Să revenim la anii de dinainte de '89 domnule general. Mai exact la personaje insidioase. Pacepa, trădător sau erou naţional?

CL: Într-un gen de cultură, categoric că atitudinea liderilor faţă de modul de interpretare a faptelor şi realităţii sociale, se poate, aşa cum s-a şi întâmplat de fapt, ca dintr-un trădător, Pacepa să se facă un erou şi un luptător anticomunist. Acest sumbru personaj, dorind să uite de actul de trădare şi-a constituit motivaţia distrugerii unei părţi din Serviciul de Informaţii Externe, ca pe un demers anticomunist. Această gândire şi falsă explicaţie îl face pe cetăţeanul neavizat să creadă că trădarea lui Pacepa ar putea constitui un gen de dreptate socială şi politică. Pentru orice om de bun simţ, însă se ştia la acea dată, că S.I.E nu era un Serviciu al lui Ceauşescu sau al partidului, ci al ţării cu un minim potenţial de activitate promoţională a persoanei Ceauşescu, dar cu un maxim de activitate benefică pentru România, din punct de vedere economico-financiar. De asemenea, (a se vedea contribuţia la plata datoriei externe), pe un alt plan şi mai grav, actul de trădare a lui Pacepa a condus la

destrămarea spionajului străin şi la moartea multor ofiţeri pe care intempestivitatea trădării, nu i-a mai putut salva de la sumbrul sfârşit. Ofiţerii morţi nu erau neamurile lui Ceauşescu sau ai comunismului, ei erau fiii demni ai unui popor ce se numea România, fii care şi-au sacrificat viaţa pe altarul apărării intereselor României. Ce oameni şi ce judecători sunt aceia care au readus în circuitul moral, un trădător, dar au respins cu vehemenţă orice demers de reabilitare a personalităţii generalului Antonescu? Nu pot concluziona decât că actul de justiţie în aceste cazuri, a fost unul pur politic.

R: Că tot vorbim de servicii de informaţii. În ce măsură au evoluat acestea după 1989? Cât mai sunt acestea în slujba ţării şi cât mai sunt în slujba politicului? Căci, în ultimii ani, am văzut mai multe arestări televizate şi circ, decât condamnarea unor inculpaţi. Iar serenada stenogramelor, oferite norodului ca divertisment, mă face să cred că ăştia de la serviciile de informaţii, nu mai au mult şi or să le bage şi pe mamele lor în stenograme, dacă şeful le-o cere!

CL: Înainte de '89 unele din cele mai riguroase domenii de activitate care nu admitea derogări sau greşeli, îl reprezenta sistemul de informaţii. De fapt, perfecţiunea la care acest sistem ajunsese din punct de vedere al organizării activităţii și al alegerii oamenilor, al modului de exercitare a atribuţiunilor, a condus la desfăşurarea, minimalizarea şi decretibilizarea acestui sistem imediat după Decembrie 1989, dar pe baza unei intense munci de dezinformare ce a premers evenimentelor din '89. Şi astăzi avem ofiţeri cu real potenţial profesional, dar în mod sistematic sunt înlăturaţi sau inhibaţi în realizarea atribuţiunilor de serviciu, de conjuncturiştii politici, introduşi cu dispoziţie tot politică, care se luptă între ei pentru transmiterea datelor secretizate, stăpânilor ce le-au facilitat angajarea, astfel că încontinuu, presa absoarbe cu nesaţ scandalurile stenogramelor. De ce marile puteri să cheltuie cu spionajul în statul nostru, când pot beneficia de serviciile organelor noastre de informaţie, prin binefacerile directivelor Uniunii Europene şi alegătorilor

de interoperativitate cu structurile NATO şi evident, statele membre NATO.

R: În cartea „În sfârşit adevărul", a lui Alex Stoenescu, apărută anul acesta, generalul Stănculescu face nişte afirmaţii care vă incriminează. Cum că dumneavoastră aţi fi organizat procesul cuplului Ceauşescu din Decembrie '89 de la Târgovişte. Cum răspundeţi la aceste afirmaţii, domnule general?

CL: De la început recunosc că şi pe mine m-a surprins declaraţia generalului Stănculescu, care la întrebarea lui Alex Stoenescu, despre modul în care au organizat procesul Ceauşescu, afirmă că pe linie de Justiţie a luat legătura cu unul de la Justiţie, nu-şi mai aducea aminte cine e, apoi după o scurtă ezitare, afirmă că „Parcă am luat legătura cu unul ..., da cred că cu unul care e general acum ..." Alex Stoenescu: - „Lucescu!" „...Da, ăla răspunde" generalul Stănculescu. Din aceste afirmaţii la o analiză imediată în contextul întrebărilor din interviul generalului Stănculescu, rezultă că acesta a luat legătura cu mine pentru organizarea procesului din punct de vedere juridic. Dacă a luat cu mine legătura, înseamnă că eu eram cel care conducea în mod ocult destinele Justiţiei, toţi cei din Ministerul Justiţiei şi Procuraturii Generale pe linie civilă şi penală, fiind în subordinea mea. De asemeni, cum acelaşi domn general, atunci când vorbeşte de generalul Vasile Ionel, îl arată ca pe un spion KGB, rezultă şi faptul că organizând juridic un proces dorit de KGB, eram implicit racolat de un serviciu de informaţii rusesc, iar recomandarea făcută lui Stănculescu de a mi se adresa pentru organizarea procesului, denotă strânsa noastră legătură pe linie KGB, întrucât domnia sa s-a autodenunţat sau mai bine zis, autointitulat spion al americanilor, englezilor, francezilor şi ungurilor. Dacă titulatura cărţii este „În sfârşit adevărul", aştept de la autor şi intervievat, desluşirea adevărului relaţiei dintre noi, pe linia serviciilor secrete străine sau interne, pentru că altfel cartea necesită o altă titulatură, iar eu le-aş recomanda „În sfârşit neadevărul, delaţiunea şi din plin dezinformarea".

Țin să aduc aminte autorului că avea obligația morală să facă investigații și alături de cei al căror nume este eschivat de domnul general Stănculescu, întrucât autorul, el pe sine se recomandă ca pe un istoric, astfel că și lucrarea capătă o conotație istorică, dar dacă nu se fac corecturile respective, va fi o carte de minciună și dezinformare, de mistificare a istoriei României. De fapt, lucru la care se muncește din '89 încoace!. Dacă altcineva ar fi făcut afirmațiile pe care le-a făcut generalul Stănculescu, primul lucru realizat în momentul doi al citirii declarației sale, ar fi reprezentat o reacție nu de judecată, ci de blamare a imposturii. Dar, pentru că îmi închipui că și domnia sa e conștient că am fost printre puținii care i-am fost alături, chiar și în situația în care cunoșteam ordinul pe care îl dăduse căpitanului Ionel Boeru, de a ne executa la momentul procesului judecării lui Ceaușescu, dacă va observa ceva suspect. Ca și când după 3 zile de nesomn, oboseală și incertitudine, un amărât de căpitan putea discerne asupra lucrurilor normale sau anormale, în imediata apropiere și pe parcursul judecării unei personalități zdrobitoare ca a lui Ceaușescu.

R: Cine a fost de fapt Laszlo Tokes ,în evenimentele din Decembrie 1989, domnule general? Care a fost rolul pastorului în acele zile?

CL: Pentru a discuta „rolul" pastorului Tokes în evenimentele din Decembrie 1989, în lipsa unor probe certe, mă voi rezuma la analiza faptelor și întâmplărilor din acel timp și evoluția pastorului până în timpul nostru. Este de notorietate acțiunea Securității în dizlocarea pastorului Tokes din Timișoara, eșecul de neînțeles al Securității și devenirea peste noapte a acestui pastor drept simbol al declanșării evenimentelor din '89. Forța Securității de la acel moment putea conduce la potolirea jucăușului pastor printr-o anchetare, judecare și condamnare, pentru care 48 de ore, erau prea multe. A se vedea în acest sens, promptitudinea Direcției a VI-a, a Directiei securitatii statului și a Tribunalului Militar, în cazul tentativei de deturnare a avionului de la Sibiu, care s-a finalizat în zilele de 22-23 august. Deci, dacă s-ar fi dorit înlăturarea pastorului, categoric

erau de ajuns 48 de ore, pentru a fi judecat și condamnat în regim de urgență. Faptul că Securitatea nu a avut reacție și însuși pastorul la un moment dat, îndemnat din balconul casei, îndemna populația la calm, întrucât se înțelesese cu tovarășii de la partid, rezultă că un factor extern a generat decizia apărării spontane a pastorului și Casei Parohiale, în condiția în care inculpatul Tinu Radu, în dosarul Timișoara, declara la ascultarea sa în fața Tribunalului Militar, că pastorul fusese sursa sa și că îi înmânase o sumă de bani pentru activitatea din acele momente.

R: Dar cine era Tinu Radu?

CL: Eu îl cunosc din declarațiile date la urmărirea penală și în procesul de la Timisoara ca fiind ofițerul de securitate, care răspundea de pastorul Tokes. De asemenea, prezența în zonă a unor diplomați străini ce nu aveau nici cel puțin Consulat în Timișoara, categoric că pune sub semnul întrebării activitatea unor diplomați străini de la acel moment, în realizarea instigării maselor, a adunării acestora, a creării sloganelor de incitare precum și a producerii morților suspecte în rândul militarilor și civililor, prin împușcarea între ochi, despre care și Doina Cornea se îndoia în acele momente ca autorii tragerilor erau români, arătând că era convinsă că nu militarii români le-au produs. În aceste împrejurări, categoric că sprijinul străin pentru incitarea la revoltă a existat din plin și a reprezentat factorul decisiv pentru generarea „exploziei mămăligii".

R: Însă multe voci publice, declară că aceste teorii cu forțe externe și existența unei lovituri de stat în Decembrie 1989, sunt doar niște teorii false. De exemplu, istoricul și publicistul, profesor Zoe Petre scrie într-un editorial recent, că românii sunt obsedați de formule prefabricate și că de fapt revoluția a fost începută de oameni obișnuiți din 16 până în 22 Decembrie și că de abia după 22 au apărut complotul și complotiștii.

CL: Supozițiile unor critici și analiști politici, printre care și ale doamnei Zoe Petre, care susțin că acțiunile din 16-22 Decembrie au fost numai de

sorginte românească şi numai după 22 revoluţia a fost confiscată în folosul comuniştilor, este nu numai un fals ordinar, ci şi ipoteza de lucru a unor bolnavi trădători de neam şi de ţară, revoltaţi că elementele străine de pe teritoriul ţării de la acel moment, cum ar fi, puzderia de maşini LADA cu câte doi blonzi cu ochi albaştri, agenţi de provocare străină, introduşi pe filieră ungurească şi iugoslavă, tehnică electronică de simulare şi creare a stării de panică, incertitudine şi spaimă, folosite numai la lăsarea întunericului. Probabil că în mintea celor pentru care revoluţia se încadrează în perioada 15-22 Decembrie formează categoria nemulţumiţilor cărora organizatorii reali ai îmbulzelii din '89 nu le-a predat puterea aşa cum ei se aşteptau şi atunci este normal să dezinformeze poporul prin aşa zisa teorie a confiscării revoluţiei. De fapt, atunci când discutăm despre rolul şi personalitatea omului Iliescu din acele momente, arătam că acesta nu a fost o găselniţă ruso-americană, ci un real lider care în acele momente nu a fost numit de nimeni, dar şi-a asumat prin acte şi fapte rolul de conducător. Să-şi aducă aminte doamna Zoe, că domnia sa, ca şi domnul Constantinescu în acele momente îşi mâncau în linişte sarmalele, neavând decât spaima netihnei ingurgitării acestora, iar refularea domniilor lor începe după cristalizarea noii conduceri de stat în România şi mai cu seamă se acutizează în 1992 după alegeri, când poporul român cu o majoritate de peste 80% îşi alege forma de guvernământ şi pe preşedintele în persoana domnului Iliescu. Cei care au pierdut startul din 1990 prin frică, laşitate, temere şi bâlbâială, încearcă să revină în forta in 1992, de această dată pe valurile promovării primului experiment de revoluţie portocalie, prin crearea fenomenului Piaţa Universităţii. De fapt, cred că victoria şi impunerea personalităţii omului Iliescu, în momentele istorice ale anului 1990, s-au datorat şi neânţelegerilor majore dintre pseudo liderii momentului Timişoara, care de altfel uită în analizele lor să distingă şi momentul de reală apariţie a primelor manifestări de voinţă în răsturnarea tiraniei ceauşiste.

R: Domnule general, aţi tot pomenit de forţe externe în evenimentele din '89 în complicitate cu trădători de neam. Daţi-mi şi nişte nume, totuşi.

CL: Este adevărat că pot fi acuzat de faptul că fac numai apreciere şi arunc cu invective asupra unor persoane pe care nu le numesc. Încă de la început am arătat că fiind un om de formaţiune juridică, nu-mi pot permite să acuz pe x sau y, dacă nu am probe şi dovezi concrete. Aş încălca chiar eu principiul nevinovăţiei, desconsiderând astfel dreptul la onoare, demnitate şi poziţie social politică al celor ce nu sunt de acord cu mine. Critica împotriva editorialului doamnei Zoe Petre şi a scrierilor invocate de aceasta sub autoratul domnului Constantinescu nu fac în niciun fel dovada certă şi indubitabil a prezenţei majore străine în organizarea, desfăşurarea şi îndrumarea diversiunii din Decembrie '89. Ar însemna ca eu sa fiu criticat că nu dau nume şi date concrete de implicare străină, dar în acelaşi timp să uităm realităţile imaginilor ruseşti pe teritoriul ţării, al tehnicii de simulare şi bruiere a staţiilor de radio-locaţie, al dezinformării, creării stării de panică şi incertitudine prin media, mai mult radio şi televiziune şi atâţi alţi factori, ce prin notorietatea lor, indică prezenţa străină. Să nu uităm că presa şi mai cu seamă televiziunile europene ajunseseră la exacerbarea opoziţiei ceauşiste şi existenţa a peste 30.000 de morţi, condiţii în care după 20 Decembrie se ajunsese să se ceară de către străini intervenţia ruşilor pentru stoparea băii de sânge din România. A se vedea în acest sens şi discuţiile destul de publice între secretarul de stat SUA şi conducerea Rusiei. Nu vreau să speculez, dar aş mai aminti că interferenţa intereselor şi „milei" americano-rusă din acele momente, era de fapt înţelegerea dintre americani la momentul 25 Decembrie, pentru acoperirea furtului lui Noriega din Panama şi permisiunea dată Rusiei de a intra în România sub nobilul scop al stopării bălţii de sânge sau la acea oră a masacrului masei de revoluţionari.

R: Atunci de unde atâtea acuze furibunde ale unor ziarişti şi persoane publice care dau nume şi acuză direct diferite persoane?

CL: În materie de Media, indiferent că-i scrisă, televizată, ziaristul de investigaţie se bazează pe minimum două-trei surse în momentul în care face aprecieri sau declaraţii de notorietate asupra unor fapte şi împrejurări. Şi în acest domeniu, pentru că nu am probe şi pentru că merg pe analiză, declar că o parte din formatorii de opinie sunt din păcate racolaţi şi racordaţi la diferite partide şi ideologii, sponsori care-i ajută prin integrarea lor într-un anume serviciu de informaţii sau pur şi simplu sunt alimentaţi cu „probe" cum ar fi acte sau stenograme pentru a susţine un anume punct de vedere. Categoric că te întrebi de ce nu toţi cei din presă au acces la informaţii de prim rang, de ce câteodată ei însăşi se simt vânaţi şi agresaţi, când de fapt ei agresează pe toată lumea. Asta înseamnă că beneficiază de ridicarea ştachetei de mare om de presă, prin fluxul informaţiilor ce li se pun la dispoziţie sau cantitatea de dezinformare ce se consumă prin ştirea ce le este propusă a fi difuzată. Serviciile de informaţie, partidele politice, Guvernul, preşedenţia, băncile si chiar marile concerne, folosesc din plin presa pentru a-şi atinge scopurile. Pentru a fi mai convingător am să vă dau un exemplu. Într-un interviu televizat cu coordonatorul Arachelian, alături de Sorin Roşca Stănescu, Roşca încerca să demonstreze cât de implicată a fost Armata în reprimarea revoluţiei din Decembrie '89, eu fiind la acel moment in activitate şi îmbrăcat în uniformă militară şi încercând să-l readuc în realitate cu privire la datele despre persoanele împuşcate, locul şi momentul în care fapta s-a întâmplat, îmi aduc aminte replica: „Domnule Sorin Roşca Stănescu, permiteţi să vă raportez..." şi intervenţia intempestivă a lui Roşca Stănescu: „Mie să nu-mi raportaţi, eu nu sunt militar". Atunci, dându-mi seama de greşeala majoră a lui Sorin Roşca Stănescu, cu multă linişte şi calm, i-am răspuns: „Domnule Sorin Roşca Stănescu, amândoi purtăm grade, singura deosebire dintre noi, constă în faptul că eu îmi port epoleţii peste uniformă, iar dumneavoastră îi purtaţi sub haină". Dacă veţi găsi în arhiva TVR, veţi vedea zâmbetul

descumpănit a lui Roşca Stănescu şi trecerea la alt subiect. Un fel de no comment. Dar pentru că totuşi vreţi acţiune şi persoane mai bine determinate, îmi permit să vă readuc în memorie opinia unui întreg popor despre guvernarea cel puţin a perioadei 2009-2010 cu efectele dramatice ce se vor produce în 2011. Această guvernare nu este imaterială şi anominală, ea rezidă în acţiuni ale guvernului Boc, acţiuni achesate, promovate şi creditate de preşedenţia României. Aceasta nu este o părere de-a mea pentru că nu am calitatea şi expertiza pronunţării într-un astfel de domeniu, şi-mi pare rău că nu am această calitate oficială, dar nu pentru că nu o reţin ca atare, prin prisma reacţiei, nu a Mediei ci a întregii populaţii româneşti. Singura diferenţiere dintre mine şi televiziuni constă în faptul că eu nu m-aş întreba ca domnul preşedinte Băsescu dacă activitatea lor este sau nu atac la siguranţa statului, ci mai curând m-aş întreba dacă Antena 3 nu are formatori de opinii plătiţi de domnul preşedinte Băsescu şi aceasta întrucât, înaintea alegerilor prezidenţiale o parte din comentatorii Antenei 3, dintre cei mai evidenţi ,,nomina odiosa", îndemnau cu tărie populaţia la a se abţine de la vot, afirmând cu mânie proletară, că ei nu au pe cine vota. În primul rând atitudinea acestora mie mi se pare o atitudine foarte apropiată de o faptă penală, care poartă conotaţia de instigare. De fapt, acţiunea domniilor lor, s-a constituit într-un adevărat mesaj de absenteism de la vot. Absenteismul de la vot constituie şi a constituit pilonul major de câştigare a alegerilor de către domnul preşedinte Băsescu. În această situaţie pot să mă întreb cine pe cine a plătit şi pentru ce anume, iar ca un amărât din popor, consider că de plătit nu poate plăti decât cel care are de câştigat, pentru că altfel răspunderea în sensul acarului Păun, nu cred că e cazul să o atribuim domnului preşedinte Băsescu. Critica alegerii presedintelui Băsescu, prin furtul unor voturi, nu o poate face decât cel ce și-a exprimat părerea prin vot, nu și cel care, prin absenteismul propriu și al celor pe care i-a influențat, se simte frustrat. De aceasta, nu iau drept bune criticile media, alături de manifestările populaţiei. Sentimentele şi trăirile unui popor prin modul lor de manifestare, pot fi dirijate într-un

război psihologic, dar sunt cu totul şi cu totul mai pure ca reacţie decât orice dezinformare, prin consemnări istorice false sau analize ale unor oportunişti.

R: Până acum aţi fost un bun apărător a lui Ion Iliescu. Dar nu v-aţi întrebat de ce atât de mulţi îl acuză de implicare directă în evenimentele din '89 şi faptul că a confiscat puterea? Dumneavoastră chiar nu aveţi să-l acuzaţi de nimic?

CL: Repet pentru a nu ştiu câta oară, nu sunt şi nici nu am fost rugat să fiu apărătorul lui Ion Iliescu. Punctul meu de vedere, consider că e şi jignitor atât pentru mine cât şi pentru domnia sa, întrucât nu am pregătirea necesara pentru analiza şi critica activităţii acestui om, iar domnia sa nu a solicitat niciunui pigmeu să-i apere demnitatea. Dacă mă întrebaţi de ce m-am pronunţat într-un mod pozitiv cu privire la activitatea domnului preşedinte Iliescu, vă pot spune că trăirea acelor momente mi l-a revelat pe omul Iliescu şi, să nu se supere pe mine, ca pe un Don Quijote, apărător al unor iluzii, speranţe şi credinţe ale poporului român cu privire la o dictatură destrămată, doborâtă şi plăpândele zori ale unui început incert ca dezvoltare viitoare. Dacă cei care gândiseră viitoarea reorganizare geostrategică şi a zonelor de influenţă în Europa de Est îşi făcuseră planuri şi tatonări cu privire la înlocuirea conducerilor statale, acestea în raport de derularea evenimentelor în România, au trebuit să accepte impunerea lui Iliescu ca singur factor de închegare şi coeziune naţională, lăsând deschisă poarta viitoarei revoluţii portocalii pentru ca după organizarea şi destabilizarea situaţiei în România să poată prin sloganul „revoluţiei furate" să-l înlăture pe Iliescu, pentru a veni acea „superbă Alianţă Civică". Cel mai clar exemplu care mi-a fundamentat această credinţă este atitudinea lui Mazilu în prima decadă a lui Ianuarie 90 când toţi se întrebau ce-au făcut în ultimii 5 ani, astfel că şi Mazilu pe un tanc în Piaţa Victoriei încearcă timid, chipurile să-l apere pe Iliescu, împotriva căruia, ca prin farmec, portocaliilor li se dăduseră lozinca „Când ai stat 5 ani la ruşi, nu poţi

judeca ca Bush". Dar în opinia domniei sale, speriat că lumea nu îl vrea pe Iliescu, are acea explozie de ,,spontaneitate", o rară lipsă de demnitate intelectuală în care ţipă tare în megafon: „Dacă nu-l vreţi pe Iliescu, puneţi-mă pe mine". Acest exemplu este clar că nu vreo putere străină îl ridicase pe Iliescu, că însăşi calităţile sale, i-a obligat pe străini să îl accepte aşa cum îl dorea poporul român în calitate de conducător. Decizie grea pentru neprietenii statului român, cu violente reâncercări de doborâre a stabilităţii guvernării României, chiar şi după 1992.

R: Ţin să vă amintesc, domnule general, că Virgil Măgureanu, afirma într-un interviu că Iliescu încă din anii 70 era văzut ca cel care îl va înlocui pe Ceauşescu. De aceea mă gândesc că poate şi adversarii săi îşi susţin acuzele implicării în preluarea puterii de după '89 pe acest fapt şi anume ca viitor precursor a lui Ceauşescu. Nu credeţi?

CL: Domnul pofesor Măgureanu, ca şi majoritatea românilor care mai ascultau un post străin, cunoşteau din comentariile făcute despre perceperea în Occident a persoanei Iliescu, ca virtual înlocuitor al lui Ceauşescu. Probabil că domnul profesor Măgureanu avea alte informaţii, pe care cu certitudine, ca muritor de rând, nu le cunoşteam, dar la alegerile din 96, după ieşirea de la urne a domnului profesor Măgureanu, acesta a declarat cu linişte că a ales schimbarea, înseamnă că domnia sa, în calitate de şef al SRI la acea vreme, cunoştea dacă şi pentru cine fusese trimis „firmanul". Oricum, şi pentru această schimbare, nu ruşii l-au felicitat pe domnul Iliescu, ci preşedintele Americii, care aprecia modul democratic de schimbare a ştafetei.

R: Mai am o dilemă. Unde sunt banii lui Ceauşescu, asta dacă au şi existat ?

CL: Nu ştiu dacă e corect să discutăm despre conturile personale ale lui Ceauşescu, care chiar dacă ar fi existat, aş încerca să le caut pe undeva prin Arabia, având în vedere şi preocuparea sa de creare a unei bănci

internaţionale. Dar ştiu că ar trebui ca întreaga ţară să se intereseze de conturile Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ale UTC-ului, Sindicatelor, conturile procentuale formate prin contribuţie de 3-4% şi fondurile Casei de Pensii Naţionale şi Caselor de Pensii socio-profesionale, avocaţi şi organele din sistemul de apărare, siguranţă şi ordine publică. Dacă am putea cere şi efectua o descărcare gestionară pe fonduri şi infrastructură, cred că am putea să ieşim ceva mai repede decât alte state din criză, şi in acelaşi timp am rezolva şi o mare parte a problematicii marii corupţii. Cum niciun guvern de până acum nu şi-a dorit în mod serios rezolvarea acestei probleme, toţi putem bănui câte ceva, dar vom rămâne numai cu aceste bănuieli.

R: Cât de viabilă este teoria conspiraţiei ungare în evenimentele din Decembrie '89? Pentru că evenimentele de mai târziu de la Târgu-Mureş o susţin şi de fapt după acele evenimente regretabile de la Târgu-Mureş, s-a înfiinţat şi Serviciul Român de Informaţii.

CL: Aşa zisa terorie a conspiraţiei ungare a existat la propriu, dar pentru mascarea ei, societatea română a fost infestată cu dezinformare, zvon, delaţiune, toate „creditate" prin impostura marilor oracole, creatori de opinii şi analişti politici ad-hoc. De fapt în acest domeniu s-a aplicat o tehnică veche, antică şi de demult, care consta în realitatea invocării ieşirii unui mare număr de populaţie în stradă şi existenţa victimelor nevinovate pentru a masca prezenţa unor forţe militare străine, bine pregătite din punct de vedere al creerii diversiunii, al unei tehnici superioare care paralizau activitatea radarelor, creau panică şi temeri, precum şi prezenţe vizibile ale unui mare număr de maşini LADA cu câte doi ocupanţi ce numai a turişti nu semănau. În ceea ce priveşte fenomenul Târgu-Mureş să nu uităm că însăşi personajul stâlcit în bătaie apărea în media străină ca fiind un paşnic maghiar, omorât şi desfigurat de către extremiştii români. Marele adevăr era altul. De fapt era vorba de un român, pe nume Cofariu, bătut de maghiari, realitate ce nu a mai format obiectul scuzelor pentru dezinformare in presa, radioul şi

televiziunea din ţara şi de peste hotare, sau dacă acest adevăr a apărut, el nu mai era pe prima pagină cu litere de-o şchioapă şi nici la ore de mare audienţă ale televiziunilor, ci numai ca o ştire tratată cu litere microscopice într-un interval aproape de sport sau can-can, iar cât priveşte media televizată, comentariile bine că n-au apărut alături de filmele de groază sau perversiuni sexuale. De o teorie separată a unei conspiraţii ungare, în afara scenariului macro de reâmpărţire a zonelor de influenţă, nu se poate vorbi, factorul principal îl constituia la acel moment, punerea în practică a noii ordini geostrategice, iar rolul diversiunii maghiare, interioare şi exterioare, era încercarea acestora, ca pe planul macro, să-şi realizeze şi interesele proprii. În această privinţă nu mă supără aşa de mult modul de acţiune maghiar, ci mai mult modul nostru in care am tratat această problemă, întrucât este ştiut, că nu e tâmpit cel care cere, ci impotent şi trădător naţional, este cel care dă.

R: Dumneavoastră ce credeţi despre acuzele care i se aduc generalului Stănculescu, acela de a se fi îmbogăţit peste noapte după Decembrie '89. Care e adevărul?

CL: Cred că îmbogăţirea peste noapte a lui Stănculescu este un mit pe care şi generalul şi l-ar fi dorit. Iar dacă nu a negat niciodată această îmbogăţire, aceasta o transpun prin capacitatea excepţională a acestui om de a ieşi învingător la o partidă de poker, unde nu intră decât cu prima miză de deschidere, a zâmbetului dezinvolt şi senin, în abordarea unei partide de ruletă rusească. De faptul că am dreptate, rezultă şi din datoriile enorme ce-i grevează pensia prin efectul obligaţiei de a plăti, despăgubirile civile din dosarul Timişoara. Eu personal i-am apreciat şi-i apreciez abilitatea nu de politician ci de real comerciant, care lăsat în pielea goală în Egipt, alături de piramide, puteţi să aveţi surpriza să-l regăsiţi în maximum 2-3 ore într-un superb costum al unei mari case de modă franceze şi coborând dintr-un elicopter sau dintr-o maşină de ultimul tip cu o ţigară bună în mână şi cu un zâmbet suveran, care parcă ar spune „Ce mici, meschini şi fără minte sunteţi". Practicarea jocurilor de

noroc, aparate sau ruletă, au fost o artă de sfidare a imposturii filajului şi acesta era făcut cu toată publicitatea, parcă pentru a dori să-şi bată joc de mitul marelui miliardar.

R: Cum mi-i puteţi defini pe adepţii ideii de Revoluţie în Decembrie 1989?

CL: De fapt ar fi o mare blasfemie ca urmaşilor eroilor din Decembrie '89 să le spui că nu a fost o revoluţie, că răniţii nu au existat şi de asemeni, cei cu fapte deosebite nu s-au remarcat în momentele lui Decembrie '89. Cred că domnul preşedinte Iliescu, când vorbeşte de revoluţia din '89, o face cu tot respectul şi responsabilitatea termenului de revoluţie raportat la jertfa de sânge, a celor căzuţi, precum şi la dăruirea răniţilor şi restului de revoluţionari, care întradevăr au crezut, cred şi vor crede în sinceritatea acţiunilor lor, cu privire la idealurile din '89. Cum pot să le spun acestora fără să-i jignesc, că au fost manipulaţi şi că au constituit numai figuraţie, figuraţie într-o piesă cu autori străini, presărate pe ici pe colo şi de instigatori, trădători ai neamului.

R: Atunci îl putem considera şi pe Ion Iliescu ca pe un personaj manipulat în acele evenimente din '89?

CL: De preşedintele Iliescu nu putem spune că a fost manipulat, pentru că pe fondul unei manipulări generale, a avut luciditatea şi curajul preluării actului de conducere la momentul 0, la începuturile de istorie noua a neamului nostru. Persoana Iliescu, pe care sunt convins ca nu toţi au dorit-o ca personaj principal în reorganizarea României, a reprezentat de fapt o forţare a autorilor şi regizorilor din '89 de a-l accepta, întrucât mămăliga explodase de o manieră încât putea periclita scopul provocării ieşirii în stradă a maselor. Acesta este motivul pentru care am afirmat şi afirm că omul Iliescu s-a impus ca lider şi nu a fost numit.

R: Domnule general, haideţi să facem un exerciţiu de imaginaţie. Dacă după '89, puterea ar fi fost preluată de regretatul Coposu şi oamenii săi, cum ar fi arătat astăzi România?

CL: Sunt măgulit că apelaţi la mine pentru un exerciţiu de imaginaţie, dar cum acesta nu este pe plan juridic, trebuie să mărturisesc că nu sunt cel mai îndreptăţit factor pentru un astfel de exerciţiu. Dar ca un bătrân ajuns la o vârstă de senectute, în care orizontul de speranţă, visele şi năzuinţele numai poartă vigoarea orgoliului şi trufiei tinereţii, cred că indiferent de cine ar fi preluat în Decembrie '89 puterea, în afară de Iliescu, în mare situaţia era aceeaşi. Susţin aceasta întrucât pe linia PNŢCD, prin intermediul regretaţilor Coposu şi Raţiu, cât şi pe linia liberalilor cu referire la domnul Câmpeanu, a partidului de garsonieră regal, ca şi al altor mici formaţiuni politice de o altă esenţă decât comunistă, merg pe această logică bazându-mă pe faptul că în Decembrie '89 marile puteri şi-au dorit schimbarea lui Ceauşescu. Modul de reconstrucţie a viitorului stat român, dacă ar fi avut la bază o politică liberală sau ţărănistă, ar fi realizat o dezagregare mult mai rapidă a statului român, pentru că în politică nu trebuie să ai numai intenţii generoase, ci mai trebuie o susţinere masivă care să-ţi dea stabilitatea mijloacelor de reorganizare şi reorientare a politicii de stat. La acea dată singurul care putea gira unitatea naţională a fost Ion Iliescu, fapt care i-a permis ca în activitatea sa, să temporizeze împărţirea statului în provincii istorice.

R: Mă gândesc că am fi avut şi noi nişte baroni locali liberali şi ţărănişti, nu numai pesedişti! Corectaţi-mă dacă greşesc.

CL: Noţiunea de baroni, de mari bogătaşi, etc. , apare după anii 1996, găselniţa termenului de *baroni* a fost întrebuinţată de fiecare partid împotriva celorlalte partide. Niciun partid nu a fost scutit. Toate partidele şi-au acuzat baronii adverşi, uitând să şi-i pună la punct pe ai săi, sau nevăzând în ai săi decât oameni de afaceri cu însuşiri deosebite atât

naţionale cât şi personale (vezi cazul Videanu – Cocoș). De fapt, trecerea domnului preşedinte Iliescu din funcţia de preşedinte activ al partidului în cea de președinte onorific s-a datorat în trecut și se menține în prezent și datorita faptului că a solicitat și solicită formarea unui guvern în afara clientelismului politic, aşa cum a făcut şi la ultimul congres PSD. Ne aducem aminte atunci când se discuta despre Ion Iliescu ca singurul om politic care nu se îmbogăţise, situaţie similară cu a regretatului Copos, marii liberali ai presei fiind oripilaţi, asemuiau cinstea şi corectitudinea cu o nostalgie comunistă.

R: Haideţi să ne mai destindem un pic. Nu ştiu cum vă simţiţi dumneavoastră, dar în ţara asta eu mă simt ca un concurent la emisiunea Big Brother. Mă simt monitorizat pe toate căile, mai ales pe cele de telefonie mobilă, iar când îi mai văd şi pe ăia de la DNA cum mimează independenţa politică, dar arestează politic, cu Circul după ei, mă pune serios pe gânduri dacă mai trăiesc într-un stat de drept sau nu. Nu credeţi?

CL: Faptul ca te simţi incomod datorită agresiunii monitorizării modului de comportament de gândire şi acţiune intimă este un fapt normal, pentru că şi cele mai publice acţiuni au în spate gânduri şi năzuinţe intime, în care nimeni nu are dreptul să intre nepoftit. Asta pentru dumneavoastră ca ziarist. Cât mă privește pe mine am ajuns la concluzia ca o supraveghere cât de cât apropiată suplineşte faptul că în familie nu mă mai ascultă nimeni, iar timpul celor apropiaţi pentru a-şi produce necesarul existenţial, îi împiedică să stea cu mine. Deci, mai ştiu că în pomul care nu produce fructe, nici un nebun nu dă cu pietre. Iată că şi agresarea intimitaţii poate avea ca punct pozitiv, scoaterea din singurătate, dar dacă trecem la tratarea cu seriozitate a acestei probleme trebuie să arătam că serviciile de informatii, funcţionează în toate statele democratice iar în România dupa 90 au fost reânfiinţate, pentru că se simţea nevoia nu întăririlor, ci desfiinţării unei părţi mari a acestor servicii şi reclădirea lor într-o dubioasă structură, ce mai mult împiedică

obţinerea culegerii de informaţii, astfel încât să o facă şi mai vulnerabilă în criticile și lupta dintre partide. Nu faptul că un serviciu de informaţii îşi face datoria prin culegerea datelor necesare siguranţei naţionale, apărării și ordinii publice este periculos, ci modul în care sunt folosite informaţiile în jocul disputelor politice, lucru inacceptabil într-o democraţie reală şi aceasta pentru că serviciile de informaţii nu sunt ale vreunui partid politic și nici chiar ale preşsedintele statului, ci ale ţării pe care o slujesc. Rolul acestora în interoperativitatea NATO sau a Comunităţii Europene este de ocrotire a interesului naţional şi de veghere a respectării Constituţiei şi legilor statului român, astfel încât independenţa statului să nu ajungă o gogoriță a Dreptului internaţional, neatârnarea României să devină o realitate europeană şi euroatlantică, motiv pentru care niciun serviciu de informații nu treuie sa fie aservit unui alt stat sau organizaţii internaționale.

R: Sunteţi general de armată. Ce mai reprezintă Armata Română în măsura în care s-au desfiinţat atâtea unităţi militare, iar dotarea ei este de second-hand? Apoi de ce e nevoie să ne moară militarii prin războaiele altora, de prin Irak sau Afganistan? Sub pretextul modernizării Armatei, de fapt se distruge una din instituţiile în care românii au cea mai mare încredere, după Biserică. De ce toate astea?

CL: Armata în România, încă din negura timpurilor a fost elementul de siguranță, respect şi devoţiune patriotică. Armata din toate timpurile a fost numai a poporului român şi a servit năzinţele neamului nostru. După '89 cu regret constat că armata care reprezenta cel mai bun coeficient de încredere a populaţiei alături de Biserică este din ce în ce mai mult blamată, minimalizată şi aproape externalizată din societatea românească. Sub pretextul integrării în structurile euroatlantice şi servicii de profesionalizare ne-am bătut joc de ultima şcoală de educaţie cetățenească şi patriotică a tinerilor prin nedesfăşurarea stagiului militar obligatoriu. De asemenea, reducerea drastică a numărului de militari, ne-a creat astazi un simulacru de armată, care împreună cu angajaţii civili

reprezentau circa 70 000 de oameni. Se vorbeşte de profesionalizare, dar mă întreb pe ce tehnică anume, întrucât aviaţia stă pe MIG-urile pentru care am aruncat banii în nevoia de modernizare, astfel că astăzi cad cu mândrie patriotică odată cu investiţiile fără sens aruncate pe modernizare. Tancuri şi TAB-uri nu mai avem, flota se învecheşte atât cu *Mărăşeştiul* Ceauşeştilor, dar am mai achiziţionat nişte epave englezeşti pentru că fiind în C.E. şi în criză a trebuit să îi ajutăm pe englezi să-şi vândă balastul de fier vechi la preţ de cel puţin mâna a doua. Care ar fi fost discounturile afacerilor nu ştim, dar sunt convins ca ele au fost mobilizatoare și îndestulatoare pentru cei care au luat decizia semnării contractului. Submarin mai avem, unul legat la dană, e adevărat că e nou fiind din 1800 toamna, pe care încă mai remarc o bucătărie românească real autohtonă, în care se pregăteşte o fasole pe care n-aş da-o pe toată flota română rămasă după actul de gestiune ultra apreciat al domnului Basescu. Nu pot să neg că la paradă observ câteva care de luptă straine, nişte militari mai mult speriaţi şi vădit incomozi în uniforme ce au rămas probabil de la Asociaţia Vânătorilor şi Pescarilor, pentru că cele tradiţionale româneşti au dispărut cu totul. Aş sugera şi cu fanfara să o terminăm, întrucât reprezintă o cheltuială nejustificată în situaţii de criză. Cartuşele de manevră să nu mai fie folosite la diferite evenimente, întrucât o să vină vremea să ne apărăm cu ele, de ciori sau şobolani. Dar trebuie să remarc că avem mândria jertfei de sânge a tineretului nostru peste hotare, în ţări a căror organizare statală, „volens, nolens", trebuie să le exportăm democraţie. Românii dintotdeauna au fost buni luptători, dar numai în actul de apărare a sfruntarilor ţării. Mi-e milă şi mă doare când şi în teatrul de operaţiuni, preţul vieţii unui român este cu mult mai mic decât al celorlalte ţări, ca să nu mai vorbim de cuantumul soldelor, calitatea echipamentului şi precaritatea mijloacelor de luptă. În interiorul statului, demnitatea Armatei este dată de reacţia de incultură a oamenilor politici, rea credinţă şi defăimare a singurei structuri socio-profesionale care la începutul pregătirii carierei jură să-şi apere ţara cu preţul vieţii. Noi am jurat să ne apărăm ţara cu preţul vieţii, iar imbecilii de

guvernanţi, care ne consideră asistaţi social, au jurat probabil să nu răspundă într-un fel pentru dezastrul statului român. Noi am crezut, credem şi vom crede în valorile neamului şi ne vom sacrifica oricând viaţa pentru apărarea integrităţii şi independenţei ţării noastre, iar politicienii vor face totul pentru a distruge aceste realitaţi și idealuri.

R: Să revenim la evenimentele din Decembrie, domnule general. Cum s-a reuşit totuşi, ca mulţi dintre inculpaţii din dosarul „Procesul Timişoara" să nu fie condamnaţi, chiar dacă probele erau certe? Unii au scăpat folosind tactica certificatelor medicale, iar alţii cu ajutorul unor partide politice, sub lozinca reconcilierii naţionale, s-a cerut amnistierea acestora.

CL: În „Procesul Timişoara" au fost pronunţate condamnări de peste 10 ani de închisoare, iar condamanţii şi-au executat pedeapsa, cu excepţia unui membru al Comitetului Central, respectiv al generalului Coman, care a fost graţiat de către preşedintele Constantinescu pe motiv de boală. Singurii achitaţi în acest proces, au fost Tinu Radu şi Atudoroaiei Gheorghe. Eventualele întreruperi ale executării pedepsei pronunţate pentru condamnaţii din această cauză, nu au reprezentat acte de bunăvoinţă ale magistraţilor, ci obligaţii legale în virtutea cărora în situaţii deosebite, legea permite magistratului să ia această măsură. Însă perioada de întrerupere a executării pedepsei se adaugă la timpul de executare a pedepsei.

R: Revin. Consider că Justiţia i-a lăsat liberi pe mulţi vinovaţi din acele zile, batjocorind sângele vărsat de români. De ce nu s-a făcut dreptate până la capăt?

CL: În preajma momentelor de tensiune politică, ca şi înaintea alegerilor locale, parlamentare sau prezidenţiale, care au loc de obicei la sfârşitul lunilor noiembrie şi decembrie, toate partidele caută să-şi atragă o masă de votanţi destul de activă, cum e cea a revoluţionarilor. În restul

timpului, ca şi în momentul de faţă, Guvernul caută să ne taie din beneficiile acordate prin lege, să le compare cu cele acordate de comunişti ilegaliştilor şi să ne insulte în toate felurile. Deci, marele Circ al promisiunilor electorale, de a afla, de a judeca şi de a condamna pe „cei ce-au tras în noi, după 22", împarte morţii, răniţii şi revoluţionarii în două categorii, unii până în 22 şi alţii după 22, data de 22, fiind termen de agresare portocalie a domnului preşedinte Iliescu. Însă pe linie de justiţie, consider că cei vinovaţi pentru moartea și rănirea revoluționarilor, au fost trimişi în judecată sub imperiul raţiunii vinovăţiei politice si nu printr-o demonstratie probatorie, deci au fost condamnați prin măsluirea adevărului, pentru a nu recunoaşte intervenţia străină. În această problemă, însăşi doamna Cornea, în repetate interviuri se îndoieşte de realitatea probatorie a acuzelor. „Procesul Timişoara", în opinia mea, este începutul desfăşurării Securităţii la modul public, ca fiind cea care a provocat morţi şi răniţi în Timişoara, dar în subteran se urmărea desfăşurarea unor unităţi specializate pe rezidenţe străine occidentale maghiare şi ruseşti. Vă rog să observaţi că într-un astfel de moment crucial pentru apărarea statului şi restabilirea ordinii şi siguranţei naţionale, au fost şi înţelepţi care au deschis graniţele, permiţând intrarea şi ieşirea nestingherită a celor ce se erijau în prieteni ai democraţiei române. În imediata apropiere a graniţei de Vest cu Ungaria, am auzit (dar nu am vazut), că există o unitate militară din Ungaria, în curtea căreia era ridicat un obelisc în cinstea eroilor căzuţi în revoluţia română. Deci problema realităţii modului în care se poate discuta despre părtinirea securiştilor judecaţi la Timişoara, este o falsă şi grosolană mistificare, întrucât vinovăţia nu a fost şi nu este juridică, ea reprezentând după umila mea părere, un aşa zis dictat oportun al politicii de atunci. Pentru acele timpuri Dumnezeu să-i ierte pe generalul Diaconescu, care gestiona inainte de 1989 arestarea revoluționarilor, iar după decemrie 1989 condamnarea secrităţii și armatei, probabil pentru a fi iertat de cei care își doreau ascunderea și mascarea intervenției străine. Vă rog să observaţi, de asemenea, că această grosolană atitudine de adiţie a unui electorat

din partea partidelor politice, este de un cinism cumplit, întrucât periodic se intră cu bocancii murdari în inimile aparţinătorilor eroilor martiri, se incită şi se redeschid răni pentru ceilalţi participanţi de bună credinţă la acele momente de provocare străină, care i-au considerat probabil ca pe victime colaterale ale realizării unui vis democratic, care imediat după înlăturarea lui Ceauşescu ne spunea, plecaţi voi de pe acest teritoriu, pe care-l vom ocupa noi, întrucât noua ordine şi împărţire a pieţelor de desfacere, impuneau distrugerea întregii avuţii naţionale.

R: Fostul procuror Romeo Bălan, care i-a trimis în judecată pe generalii Stănculescu şi Chiţac, declara de curând că aceştia ar merita să facă puşcărie şi la vârsta de 90 de ani. Cum comentaţi?

CL: Nu știu dacă procurorul Romeo Bălan ar fi finalizat rechizitoriul împotriva generalului Stănculescu şi Chiţac, aici creditându-l ca autor mai mult pe generalul Voinea Dan. Dar nu contează cine a finalizat rechizitoriul şi cine a judecat şi condamnat, întrucât într-un proces politic, numai este vorba de raţiune juridică. După mine generalii Chiţac şi Stănculescu au fost condamnaţi la ordin pentru a se îndeplini dezideratul unei revoluţii autohtone, în care Securitatea şi Armata Română s-ar fi opus schimbărilor democratice. Numai un dement ar putea crede în vinovăţia regretatului Chiţac, care va intra cu sau fără voia celor care vor să facă istorie prin hotărâri judecătoreşti în panoplia martirilor, întrucât singura activitate antirevoluţionară a generalului Chiţac a constat în aducerea în Timişoara a unui stoc de lacrimogene, întrebuinţate şi astăzi pe stadioane şi în alte ocazii, în toată lumea. Culpa proferarii unor cuvinte de critică a patosului revoluționar lasă un gust amar ca posibilitate de reținere în sarcina sa ca vinovăție, intrucât mărturiile sunt contradictorii, nesubstanțiale și aș putea să afirm că sunt chiar provocate. Cât îl priveşte pe generalul Stănculescu, cred că ar fi trebuit decorat cu cele mai înalte distincţii ale statului român, pentru că nu a intervenit in stoparea ordinului de reintroducerea unitatilor militare in cazarmi, a organizat procesul Ceauşescu şi nu a riscat conducerea unei lovituri de stat

militare, care genera în mod indubitabil reacţia armatelor vecine şi neprietene, pregătite să intervină în România, pentru a o desfiinţa ca naţiune. Este adevărat că generalul Stănculescu a avut România în mână, dar cu părere de rău, inteligenţa şi priceperea deosebită din actul comerţului exterior nu s-a manifestat în persoana domniei sale şi pe plan politico-militar. Cum poţi să-l acuzi şi să-l condamni pe cel care contribuise într-o mare măsură la plata datoriei externe de către România comunistă, a contribuit la monitorizarea procesului Ceauşescu şi având creată imaginea liderului militar chiar şi prin mediatizata punere în ghips a piciorului, nu a preluat conducerea statului, ci şi-a urmat cursul firesc al unei cariere cu un final, cred, nemeritat. Condamnarea lui Stănculescu, aşa cum am arătat, satisface salvgardarea ideii revoluţiei naţionale, a neimplicării culpei vreunor state, dar şi orgoliul portocaliilor care sperau în acele momente să le predea lor ştafeta conducerii statului şi nu domnului Ion Iliescu. Încă o dată, aşa-zişii portocalii n-au înţeles că un lider nu se numeşte, ci se autoimpune, iar ca critică la Stănculescu, respectiv predarea puterii în mâinele lui Iliescu, are aceeaşi valoare şi dacă le-ar fi predat lor puterea. Numai că asta arată şi demonstrează momentul de luciditate al generalului Stănculescu. Mă întrebaţi până la ce vârstă un om poate fi condamnat şi obligat să execute o pedeapsă. Strict profesional şi destul de cinic, dar legal, un individ care încalcă legile statului poate fi condamnat la orice vârstă. Problema este însă de realitatea modului de executare a pedepsei din partea unor oameni ce depăşesc vârsta de 60 de ani. În această materie, este de notorietate că vârsta reprezintă prin ea însăşi o boală agravată de diagnosticele maladiilor de care condamnatul suferă, ori medicina stabileşte clar că-n tratarea oricărei maladii avem două elemente esenţiale: încrederea în medic, alături de dorinţa de a mai trăi, cat si conditia obligatorie de evitarea oricaror stari de sau altercaţie. Poate că cei care au avizat şi-au admis punctul de vedere că maladiile celor doi generali trecuţi de vârsta de 80 de ani, pot fi tratate în penitenciar, nu vor avea parte vreodată de astfel de verdicte date împotriva lor. Mai simplu, să-i ierte Dumnezeu.

Codul Penal condamnă tortura fizică şi morală, şi nu ştiu dacă altfel decât tortură se poate numi încarcerarea şi menţinerea în stare de detenţie a unui om în vârstă şi bolnav. Rezultatul este moartea, printr-un chin prelungit şi din păcate controlat, ori condamnarea la moarte prin tortură este cea mai hidoasă formă de exprimare politică în eliminarea aşa zişilor vinovaţi, de fapt incomozi politic.

R: Dar cine i-a vrut închişi pe generali?

CL: Nu ştiu cine i-a vrut închişi pe generali, dar condamnările au fost date sub preşedenţia domnului Constantinescu şi Băsescu. Punerea în libertate, aducerea în ţară şi redeschiderea procesului generalului Stănculescu le-am dorit pentru apararea adevarului ce viza demnitatea ostirii romane ca institutie nu pentru faptul că aş fi avut vreo relaţie deosebită de apropiere sufletească sau profesională faţă de generalul Stănculescu, şi aceasta întrucât aproape în mod constant, generalul a acţionat în afara sau împotriva sfaturilor primite de la mine, ci numai în virtutea păstrării şi apărării unui pricipiu ce ţine de demnitatea gradului de general a oştirii române, ce nu puteau fi terfelite aşa cum unii au încercat să facă prin etichetarea Armatei ca trădătoare a intereselor propriului popor. Stănculescu în postura de judecat şi condamnat reprezintă în mod simbolic însăşi Armata. Aşa că acestea au fost criteriile şi considerentele pentru care am avut puncte de vedere discordante cu Justiţia timpului, în ceea ce priveşte această grosolană caricatură a unui act ce poartă girul de hotărâre judecătorească. Numai faptul că generalul Stănculescu în cartea sa îşi aduce aminte de persoana mea pe care o mai consideră şi organizator real al procesului Ceauşescu, vă demonstrează că punctul meu de vedere nu este un nul de conjunctură fabricat ad-hoc întru apărarea unui apropiat. Dar unele sunt relaţiile personale şi cu totul altceva este analiza reală a situaţiei juridice a unui om.

R: Dar generalul Milea, trădător sau erou?

CL: În ceea ce-l priveşte pe generalul Milea, nu mă pot pronunţa dacă întradevăr ar fi erou sau trădător, întrucât nu am elementele necesare pentru o concluzie reală şi fără echivoc. Dar iarăşi dacă mă întrebaţi numai ca un ins oarecare, vă răspund că din punctul meu de vedere, Milea a fost convins să se sinucidă cu mâna altuia. Această opinie se bazează pe experienţa anilor de justiţie, prin modul de determinare criminalistic al locului faptei şi interpretarea probelor reţinute în acest caz, precum şi întârzierea enormă în venirea unei ambulanţe, dar şi tardiva intervenţie medicală, care apare mai mult ca o aşteptare a trecerii timpului pentru declararea morţii. Cred că personalitatea generalului Milea o poate evoca mai bine decât mine, generalii Vlad, Olteanu sau alţi conducători ai Armatei din acel timp.

R: Gelu Voican Voiculescu e singurul personaj important din Procesul Ceauşescu şi din evenimentele din '89 care nu a scris nicio carte despre acele zile de Decembrie. Cum vă explicaţi?

CL: Gelu Voican Voiculescu reprezintă în opinia mea, un tip sincer si de mare curaj, pentru că şi fără să fi scris vreodată o carte despre Revoluţie, în repetate rânduri şi-a declinat actul de voinţă în sensul reprimării cuplului Ceauşescu, alături de Petre Roman. Eu îl cunosc ca pe un tip deosebit, cu o cultură bine întemeiată şi cu preocupări ezoterice. Deci, eu personal nu ştiu şi nici nu mă interesează dacă Gelu Voican Voiculescu ascunde sau nu ceva, dar îl pot caracteriza ca pe un tip deosebit, cinstit, loial şi săritor.

R: După evenimentele din Decembrie '89, au apărut o sumedenie de personaje, care îşi arogau titlul de revoluţionari, primind pentru aceasta, certificate de revoluţionari la pachet cu terenuri şi gratuităţi pe transport, chiar dacă mulţi dintre aceştia au privit evenimentele din '89 de la televizor. Cât e afacere şi cât e nesimţire?

CL: Problema numărului real a revoluţionarilor a creat multe semne de întrebare, motiv pentru care în două rânduri pe plan guvernamental s-a luat măsura reconfirmării calităţii de revoluţionar. Nu ştiu însă personal sau prin probe să fi existat vreun aşa zis revoluţionar trimis în judecată pentru dobândirea acestei calităţi prin fals sau uz de fals.

R: Spuneţi-mi cine a susţinut diversiunea teroriştilor şi a Securităţii lui Ceauşescu după 22 Decembrie, în condiţiile în care dictatorii fuseseră deja capturaţi?

CL: Este normal ca în planul de răsturnare a lui Ceauşescu, de fapt a întregii structuri de partid şi de stat, ca unul dintre elementele de diversiune să fie născut pe baza îmbolnăvirii cu scenarita teroriştilor. Realitatea acestei susţineri este demonstrată de faptul că „teroriştii" au acţionat şi după 25 Decembrie, momentul omorârii cuplului Ceauşescu, ultima victima fiind constatata pe 10 ianuarie 1990. Dacă teroriştii au acţionat în sprijinul vreunei alte idei sau persoane decât cuplul Ceauşescu, rezultă că ei n-au acţionat în numele lui Ion Iliescu, care se impusese deja în conducerea CFSN-ului, şi nu ne rămâne decât să obesrvăm că aceşti aşa zişi terorişti au mai funcţionat câtva timp în sprijinul nucleului portocaliu, ce-şi dorea preluarea conducerii statului. Care sunt aceştia, nu-i pot arăta nominal, dar sunt aceeaşi care au generat conflictele din Ianuarie 1990, creearea Societăţii Civile, a fenomenului Târgu-Mureş, Piaţa Universităţii, etc.

R: Atunci ce a păzit Securitatea lui Iulian Vlad? Adera şi ea cumva la planul de răsturnare a regimului Ceauşescu, era şi ea complice la diversiune?

CL: Personalitatea generalului Vlad, nu poate fi târâtă în noroiul ipocriziei, nici a celor care îl bănuie de complot şi trădare împotriva lui Ceauşescu, după cum nu poate intra nici în tabăra trădătorilor de armă şi aceasta pentru că o mare parte din conducerea Securităţii în frunte cu

domnia sa, s-a lăsat arestată. Ca şi în ceea ce-l priveşte pe preşedintele Iliescu, afirm că nici pentru generalul Vlad nu am datele necesare judecării în raport de acele momente. Pot afirma însă că atunci ca şi acum, rolul unui comandant într-o situaţie critică este de a-şi apăra subalternii, tehnica şi mijloacele din dotare. Sub acest aspect generalul Vlad a avut inspiraţia unei atitudini ce a facilitat apărarea activului securităţii şi crearea posibilităţii de a scoate această instituţie din conul delaţiunii cu privire la acţiunile aşa zişilor securişti, de împuşcare sau rănire a cetăţenilor şi de stopare a mişcărilor anti Ceauşescu. Dacă în Piaţa Palatului, respectiv între palat şi Comitetul Central, pe Calea Victoriei Bucureşti, generalul Vlad ar fi uzat de forţa de foc a Direcţiei a V-a, vă garantez că-n maximum 5-10 minute n-ar mai fi rămas în viaţă nicio suflare de om sau animal. Tocmai înţelepciunea generalului Vlad a condus la introducerea ofiţerilor în unităţi, depunerea armamentului şi muniţiei într-o ordine şi rigurozitate perfectă, astfel că şi cei mai aprigi acuzatori ai Securităţii nu au putut dovedi rolul de reprimatori ai trupelor de Securitate sau al celorlaţi ofiţeri. Înlăturarea şi arestarea generalului Vlad, sub oblăduirea înţelegerii generalului Stănculescu alături de cel puţin un reprezentant al unei ambasade străine, a fost facuta pentru a confirma arestarea lui Vlad si desfiintarea fostei Securităţi. Personal, îl consider pe generalul Vlad Iulian ca pe un om deosebit prin calităţile profesionale, activitate, cultură şi în primul rând, sobrietate a hotărârilor neântinate de grotescul refulărilor sau precipitaţiile fricii şi nesiguranţei.

R: Şi totuşi care a fost rolul generalilor Guşă şi Vlad, în evenimentele din Decembrie '89? Cel puţin generalul Guşă este acuzat de reprimarea revoltei de la Timişoara, soldată cu zeci de morţi.

CL: Cuplul de o noapte Guşă-Vlad, reţinut ca noaptea generalilor, îmi evocă personal tăria de caracter a şefului Statului Major al Armatei şi al şefului Securităţii. În esenţă vedem activitatea celor doi generali de stopare a elanului „prietenesc" al ruşilor pentru a intra in ţară să ne dea ajutor, aşa cum le sugeraseră americanii, în stoparea băii de sânge şi

restabilirea ordinii în ţară. Dacă la aceleaşi momente reţinem şi ridicarea lui Militaru în calitate de ministru al Armatei, alături de Brucan, Stănculescu şi alţii care au dat ordin să se taie legăturile telefonice speciale, (T.O), de la Comitetul Central, pentru a-i obliga să revină în clădirea Ministerului Apărării, observăm că reacţia lui Militaru şi Stănculescu este de neagreare a cuplului Guşă-Vlad, astfel că s-a făcut totul pentru anihilarea lor. Vlad este arestat în jurul datei de 10 Ianuarie, când în mod mincinos a fost chemat cu întreaga conducere a fostei Securităţi la sediul Ministerului Apărării Naţionale, pentru a se discuta posibilitatea trecerii Securităţii în subordinea Armatei, după care în mod intempestiv, la ieşirea din biroul generalului Vasile Ionel, si fara stiinta sau acordul acestuia, s-a operat retinerea lor. Perversitatea modului de acţiune, viza să-l pună într-o lumină proastă şi pe generalul Vasile Ionel, căruia nu i se spusese nimic de arestare, ci numai de coordonare a modalităţii de trecere a Securităţii în subordinea MAPN. Pentru compromiterea generalului Vasile Ionel, este destul să indicăm faptul că Stănculescu, ca iniţiator al arestării, alături de Militaru, a găsit posibilitatea aruncării deciziei de arestare, după discuţia generalului Vlad cu generalul Vasile Ionel. De fapt, „dragostea" si delaţiunea generalului Stanculescu faţă de generalul Vasile Ionel, este un fapt de notorietate, care mi-a consolidat aprecierea si afectiunea purtata domnului general Vasile Ionel, faţă de acest oştean ce şi-a câştigat şi merită tot respectul din partea întregii caste militare. În timp ce generalul Vlad era condus spre maşina pregătită îndeplinirii actului de arestare, la un nivel superior al Ministerului se afla generalul Stănculescu care împreună cu un diplomat străin, se pare că beau un pahar de tărie, savurând arestarea generalului Iulian Vlad. Cât îl priveşte pe regretatul general Guşă, scenarita creată cu privire la fenomenul CADA, a fost înlocuit şi numit comandant al Armatei de Buzău, iar cu timpul ajutat să se îmbolnăvească de deces, astfel încât un martor atât de incomod să fie făcut inoperabil.

R: Ce înseamnă CADA, domnule general?

CL: Comitetul de democratizare al Armatei. Comitet, insinuat şi acceptat de generalul Stănculescu, care în acest fel şi-a cunoscut opozanţii, criticele şi riscurile, pentru ca apoi, în timp aceştia să fie tocaţi, bucată cu bucată şi Comitetul să intre în anonimat. Iar când vorbim de ajutorarea generalului Guşă în îmbolnăvirea de deces, mă gândesc cât de puţin au fost interesaţi mai marii timpului în investigarea şi tratarea acestui monument de rectilinitate şi profesionalism.

R: De ce România a fost singura ţară în care căderea comunismului s-a făcut prin asasinate şi mult sânge pierdut? Cum vă explicaţi că numărul morţilor a fost mai mare după capturarea dictatorilor, decât înainte de a fi capturaţi?

CL: Forma violentă de reprimare a acţiunilor din Decembrie '89 în România, spre deosebire de revoluţiile de catifea din restul statelor est-europene, cred că a fost generată de un factor extern şi unul intern. Pe plan extern, nicio mare putere care concura la reâmpărţirea pieţei de desfacere şi a zonei de influenţă nu ar fi acceptat rămânerea în viaţă a cuplului Ceauşescu, întrucât reprezenta un risc deosebit de important, pentru răspunsurile pe care le-ar fi putut da cu privire la clădirea sa ca un realizator al unor mari demersuri de mediere, prin maniera deosebit de preţuită a vizitelor sale la Washington, Londra, Paris, etc, centre de putere care nu-şi puteau justifica plimbările în caleaşcă, acordarea unor înalte titluri şi medalii cu ocazia vizitelor efectuate ca şi laborioasele ridicări în slavă a presei străine cu ocazia vizitelor sale. Dar în mod deosebit dezvăluirea de către Ceauşescu a substratului mandatului de mediere, factorul intern este o greşeală de fapt, tot a planului extern, întrucât autorii acţiunii n-au prevăzut şi n-au crezut în reacţia virulentă a unui „popor de mămăligari". Îmi pare rău, dar cred că terciul pe care ni-l atribuiau străinii, nu reprezenta decât o diluţie a acestui terci pe care şi-l erijau în creier cu circumvoluţiuni generate de fierbinţeala ifoselor intelectuale neacoperite în fapt, decât de bâlbele majore.

R: Atunci putem spune că rămâne România o ţară nespovedită în faţa istoriei?

C L: O ţară sau un popor poate explica propriile ei acţiuni, dar atâta timp cât alţii au gindit şi-au acţionat in numele ei, nu ne rămâne decât să aşteptăm declasare documentelor străine peste foarte mulţi ani şi numai atunci vom mai putea să vedem în mod real cine si din ce ţară poate purta blamul căderii şi cine se poate, chiar post-mortem, să fie încoronat cu nimbul eroismului. După câţi ani am aflat că în 1945 la Yalta am fost trădaţi de lipsa de interes faţă de ţara noastră, a viitorilor comunitarişti europeni. Aceasta nu este o nearătare a adevărului ci o imposibilitate de aflare până la momentul adevărului, până la momentul în care marile puteri au socotit că este timpul desecretizării acelui moment istoric.

R: Domnule general, când aţi trăit mai bine, pe vremea lui Ceauşescu sau pe acum?

CL: A face comparaţie între dictatură şi năzuinţa spre idealul de libertate cred că este inutil, întrucât niciun om nu-şi doreşte decât libertate de acţiune, gândire şi respect social. Dar trebuie să observ cu obiectivitate că în materie de învăţământ, artă, cultură, religie, istorie, precum şi partea pragmatică socio-economică, atunci aveam realizări indiscutabil mai mari, date probabil şi de reacţia de frondă a intelectualului şi a omului simplu, care îşi dorea o libertate de exprimare. De asemeni, protecţia socială era aproape fericit realizată, în raport de insecuritatea protecţiei sociale de astăzi. Ca să mă exprim puţin mai plastic, atunci mă omora securitatea, astăzi mă omoară insecuritatea. În momentul de faţă am libertate, dar numai la un nivel de exprimare vulgara, respectiv avem dreptul să ne înjurăm unii pe alţii, pentru că pe alte planuri poate avem drepturi ipotetice, dar nu avem mijloacele materiale de punere în operă, a acestor iluzorii drepturi. Pe scurt, astăzi am ajuns la înţelepciunea străveche, că rău cu rău, dar e mai rău fără rău! Aşa că mi-aş dori din toată inima o dictatură luminoasă, care să scoată ţara din această criză,

să o stabilizeze şi să o reorganizeze din punct de vedere guvernamental, iar după crearea unei reale autorităţi a organelor de stat şi cu un potenţial economic satisfăcător, să predea puterea unei forme democratice de organizare statală.

R: Domnule general, haideţi să fim în trend şi să ne prefacem deontologi. Manipularea în presă. Cât de mult s-a manipulat prin presă, redarea evenimentelor din Decembrie 89, într-un mod fericit sau nu?

CL: La momentul Decembrie 89 începând cu data de 15, atât presa internă cât şi cea externă, a fost dezinformată în mod sistematic pe linia crearii sentimentului de acută nevoie de schimbare a regimurilor comuniste din Estul Europei. Presa primea informaţii într-un ritm imposibil de controlat ca şi veridicitate a sursei, se crea în mentalul colectiv temerea, frica, insecuritatea, incertitudinea şi lipsa de orizont în găsirea unei soluţii. Dacă în celelalte state din fostul lagăr socialist revoluţiile au fost de catifea sau aproape de catifea, în România prin prezenţa şi autoritatea lui Nicolae Ceauşescu, dezinformarea trebuia să fie cu mult mai acută şi instabilitatea socială cu mult mai virulentă. Pe de o parte, înainte de 22 Decembrie presa de la noi înfiera acţiunile cercurilor reacţionare externe şi interne, amestecul brutal al imperialiştilor ruşi şi americani, iar presa externă exagera mituri de mişcări inexistente, promova eminenţa dispariţiei cultului Ceauşescu şi lăsa vag să se întrevadă zorile luminoase ale începuturilor democraţiei. După 22, numărul morţilor insinuat de presa străină creşte în mod alarmant la zeci de mii de oameni, până la 60.000 chiar. Pentru ca dezinformarea, zvonul şi incitarea la violenţă să-şi producă şi mai bine efectele, pentru prima dată în istorie s-a apelat la transmisia în direct a unei revoluţii. Acest fapt a condus la un maxim de eficienţă în creearea stării de spirit a populaţiei, alături de ştirile venite de la posturile de radio sau televiziunile străine, locaţii de unde se transmiteau mesaje de intervenţie armată în România, pentru stoparea unei bălţi de sânge. Televiziunea autohtonă dădea reportaje macabre, despre morţi îmbrăcaţi sumar, legaţi cu sârme de

mână, atât civili cât şi militari. Se aruncau în eter zvonuri despre atacarea Bucureştiului, de către unităţi neidentificate, terestre sau aeroportate, la Constanţa se zvonea despre activitatea unor nave ruseşti, elicoptere neidentificate, submarine, etc. Pe nerumegate se primeau şi se difuzau ştiri cu privire la acţiunile unor terorişti care infestau apa, alimentele, fructele, etc, femei care purtau pistoale în colive şi tot felul de fantasmagorii pe care cu greu ţi le poţi imagina ca fiind reale în momentul de faţă, dar greu de suportat la acele momente tensionale.

R: Sunteţi de acord cu mine că la procesul de la Târgovişte, Ceauşescu a fost de fapt singurul din acea sală care nu a minţit? De fapt Ceauşescu nu minţea voluntar, el era convins de ceea ce spunea, era atât de îndoctrinat încât ajungea să creadă şi aberaţiile sale. Faţă de actualii cărora parcă li s-a făcut transfuzie de minciună.

CL: Înainte de Decembrie 89, în 25 de ani de guvernare ca şi in timpul procesului de la Târgovişte, Ceauşescu ajungând într-un grav stagiu de paranoie, categoric că nu se poate susţine că ar fi minţit, pentru că nu poţi imputa decât unui simulant că nu crede în ceea ce spune. Ori Ceauşescu chiar şi bolnav fiind, nu a simulat niciodată dragostea de popor şi de ţară. Numai că convingerea sa de măsurile pe care le-a impus, au exacerbat suferinţa unui popor, care în esenţă îşi dorea şi năzuia rezultatele la care Ceauşescu ajunsese. La proces nu avea cine să mintă, pentru că Ceauşescu nu-şi dădea seama în ce situaţie eram, iar aşa zisul complet de judecată, nu a făcut altceva decât să-i aducă la cunoştinţă greaua situaţie a poporului român în care ajunsese prin draconicele măsuri de prosperitate economică şi socială a statului, dar nu de prosperitate a cetăţeanului. Oamenii obosiseră să mai joace în rolul generaţiei sacrificate pentru un viitor luminos, iar Ceauşescu reconsiderând rolul activităţii de partid, care din acuzat devine acuzator, dovedeşte încă o dată gravitatea bolii şi imposibilitatea înţelegerii situaţiei reale. Este adevărat că acuza „agenturile" străine, dar să nu uităm că tocmai aceste „agenturi" îl creasera ca pe o persoană de vârf a lumii

politice mondiale. Probabil că nu înţelegea de ce tocmai cei pe care i-a servit, erau atât de porniţi astăzi împotriva sa. Era greu să-i spui atunci lui Ceauşescu că adevăratul său duşman îl reprezenta tocmai orgoliul, trufia şi jocul cu focul, alături de „agenturile" străine. Dacă am pune însă politica lui Ceauşescu alături de politica celor de astăzi, nu am face altceva decât să târâm în noroi reala politică patriotică a lui Ceauşescu, comparând-o cu deşănţarea trădării, a politicului de astăzi, care vociferând democraţia, acţionează într-un stil propriu de tiranie, desconsiderare a legilor moralei, intereselor de stat şi sociale ale României, cu o direcţie bine stabilită de dezmembrare a statului român, insa numai termenul de producere a acestui eveniment este incert. Personal nu numai că voi crede că acest sfârşit sumbru nu va fi finalizat împotriva poporului şi Ţării Româneşti, dar atât eu cât şi toţi cei care mai credem româneşte, trebuie să luptăm pentru stoparea şi neâmplinirea acestui vis pe care neprietenii ni l-au destinat.

R: Nu credeţi că s-a încercat forţarea şi manipularea în forţă a popoarelor din Est spre capitalism? Nu a fost aceasta, o terapie de şoc pentru România?

CL: Categoric că marile puteri stabilind politica de reâmpărţire a pieţelor de desfacere şi influenţă, precum şi harta geopolitică a Europei, au trebuit să acţioneze pe factorii politici din aceste state în vederea înlocuirii sistemului economico-comunist, al CAER-ului, Consiliul de Ajutor Economic Reciproc, cu viitoarea participare a acestor state în Uniunea Europeană. Deci, aşa zisele revoluţii de catifea din Germania, Cehia, Polonia, Ungaria, Bulgaria au reuşit mult mai uşor să se desprindă din sistemul economic comunist, pentru a se pregăti să ascească la înglobarea în sistemul economic european. România însă, având rupte şi menţinute formal relaţiile cu CAER şi tratatul de la Varşovia, nu a resimţit şi nici nu simţea nevoia detaşării cu stringenţă de cele două foruri comuniste de gândire economică şi apărare colectivă. Pentru România puterile străine au trebuit, aşa cum am arătat şi înainte, să realizeze o altă politică de

conducere a detronării cuplului Ceauşescu. De fapt, reedita maniera trădării intereselor româneşti din anii 45 de la Yalta, prin menţinerea regelui Mihai, până la actul de trădare definitivă a alianţei cu Germania şi reintoarcerea armelor împotriva acestora.

R: Dar vrea oare poporul nostru capitalism? L-a întrebat cineva dacă vrea? Că am impresia că s-a încercat schimbarea macazului locomotivei din mers, după 89.

CL: Nu cred că un popor sau altul îşi doreşte în primul rând o economie capitalistă sau comunsită, un partid comunist sau capitalist, ci mai curând orice popor şi orice politician ar trebui să-şi dorească o politică de prosperitate economică care produce fără doar şi poate, o reală politică de protecţie socială, de garantare constituţională a drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti. Pentru fiecare popor în parte, există metode de consolidare naţională pe plan politic dar şi economic, ce ţin în primul rând de mentalul colectiv, de nivelul de dezvoltare intelectuală şi morală a poporului, existenţa resurselor materiale şi financiare. Împrumutarea reţetelor şi gândirilor macro-politice şi industriale sunt cele mai dăunătoare, pentru că nu au un mental şi posibilităţi financiare similare. Cum pot vorbi de superioritatea economiei capitaliste, când simbolul şi rezultatele economiei chineze răstoarnă toate miturile capitalismului. De aceea cred că şi la noi în ţară, în primul rând ne dorim ca politicul pseudodemocraţiei să reprezinte o mănuşă de oţel acoperită cu catifea, care să ne garanteze certitudinea forţei şi hotărârii de restabilire economică a statului, având în vedere mentalităţile române şi căile cele mai viabile de reaşezare a organelor administrative de stat pe făgaşul real al autorităţii care să garanteze şi continuitatea ideii de apărare constituţională. Sub acest aspect, poporul nu-şi doreşte decât bunăstare economică, protecţie socială, dezvoltarea învăţământului şi demnitatea culturii româneşti, apărarea sănătăţii şi a protecţiei sociale a cetăţeanului. Toate acestea in momentul de fata nu cred că se pot realiza decât pe

bazele unei dictaturi iluminate, ce poate fi definita si printr-o reala dictatura a legii, moralei si credintei.

R: Credeţi în existenţa unui partid unic la nivel de planetă, în timp ce noi ne amăgim cu pluripartitismul din fiecare ţară?

CL: A te pronunţa în astfel de problemă deosebită de serioasă, sensibilă, fezabilă, de interpretare, şi cu multă forţă pusă în discuţie în prezent, înseamnă să nu ai bunul simţ al recunoaşterii incompetenţei a peste 90% din populaţia mapamondului, înseamnă a nu-ţi cunoaşte limitele bunului simţ, sau a dori cu orice preţ sa-ţi dovedeşti propria-ti incompetenţa. Analizând însă demersurile de globalizare putem să ne gândim la acest mit apărut încă din antichitate din partea unor mari conducători pentru dobândirea supremaţiei mondiale. Tot pe planul analizei cerebrale a problematicii, observăm că toate marile imperii ale lumii şi-au dorit globalizare şi supremaţie, dar toate au sfârşit prin decădere şi intrare în anonimat. De când e lumea au fost personalităţi sau grupuri de interese ce şi-au dorit supremaţia asupra lumii constituită şi mediată printr-un guvern mondial, care să dispună în mod direct asupra mediului de dezvoltare social politic, organizatoaric şi financiar asupra umanităţii. Experienţa istorică ne dovedeşte că pentru o supremaţie mondială nu a fost găsit încă liantul necesar crearii globalizării. Puterile militare cresc, ajung la un moment de vârf, după care dispar. Economiile cele mai importante, dupa ce ating un pseudoapogeu, intră în colapsul crizelor economice, diversitatea gândirii politice se manifestă nu numai în lume, ci şi în cadrul evolutiv al unei singure ideologii. Mărul discordiei fiind în ultimă instanţă şi modalitatea împărţirii veniturilor şi a funcţiilor de demnitate publică a unuia sau altuia dintre cetaţenii diverselor state. Cu cât se caută mai mult realizarea depersonalizarii popoarelor, cu atât mai acut reacţionează spiritul unui naţionalism greu de controlat şi care poate deveni un focar de izbucnire al unei alte conflagraţii. Dacă oamenii politici, conducătorii de state şi guverne, marii finantisti ai lumii, ar fi mai atenţi la mersul şi repetările ciclurilor istorice, şi-ar da seama că ele se

întrepătrund, mai bine zis sunt bine aspectate şi prevăzute pe dispariţiile vechiului şi noului testament. Din interpretarea acestei cărţi de căpătâi vom deduce cu uşurinţă concluzia unui singur liant de globalizare care constă în credinţa în Dumnezeu, cu respectarea Divinităţii Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh. Dar tocmai pentru că aşa zişii mari potentaţi ai vreunui guvern mondial al Bildeberg-ului sau altor asociaţii şi societăţi îşi dau seama de acest mare adevăr, aceştia lucrează ca-n lagarele lui Hitler, care depersonalizau oamenii luandu-le dreptul la nume şi acordânu-le numai un număr, conduce şi instiga adevărate bătălii împotriva credinţei, a miturilor moralei şi valorilor etnice şi populare, încercând să distrugă sau să niveleze civilizaţii şi culturi de o inestimabilă valoare, prin respingerea şi înlăturarea valorilor anterioare, prezentandu-le ca pe nişte strigoi dintr-o ladă de vechituri şi impunând beneficiul culturii luciferice, bazat pe droguri şi halucinogene, instrumente de mutilare şi dispariţie a tot cei bun şi sfânt în conştiinţa tinerilor imaturi. Prin exterminarea bolnavilor periculoşi care-şi mai permit obrăznicia trăirii şi credinţei în valorile naţionale, în valorile crestine şi Armatei strămoşilor, ca factor prim în apărarea graniţelor ţării. Aşa zisele guverne fantasmagorice şi de o factură demenţială, ce vor să-şi asume conducerea lumii, îmi amintesc mai mult de nebunia gândirii din Sodoma şi Gomora, sau din preajma sfârşitului Turnului Babel. Definitorie în viaţă nu este bogăţia materială, ci tăria credinţei smerite în Dumnezeu, prin manifestări de iubire şi pace sufletească. Este adevărat că unui Videanu sau altui potentat, nu-i va intra în cap şi nu va admite ideea unei alte bogăţii, decât cea materială şi prin aceasta şi tăria cu care poate dicta şi impune altora ideile sale. Cu toată umilinţa fiinţei mele, ţin să-l asigur că bogăţia credinţei mele în Dumnezeu nu mi-o poate lua nimeni, nicio forţă pământeană, în afara liberului meu arbitru, pe când bogăţia materială a domniei sale reprezintă începutul sfârşitului omeniei, întrucât imediat după ce devii bogat, realizezi tragismul singularităţii şi al neâncrederii în cei ce te înconjoară, pentru că aceştia pot, ca şi tine, să-ţi dea în cap pe la spate pentru a-ţi lua agoniseala, pentru bogaţi nu este o linişte şi o pace sufletească, ci

numai chinul fricii de a nu o pierde în raport de alţii ca el sau în raport de stihiile naturii, cum ar fi cutremurele, inundaţiile sau focul. Faţă de domnia sa, am numai beneficiul iubirii şi iertării, precum şi al certitidinii că nimeni şi niciodată nu-mi va putea răpi credinţa în Dumnezeu, popor şi naţiune.

R: Că tot vorbim de Divinitate domnule general. Dacă din punctul de vedere al justiţiei cereşti procesul de la Târgovişte a fost corect, iar din punct de vedere al justiţiei româneşti a fost o parodie, nu vă e teamă de judecata Cerească, chiar dacă de asta pământească aţi scăpat?

CL: Din punct de vedere al justiţiei pământene, asasinarea cuplului Ceauşescu la Târgovişte nu are niciun aspect juridic ci numai justiţiar, ori nu-mi aduc aminte de vreo voce din 25 Decembrie care să fi criticat soluţia cu toată partea sa de morbiditate, ea rămânând la acel moment întipărită în mentalul colectiv prin memorialul Ole, ole, Ceauşescu nu mai e. Nu susţin că pornirea mea ca şi a poporului meu din care fac parte, a fost creştinească sau morală, dar nici nu pot să nu le înţeleg durerile şi suferinţele trăite, a căror portavoce inconştientă am fost. Sub aspectul justiţiei celeste, categoric că numai Dumnezeu era cel care urma să-i judece, iar toată Biblia e plină de îndemnuri, dar să nu ne grăbim să judecăm, să nu aruncăm cu piatra, dacă noi înşine nu suntem prea puri. În acel moment nu m-am abţinut de la critici, dar îi mulţumesc Lui Dumnezeu că nu am susţinut şi nu am fost de acord cu pedeapsa capitală. Dacă voi fi pedepsit sau îmi voi ispăşi sau nu păcatul participării la o asltfel de activitate, rămâne o chestiune pur personală, o purtare a unei cruci pe care nu vreau să mi-o uşurez prin disculpări, ci mă rog ca Dumnezeu să mă ajute ca în acest segment de trăire, să fac totul aşa cum va fi vrerea Sa.

R: Să revenim la zilele noastre. Se află România sub un orizont de plumb, peste care nu putem trece? Mai are ţara asta vreo ieşire? Sau

ajungem la vorbele lui Mircea Eliade, care spunea că apăsarea cu cât e mai mare, cu atât şi soluţia este mai aproape?

CL: Cum vă spuneam la sfârşitul întrebării anterioare, tot aşa voi începe, prin a vă reaminti credinţa şi obligaţia noastră în determinarea unui orizont de consolidare şi menţinere a visului de neatirnare şi libertate al înaintaşilor noştri, spre binele nostru şi al urmaşilor, urmaşilor noştri. Însuşi Eliade, un tip de mare elevare istorică dar şi ezoterică, ne relevă nevoia luptei pentru păstrarea integrităţii şi neatirnării naţionale, arătându-ne în mod cert, că de ce duşmanii noştri cred că ne-au pus laţul în mod definitiv şi irevocabil pe grumazul neamului, de asta, şi cu atât mai mult, trebuie să fim siguri că ni se apropie ceasul eliberării. Acest moment de fericire naţională nu este un moment de aşteptare fără acţiune, ci o moblizare de credinţă conştientă şi comună în redeterminarea şi menţinerea statului român în limitele teritoriale de astăzi. Este adevărat că am tot criticat generic clasa politică, mergând poate pe un greşit raţionament psihologic al poporului nostru, care spune că trebuie să ne pupăm copiii numai în somn. Dar un somn prea prelungit al raţiunii va crea şi hrăni mugurii monştrilor de astăzi. Nu pot să spun că nu observ cu mândrie şi speranţă politicienii tineri, neangrenaţi în grupuri de interese sau meschinării de orgolii care, sprijiniţi, ajutaţi şi încurajaţi pot deveni virtuali poli de redresare politico-financiar-economică a statului, pot readuce stabilitatea şi autoritatea organelor de stat, pot fi giranţii realelor năzuinţe şi speranţe al viitorului ţării. Pentru aceasta nu trebuie decât ca noi, cei mai în vârstă, să ne părăsim orgoliile şi să-i ajutăm punându-le la dispoziţie experienţa şi expertiza noastră, iar ei să înţeleagă că nu există luptă între generaţii, atâta timp cât esenţialul în această unire îl constituie stabilitatea statului şi dezvoltarea sa, ca o garanţie a perenităţii idealurilor şi speranţelor oricărui popor. N-aş vrea să jignesc pe nimeni marşând pe un nume sau altul, dar nici nu pot să nu observ saltul enorm realizat de Crin Antonescu, menţionând, însă, că nu este singurul tânăr cu astfel de capacităţi şi mi-aş dori daca-ş mai trăi să mă acuze cel puţin încă 2-3000 de politicieni de aceeaşi vârstă cu liderul

PNL, că am fost nedrept cu ei pentru că nu i-am citat. Cred că, şi cu reale temeri, până voi închide ochii, în mesianicul rol al Ţării Româneşti, în consolidarea poporului şi statului român, astfel cum Papa Ioan Paul al II-lea şi Maica Tereza, au denumit Ţara Românească în mod premoniţial ca pe o Grădină a Maicii Domnului.

R: De ce nu am crede că pentru România i s-ar potrivi soluţia Koreei de Sud, cu un regim liber constrâns prin dictatură?

CL: În mare, mă întrebaţi dacă pentru stabilitatea organelor statului român este nevoie de o dictatură şi aceasta întrucât, ultimii ani de peseudodemocraţie au demonstrat că am ajuns nu numai să demolăm totul, ci să fim la limita de declarare a insolvabilităţii statale. Din punct de vedere teoretic, un stat democratic trebuie să reprezinte o tiranie a legii, adică a respectării cu sfinţenie a legii. Numai că democraţiile moderne au mistificat grosolan ideea de tiranie a legii cu ideea schimbării legii ori de câte ori sensul tiraniei o solicită. În cele mai mari tiranii avem consolidate regimuri de drept cu o mare stabilitate a acestor legi, cu o practică judiciară şi o teorie a dreptului ce nu lasă posibilitatea interpretărilor desuete. Deci, paradoxal, este că tirania legii cerută în democraţie se naşte şi există numai în regimurile politice tiranice, astfel că eu personal parcă aş merge pe tiranie politică luminată, care să menţină un cadru juridic, fără fluctuaţii în modul de realizare şi funcţionare a normelor constituţionale, ca şi al celorlalte norme emise de stat. Stabilitatea regimului juridic dă consistenţă şi încredere în apărarea drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, a dreptului de proprietate, a dreptului la muncă şi protecţie socială, precum şi a neamestecului puterilor în stat. Într-o democraţie, rebelă, empirică şi sălbatică, legile se schimbă de la zi, la zi sau chiar de două ori pe zi. Curtea Constituţională dă decizii după cum bate vântul, dar nu cel eolian ci cel politic, instanţele pronunţă decizii după cum Guvernul şi preşedintele îşi crează majoritatea politică prin numirea capilor organismelor juridice, astfel că politicul fiind egalul grupului de interese, dictatul în magistratură îl vor avea aceste grupuri de

interese. În această situaţie, fără a nega sau a dori să pun în discuţie democraţia în general, trebuie să recunosc că am rămas un nostalgic al tiraniei, totalitarismului, dar nu comunist, ci mă gândesc la modul ferm de conducere al României pe timpul lui Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Antonescu sau de ce nu m-aş gândi şi la dictatul iluminat a lui Franco.

R: Eu m-am săturat să tot aud din gura politicienilor şi deontologilor care se perindă pe la televizor, cuvântul reformă. Timp de 20 de ani s-a tot bătut apa în piuă cu reforma asta, rămânând şi la momentul de faţă în stadiu de proiect. Din ce ştiu eu, şi nu trebuie să ai masterate şi doctorate în economie, reformă înseamnă să creezi locuri de muncă în sistemul privat. Adică, în timp ce micşorezi sistemul bugetar, îl dezvolţi pe ăla privat. Greşesc?

CL: În materie de reformă şi mai pregnant acum în timpul crizei în România, în planul de distrucţie general s-a pornit de la imaginare arierate, o industrie antică ce trebuia retehnologizată, desfiinţarea sistemului agricol de grup şi orice altă modalitate lozincară de îndemn la punerea pe butuci a economiei româneşti, Nu ne vindem ţara. Astfel că, am adus totul la nivelul degradării şi vânzării capacităţilor industriale, agricole, miniere, etc, la preţuri simbolice catre unii pseudoinvestitori care au cumpărat nu pentru reabilitarea fabricii, uzinei sau cooperativei respective, ci pentru falimentarea segmentului respectiv şi realizarea afacerii imobiliare. Majoritatea investitorilor din România nu au căutat decât o afacere imobiliară şi distrucţia obiectivului economic cumpărat, eliminând astfel România din competiţia europeană. Cum putem vorbi de reformă în România, când în mod real reforma a însemnat dispariţia controlului statului din macroeconomie până la inconştienţa tradarii devastatoare, prin vânzarea resurselor subsolului, a infrastructurii, energiei electrice, gazelor, sistemului de telecomunicaţii, etc. Reformele au constituit de fapt mijloace perfide de punere la pământ a economiei româneşti. De aceea mă întreb nu numai retoric, ci şi cu mare îngrijorare dacă aceste acte de trădare naţională vor mai fi vreodată sancţionate şi

cine va mai răspunde având în vedere că fiii beizadelelor şi-au făcut deja studii în străinătate, au conturi de susţinere a afacerilor şi cred că la prima măsură reală de sancţionare a trădării vor rămâne fără o parte din parlamentari şi miniştri, ce ca prin farmec vor dispare în neant, prin trimiterea în străinătate a bogăţiilor ţării la diferite bănci, prin cumpărare de acţiuni ale unor societăţi străine, etc. Iar de unul singur mi-e teamă că nu-şi va mai găsi loc nici la Cluj, darămite la vreo catedră de Drept Constituţional, cu excepţia numirii ca decan în vreun iglu de la Cercul Polar, unde nici nu va mai resimţi greutatea purtării coarnelor, văzând frumuseţea naturală a renilor. Cu toate că unii mai optimişti cred că acesta îşi va putea deschide o afacere benefică în jurul Paştelui, prin oferirea capului ca loc de spargere a ouălelor.

R: Întrebat care ar fi prima hotărâre pe care ar fi luat-o dacă ar fi ajuns preşedinte al României după 1989, regretatul Ţuţea a răspuns: privatizarea, însemnând construcţia agrară întemeiată pe gospodarul dibaci şi priceput, apoi s-ar fi axat pe comuna urbană guvernată de intreprinderi. Bag seamă ca ar fi fost cel mai dibaci preşedinte pe care l-am fi putut avea din 89 încoace. Nu credeţi?

CL: Răspunsurile respectatului Ţuţea sunt categoric cinstite, dar ele trebuiesc luate la nivelul logicii ezoterice care nu are nimic în comun cu aşa zisul pragmatism al politicilor statale. Pentru Ţuţea, ca şi pentru orice alt om de bun simţ, reântoarcerea la Dumnezeu şi lucratul pământului, în iubire şi iertare, este de fapt o reântoarcere la natură şi la principiile moralei de guvernare a acesteia, primordiale fiind iubirea şi pacea sufletească. Într-o perioadă viitoare de ridicare a spiritualităţii omului, la noi sau oriunde în lume, categoric că programul şi gândirea Ţuţea se va impune de la sine, fără formule lozincale sau dezbateri politice. Cât priveşte întrebarea retorică cu privire la cel mai bun guvernant al ţării, normal că şi cei care au fost preşedinţi ai acestei ţări, conştientizează superioritatea gândirii celeste care nu are posibilitate de comparaţie decât prin blasfemie cu noroiul şi mizeria gândirii politice.

R: Cât mai suntem de români, noi românii domnule general şi cât mai suntem demofili, iubitori de popor? Că democraţi nu ne putem numi.

CL: Nu ştiu şi nu cred că în prezent se poate vorbi de existenţa unei democraţii în România, dar în mod cert este nevoie de a crea o societate în care legea şi aplicarea sa corectă să reprezinte singurul tiran şi aceasta pentru că numai cu împlinirea acestei condiţii se poate vorbi de o politică care să servească cetăţeanului şi să se adreseze poporului. Ce politică a iubirii de popor poate fi cea care, deşi se recomandă democratică, spoliază nu numai avuţia naţională dar şi ultimele resurse de existenţă ale cetăţeanului, pe care îl aduce la sapă de lemn şi căruia îi creează un sumbru viitor de sclav pe piaţa forţei de muncă. Actuala guvernare se remarcă de departe a fi cea mai nocivă şi trădătoare guvernare.

R: Domnule general, se spune că poporul român plesneşte de inteligenţă, dar duce mare lipsă de caractere. Eu cel puţin am constatat asta în cei 20 de ani. Dumneavoastră sunteţi de acord?

CL: Faptul că poporul român plesneşte de inteligenţă, aş putea spune că acest popor are o inteligenţă nativă, deosebit de profundă şi este dovedit cu putere aproape de certitudine, de faptul că după Decembrie 1989, singurul comerţ real pe care ţara noastră a fost şi este obligată să o facă, este cel de vânzare în străinătate a inteligenţei, priceperii şi hărniciei cetăţenilor noştri. Dacă stăm bine şi ne gândim însă la inexistenţa unei conştiinţe de sine a oamenilor şi dorim să ne aliem dezinformării străinilor cu privire la intoxicarea mondială despre poporul român, că acesta încă de pe timpul lui Herodot era menţionat ca un popor barbar şi fără caracter, care-şi vindea tinerii şi femeile, trebuie arătat că la acea dată funcţiona ca şi astăzi, dar poate nu la aceeaşi scară, psihologia dezinformării sau privilegiului, minte, minte că odată tot se prinde, care a format tematica de bază a ariei lui Othello, aria calomniei. Astăzi însă, dacă ar trebui să dăm valoare de adevăr ipotezei lipsei de caracter a poporului român, nu văd logica, pentru că Europa care ne desconsidera

din toate punctele de vedere, este atât de avidă să ne spolieze de aceşti cetăţeni pe care-i absoarbe şi-i naturalizează cu o viteză fantastică. Ori, nu pot crede că această hidoasă unire a Europei, care-şi permite prin statele potentate să ne subjuge intereselor lor, ar neglija sau nu ar avea spirit pragmatic în culegerea unei inteligenţe trădătoare sau lipsite de caracter. Aş prefera ca şi ţiganii români să nu fie nevoiţi să fugă din ţară şi să fie trataţi cu atâta rea credinţă de iluştrii politicieni europeni, care nu au nici a zecea parte a caracterului demn al prinţului Ştirbei, care i-a eliberat. Oare lipsa lor de caracter este mai uşor să o mute în grădina noastră, sau tocmai prin lipsa lor de caracter ne desconsideră şi lucrează într-o dizgraţioasă democraţie a pseudoelitelor europene?

R: Sincer mi-aş fi dorit ca ţara asta să deţină mai multe valori morale decât intelectuale, mai ales în ultimii 20 de ani. Nu cred că poţi construi o societate sănătoasă, doar din oameni citiţi sau sclipitori, dar fără moralitate. Corectaţi-mă.

CL: Şi eu ca şi dumneavoastră ne dorim valori, nu numai reţinerea cât şi respectarea valorilor morale, dar ele nu sunt şi nu pot fi antagonice cu valorile reale intelectuale. De exemplu, în opinia mea, şi-l rog să mă scuze domnul Tismăneanu, acesta nu este, nu a fost şi nu va fi niciodată un intelectual, indiferent de numărul de diplome pe care şi le arogă aproape de vizualizarea unor colante pe valiză şi aceasta, întrucât pentru mine şi poate nu am dreptate, domnia sa este un perfect cameleon care clamează diferite opinii în raport de diferitele dictate ale momentului politic. Trebuie să discernem bine asupra noţiunii de intelectual, mai cu seamă astăzi în inflaţia de diplome şi titluri academice ce se vând cu dezinvoltură în orice piaţă a doritorilor de epatare în intelectuali. Nu putem, pentru o mână de hoţi neaveniţi, de impostori ai culturii şi demnităţii naţionale, să neglijăm însă întreaga intelectualitate şi beneficiul ei real. Chiar şi pe simplul crez popular în virtutea căruia nu există păduri fără uscăciuni, dar nici nu putem infirma frumusetea existenţei pădurii din pricina copacilor ce o formează.

R: Petre Ţuţea se considera de meserie român. Câţi dintre noi mai avem meseria asta, domnule general? Eu cel puţin sunt de părere că mulţi dintre noi ne-am reprofilat pe alte meserii.

CL: Ţuţea, pentru a putea fi înţeles de vulg, a confirmat că este de meserie român, dar el era în primul rând de meserie un spirit liber, un spirit universal al iubirii, al iertării, al credinţei în Dumnezeu şi în cadrul acestei aure, a fost prin tot ceea ce a făcut un român de o valoare inestimabilă, un model şi-un conducător spiritual, demn de urmat de către orice alt român. Prezenţa lui Ţuţea pentru mine este prezenţa bobului de credinţă ce a luat naştere din pilda semănătorului. Astăzi, în România încă mai avem oameni care gândesc ca Ţuţea şi cred că aceştia sunt într-un număr mult mai mare decât cei care prin numărul lor trebuie să salveze Sodoma şi Gomora de la pedeapsa lui Dumnezeu. Această evidenţă, sunt convins că formează cea mai groaznică îngrijorare a neprietenilor statului român.

R: Dar când va intra România în insolvenţă? Că aş vrea să-mi înfiinţez o societate de lichidare şi în calitate de lichidator judiciar, să o vând pe bucăţi, cât a mai rămas din ea.

CL: România comunistă era la un moment dat văzută ca un miracol economic, întrucât toată lumea ne vedea ca fiind într-o grevă totală, generală şi perpetuă. Şi astăzi, ca şi atunci, toţi ne consideră continuatori ai aceleaşi excepţii, pentru că de fapt suntem de mult în insolvenţă, suntem de mulţi cumpăraţi şi vânduţi pe bucăţele, nerămînind de exploatat decât necazul şi sărăcia care ne-a rămas. Dar probabil, că şi „înţelepţii" marelui scenariu al globalizării îşi dau seama că în fapt, greutatea nu o reprezintă distrucţia unui sistem social politic şi statal, ci crearea unei modalităţi prin care zona în care ai intervenit era periculoasă prin opunerea intrării în globalizare, să nu devină astăzi un focar de insecuritate, instabilitate şi de promovare a ideii fantasmagorice a universalităţii economice. Astfel, că nu grija faţă de noi generează

„ajutoarele" FMI, care probabil îşi dau seama că nu vom avea niciodată cum să le returnăm, ci grija pentru găsirea metodei de punere în viaţă a planului de desfiinţare a României ca naţiune.

R: Poate greşesc, dar am impresia că mulţi români se simt inferiori altor naţii, mai ales când vine vorba de nivelul de trai, mentalitate sau reguli ale societăţii. Se ştie că germanii sunt recunoscuţi prin rigurozitate şi disciplină, la fel şi japonezii sau alte naţii. Românilor ce le este recunoscut?

CL: Eu şi toţi cei pe care i-am cunoscut mai bine, ne-am mândrit, ne mândrim şi ne vom mândri de faptul că suntem români, că aparţinem acestui neam şi popor, şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tradiţii, morală şi credinţa moştenită. Este adevărat că avem şi oameni fără minte, dar ce popor oare nu are pigmei, trădători sau slugi ai unor puteri străine. Ce român poate fi cel care în calitate de preşedinte al României, îl i-a gura pe dinaninte în străinătate, şi spune că regretă că-i român. Ce fel de intelectual este cel care în America, la o expoziţie de artă românească care trebuia să promoveze valori ale artei româneşti, vine cu imaginea unui măgar, gata pregătit de montă. Probabil că şi Freud în cele mai urâte visuri nu credea că va avea adepţi atât de puternici îndoctrinaţi ca marele nostru mesager al culturii române. De asemenea, printr-un virulent atac calomnios şi cu sprijinul unor handicapaţi şi pauperizaţi mental, nu sunt mulţumiţi de cetăţenia românească. De aceea eu aş fi de acord nu numai să li se dea drumul să plece ci şi să fie aruncaţi şi exilaţi din ţară, pentru că este foarte uşor să fii la guvernare, să ai putere economică şi să joci rolul dictat de străini, al românului jenat de propria cetăţenie. Dacă tot sunt jenaţi aceşti pigmei nefericiţi, nu au decât să dispară în peisaj şi să ne lase în pace, pe noi cei care dorim să purtăm în continuare cu respect şi recunoştinţă, sorgintea naţiei române.

R: Să revenim un pic la procesul Ceauşescu. Putem spune că acest proces a fost mai mult un proces al condamnării comunismului românesc, decât al persoanei Nicolae Ceauşescu?

CL: Înlăturarea cuplului Ceauşescu a fost scopul principal al momentului 89, când cu uşurinţă se poate observa că nu se striga jos comunismul, ci numai jos Ceauşescu. Lozinca jos comunismul, apare mai târziu în lupta dintre sferele de influenţă externe, ce-şi doreau într-un fel fiecare în parte, apropierea beneficiului dărâmării cuplului Ceauşescu în România.

R: Atunci l-am putea numi mai degrabă proces istoric, moral şi metaforic, decât juridic?

CL: Cred că procesul rămâne un act revolut al poporului român, în care partea de istorie ne-a fost indusă prin agenţi de provocare şi diversiune. Partea morală în această inducere psihologică a fost efectiv şi în mod voit jucată pe 25 Decembrie în ziua de Crăciun, tocmai ca mai târziu să putem fi acuzaţi sub aspectul religiei şi credinţei noastre, şi de asemenea, sub aspectul caracterului negativ, prin faptul că ne-am fi împuşcat conducătorii. Probabil că autorul, scenaristul şef al momentelor din Decembrie 89, a fost atât de capacitat de istoria Americii, Rusiei, Franţei sau Angliei, unde astfel de obiceiuri se pot demonstra în mod real. In ceea ce ne priveste, din punct de vedere istoric se poate observa cu usurinta, ca nu noi ne omoram conducatorii, ci strainii o faceau, in numele interesului lor si cu meschina scuza de a o face spre binele nostru. As aminti in acest sens moartea lui Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu si a celorlalti domnitori omorati de straini. Bineinteles, aproape intoteauna, cu ajutorul unor tradatori autohtoni.

R: Dar am mai putea spune că am scăpat de tăticul rău, care ne dădea mâncare, curent şi căldură cu porţia, năzuind astfel în 89 la un tătic bun care să ne dea păpică şi curent? Şi uitaţi cum am ajuns iarăşi la preşedintele Ion Iliescu, rol de tătic bun, care i s-a potrivit de minune.

CL: Categoric, că înainte de 89 politica de preamărire a lui Ceauşescu, cultul personalităţii şi paranoia unei astfel de puteri, ţinea să sădească în sufletul, inimile şi mintea oamenilor, ideea că tot ce aveam ne era dat de partid prin înalta gratitidine a conducătorului său iubit. Numai un arierat mintal, ar putea crede că Ceauşescu singur ar fi putut aduce România pe aceste culmi, fără munca oamenilor simpli, ale căror drepturi şi salarii erau amputate pentru realizarea cincinalelor înainte de termen, numai efortul comun al naţiunii române a putut face ca politica partidului să fie pusă în aplicare. Meritul lui Ceauşescu constă însă în politica consecventă de apărare a integrităţii şi libertăţii statului român faţă de influenţele atât estice cât şi vestice. Ceauşescu a făcut în primul rând o politică de interes naţional, indiferent că ea a fost poate generată, dublată şi amplificată de cultul personalităţii.

R: Revin. A avut preşedintele Ion Iliescu rolul de tăticul cel bun pentru naţiunea asta?

CL: Personalitatea care se succede lui Ceauşescu, dar nu prin alegere de către Marea Adunare Naţională, Comitetul Central sau impunerea din afară, reprezintă în opinia mea ultima şi cea mai puternică încercare de temporizare a distrucţiei statului român. Este încă un moment de referinţă în demonstrarea faptului că nu suntem lipsiţi de caracter şi că nu ne supunem orbeşte unor dorinţe ale neprietenilor. Numai că, educaţia politică şi ridicarea sa pe cel mai înalt podium al pregătirii politice, nu putea să aibă şanse complete de succes alături de tăticii ideologiei globalizării. Dar oricum, nici pe departe vreun alt conducător nu a reuşit performanţele de demnitate ale preşedintelui Ion Iliescu.

R: Când vor ajunge zilele ca în fruntea ţării să ajungă nişte oameni a căror credibilitate şi capital de moralitate să fie atât de mari, încât atunci când vor explica ţării că avem de trecut o perioadă grea, că ne aşteaptă tăieri de salarii şi disponibilizări şi că trebuie să fim uniţi pentru a face faţă unei crize, aceştia să fie crezuţi, ajutaţi şi sprijiniţi de către români în

toate măsurile de austeritate impuse? Eu unul, chiar nu mă aştept să mai prind în această viaţă un asemenea tip de clasă politică.

CL: Oameni apţi pentru a conduce destinele României există şi vor exista. România nu de inteligenţă şi patriotism duce lipsă ci de nevoia de a scapa de boala însămânţată cu grijă imediat după 89, care se numeşte scenarită, cântată pe o arie a delaţiunii tuturor celor care dacă nu pot să facă nimic, pe un obicei românesc distrug şi denigrează activitatea şi demnitatea altora. Ca să puteţi avea realitatea susţinerii mele, vă rog să faceţi următorul experiment. Aruncaţi într-un minister, într-un oraş, într-o primărie zvonul că X va fi avansat. Persoana X până la acel moment, considerată ca un om de bun simţ şi bun profesionist, va începe automat să fie denigrat, acuzat de cine ştie ce fantasmagorii, astfel încât bietul om nu-şi va mai recunoaşte pedigree-ul şi se va întreba în sine, dacă nu cumva delatorii sunt cei care au dreptate, întrucât el, acasă în satul lui, învăţase că atunci când trei inşi îţi spun că eşti beat, trebuie să te duci să te culci. De fapt, după 89 toate partidele politice, şi-au ascuns într-un fel sau altul, numele candidaţilor reali, lăsând să se scurgă numele unor iepuri după care haita vânătorilor se luau, timp necesar să creeze imagine publică adevăratului candidat. Dar, în prezent, se pot cu uşurinţă evidenţia nume de politicieni tineri, dătători de speranţă şi tehnocraţi de mare anvergură. Nu fac o enumerare a lor, întrucât tot omul de bună credinţă îi poate observa, nu sunt un manager de resurse umane şi nici nu pot menţiona o persoană în detrimentul altora, fără a greşi prin subiectivism sau apropiere ideologică. Însă nu mă pot abţine să nu-l indic pe Cristian Diaconescu, Crin Antonescu sau Victor Ponta. Dar şi făcând această enumerare, greşesc şi-mi cer scuze că alături de personalităţile indicate, sunt încă alte nume, iar în ultimă instanţă alegătorii trebuie să înveţe că au conducătorii pe care îi merită. Absenteismul de la vot reprezintă o cumplită greşeală, întrucât dă posibilitatea ascederii la un rezultat favorabil, a unor persoane care în turul II, nu reprezintă voinţa nici a 25% dintre votanţi. Cei care nu votează în mod logic dar şi moral, nu au dreptul să critice, pentru că fac parte din fracţiunea care prin

nevotare a adus pe valul realizării politice, tocmai pe cei pe care îi critică. Pot să vă spun, că în discuţii oficiale, într-o misiune în Germania la Ministerul Apărării, anatemizandu-se problema democratizării Armatei şi a executării ordinelor, am înţeles că acolo ca şi în orice alt stat democratic, luarea unei decizii poate promova discuţii şi puncte de vedere discordante. Numai că la alţii punctele de vedere discordante, dialogul are loc înaintea luării deciziei şi nu ca la noi, când criticile, opoziţia şi disoluţia apar după luarea hotărârii.

R: Cum se face şi de ce se face politică la noi, domnule general?

CL: Probabil că nepregătirea noastră pentru o viaţă democratică, surprinderea momentului 89 şi luarea noastră pe nepregătite, ne-a făcut să uităm faptul că politica, ca orice altă preocupare umană, este o vocaţie ce trebuie acoperită de mijloacele materiale necesare existenţei. La noi încă de la început şi până-n zilele noastre toată lumea încearcă să facă politică, nu pentru că ar avea o vocaţie, ci pentru afaceri, trafic de influenţă, bani şi să escamoteze pe orice cale ierarhia socială. Cât timp politica se face după un singur scop, respectiv cel al îmbogăţirii politicianului şi al satisfacerii nevoilor şi orgoliilor sale, categoric că nu putem vorbi de normalitate, nu putem avea vreun orizont de speranţă şi nici să ne îndeplinim ţeluri şi năzuinţe naţionale. Parafrazând un preşedinte american, onor politicienii noştri ar cam fi timpul să se întrebe ce au făcut fiecare în parte pentru România şi cât din promisiunile sloganelor preelectorale au îndeplinit. Se tot vorbeşte de curăţirea şi emanciparea clasei politice, dar nu se face nimic din aşa zisa reformă a clasei politice, pentru că aceasta în mod real ar însemna moartea a 80% din politicieni şi nevoia înnoirii acestei clase politice, nu cu oportunişti, orgolioşi şi trufaşi, ci cu oameni care în mod real să resimtă apostolatul muncii în folosul ţării şi al poporului.

R: Nu credeţi că în România s-ar cere impetuos necesitatea unor legi ale bunului simţ şi ale înălţimii morale, în codurile civile şi penale? Poate aşa vom avea şansa să iasă la suprafaţă nişte lideri adevăraţi.

CL: De când e lumea, dezideratul egalităţii moralului cu legalul nu a putut fi realizat, pentru că indiferent dacă nu vrem să recunoaştem legea reprezintă produsul gândirii politice de promovare şi apărare a unor valori ce ţin de doctrina politică a momentului. A institui o regulă penală sau civilă cu sancţiuni pentru impunerea bunului simţ, al moralei şi al credinţei, ar însemna a lua jucăria juridică din mâinele mai marilor timpului. De fapt, observaţi că şi pe planul culturii sau al educaţiei, atestatele ciclurilor pregătitoare, niciunul dintre ele nu certifică şi existenţa sau obligaţia stipulării a dobândirii celor şapte ani de acasă. Am impresia că pentru unii cumpărători de diplome, titluri academice sau poziţii politico-administrative, posesia şi legitimarea cu cei şapte ani de acasă, constituie un real impediment în promovarea unui astfel de tip uman, care nu ar face decât să încurce aşa zisul raţional şi pragmatism al omului politic. A gândi cu inima, cu spiritul şi promovând morala creştină a binelui, frumosului, iertării sufleteşti şi a păcii interioare a fiecărui individ, ca şi în cadrul mentalului colectiv, ar însemna începutul sfârşitului şi dispariţiei obtuzităţii gândirii mercantile, ar însemna ivirea realelor zori ai libertăţii, nu dintr-o democraţie diriguită prin lege, ci prin binefacerea pătrunderii noastre, de lumina înţelepciunii Domnului şi înconjurarea noastră de căldura iubirii Sale. Într-un astfel de concept de viaţă, trai şi dăruire, nu volumul bogăţiei materiale generează ridicări ierarhice în spiritualitate ci din contră, această manieră va trena şi greuna evoluţia. A gândi emoţional nu înseamnă a gândi fricos şi cu temere, ci a gândi cu dragoste, iubire şi iertare, toate aducătoare a unei reale disponibilităţi de înţelegere, analiză, sinteză şi promovarea soluţiilor de bine.

R: Este Omul nou, inovaţia care a costat omenirea cel mai mult? Cel puţin pe români, comunismul i-a făcut neoameni.

CL: Teoria *Omului nou* nu este o teorie proprie comunismului, o realizăm încă din antichitate, unde prin spartani capătă o valoare de certă artă, frumuseţea reprezentând girul unui mental superior. La romani, găsim *Mens sana in corpore sano*, deci tot promovarea unui trup sănătos, deblocat de vicisititudinile sluţirii corporale. În aceste două imperii elitele erau raportate la îndeplinirea condiţiei fizice şi mentale, de asemenea, Armata era constituită pe aceste criterii. Feudalismul premergător al Evului Mediu în preajma revoluţiilor franceze, a mişcărilor paşoptiste, a bulversării regalităţii, s-au bazat pe rând, pe ideea Dreptului natural al iluminismului francez în general, dar şi pe apariţia unor teorii despre omul nou în viziunea lui Thomas Mann şi Thomas Morus, prin celebrele *Utopia* şi *Cetatea Soarelui*. Toate aceste moduri de gândire promovau de fapt ideile lui Alexandru cel Mare, îmbunătăţite până la isteria blonzilor cu ochi albaştri ca rasă pură creată de Hitler. În raport de cele de mai sus, era normal ca şi comunsimul lui Ceauşescu să creeze sau mai bine zis să încerce să creeze un astfel de tip. De fapt, dacă ne-am arunca privirea asupra lui Eminescu şi ne-am reaminti versurile din „Împărat şi proletar", cred că putem cu uşurinţă desprinde nevoia zdrobirii orândurii cea cruntă şi nedreaptă, de către un proletar ce nu are de pierdut decât lanţurile robiei. După anii 80, în România, omul de tip nou şi crearea sa, nu ţin de schimbarea de mentalitate a omului din popor, ci era menită să promoveze numai imaginea marelui conducător, a titanului din Carpaţi. Deci ideea promovării omului de tip nou, a existat încă din negura vremurilor, dar a fost marcată ca imagine de nevoia timpului istoric pe palierul căruia se evidenţia. În sine, intenţia creării unui om de tip nou vizeaza mai mult purificarea spirituală a omului, purificare de care se vorbeşte tot mai des în ultimul timp, chiar şi prin modificarea ADN-ului. Este vorba de fapt, de modificări reale în sistemul anatomo-patologic al creaţiei umane de astăzi sau ca să fiu mai plastic, vă voi aduce aminte că pentru un pompier, miner, scafandru sau cosmonaut este nevoie de un costum special de lucru, iar dacă asemuim corpul uman cu costumul de protecţie şi ne imaginăm perfecţionarea costumului, putem cu uşurinţă să

întrevedem şi permutări în organizarea corpului uman, care este un simplu vehicul al spiritului.

R: Ţin minte că prin 1991, dacă nu mă înşel, Silviu Brucan considera că România a cunoscut trecerea de la socialismul înapoiat la capitalismul înapoiat. Totuşi nu înţeleg în ce ţară a observat Brucan, capitalism dezvoltat. Îmi puteţi explica domnule general?

CL: Spusele lui Brucan, marele profet, Dumnezeu să-l odihnească, se referea la o Românie cu un comunism înapoiat, dar realitatea ne demonstra că la momentul `89 România era o ţară fără datorii externe, cu o industrie bine definită, cu o agricultură înfloritoare, Sănătatea, Educaţia şi Cultura erau garantate, ca potenţă organizatorică şi constituţională, ba mai mult, eram creditori a unor împrumuturi externe şi reprezentam un punct de referinţă pentru construcţiile de maşini şi de nave în mod special, eram recunoscuţi ca producători de utilaj petrolier, exportatori de cereale, fructe, legume ca şi produse din lemn. Astfel că, atunci când Brucan se referea la un socialism înapoiat, se gândea cu groază, că pentru demolarea acestor realizări ar trebui minimum 20 de ani, timp in care care să creeze bazele necesare desfăşurării capitalismului sălbatic, prin căderea autorităţii organelor de stat, distrucţia economiei şi haosul legislativ. Partea de adevăr a afirmaţiei lui Brucan se referea la rolul devastator al unei economii de piaţă feroce şi sălbatică, dar şi la posibilitatea de rezistenţă a statului. Îmi pare rău însă că trebuie să recunosc, Brucan a avut dreptate din punct de vedere al distrucţiei materiale, dar mă bucur şi rămân plin de speranţe, dat fiind că şi în această tragică situaţie în România mai avem oameni cu capacităţi caracteriale, profesionale şi morale, care sunt în stare să reechilibreze situaţia şi să readucă România în circuitul statelor respectate. De fapt, dacă privim pe mapamond vedem că teoria socialistă sau capitalistă, pură şi simplă, este din ce în ce mai puţin reală, întrucât numai în Europa dacă ne uităm, în ţările aşa-zis capitaliste şi înaintate, avem conduceri de stânga, iar în statele pseudoconservatoare, avem programe profund

liberale. Din acest punct de vedere, lăsând Europa şi luând China, vedem un nou model politico-economic, care în mod cert nu mai are la propriu şi fără abateri nimic din economia comunistă sau capitalistă. Pe de altă parte, Japonia impune un nou stil de economie prosperă. Stând şi cumpănind în mod comparativ asupra stilurilor politico-economice, vom vedea că de fapt, înfloritoare şi din ce în ce mai puternice, sunt cele naţionale. Astfel că şi conducătorii noştri ar trebui să renunţe la soluţiile economice de împrumut şi să-şi deschidă ochii asupra realităţii, mentalităţii şi posibilităţilor noastre de aplicare, a unor politici economice benefice numai măririi PIB-ului şi alături de protecţia socială, a tuturor celorlalte laturi ce se impun, reorganizate şi ajutate în dezvoltarea normală şi firească.

R: În măsura în care avem o comedie politică, otevizare naţională, agramaţi şi fanfaroni pe post de vedete, dar şi mai grav, pe post de modele, o întreagă pleiadă de mapeţi mişună în jurul nostru, nu credeţi că românii nu pot trăi decât sub semnul lui Caragiale, al personajelor sale, care ne însoţesc permanent.

CL: Anecdotica personajelor lui Caragiale sau ale lui Tănase, a fost, este şi va fi reală, dar asta nu înseamnă că elita României şi poporul român, care prin el însuşi reprezintă o elită, nu va merge înainte şi nu se va descotorosi de aceste scursuri sociale. Decembrie 89 a reprezentat o mare furtună istorică în Europa, dar şi această furtună noi am realizat-o în stil dâmboviţean, întrucât după un taifun sau o tornadă puternică este cunoscut că aceste fenomene ridică „gunoaiele", numai că în celelalte state gunoaiele au cam căzut în marea lor majoritate, iar la noi gunoaiele au nimerit în posturi de mare importanta sociala, politica şi economica, s-au cramponat şi protejat atât de bine pe aceste posturi, încât aş putea să spun că singura soluţie rămâne o nouă revoluţie, dar tare mă tem că după proverbialul nostru „noroc", îl vom da jos pe dracu şi-l vom ridica pe tat'su. Aceste gunoaie au ţinut să stea la cârma ţării nu numai pentru a se îmbogăţi şi tiraniza, dar numai de sus puteau să-şi demonstreze şi să-

şi etaleze propria lor incompetenţă. Astfel că, în aceşti ani am învăţat că norma de bază în promovarea ierarhiei sociale, o reprezintă incompetenţa şi folosirea pauperilor mentali pe posturi care le mângâie orgoliul, dar care prin activitate le fac imposibilă priceperea faptelor şi lucrărilor ce trec pe lângă ei. Pe de o parte, această modalitate de numire a şefilor ne fereşte de divulgarea secretelor, pentru că aceşti oameni oricât ar fi de torturaţi, nu ar putea trăda nimic, încât nu ştiu nimic. La numirea lor în funcţie, probabil au şi tradiţionalul jurământ în virtutea căruia susţin cu tărie, „Că aşa cum nu ştiu nimic, aşa să dea Dumnezeu să nu mi se întâmple nimic". Cel puţin în ultima guvernare, s-a aplicat lozinca „Nu contează că e prost, mintea-i vine după post", oricum în acest partid, postul fiind îndelungat, mintea nu-i mai vine. Decât poate în postul infinitului guvern Boc.

R: Totuşi modul în care a votat acest popor timp de 20 de ani, mă pune serios pe gânduri şi chiar nu aş fi vrut să descopăr ce resurse inepuizabile au românii în a se lăsa prostiţi. Sau suntem un popor răbdător şi înţelegător?!

CL: Pentru provocarea şi realizarea revoluţiei din 89, întreaga medie externă, promova ideea nevoii de impulsionare a unei mămăligi ce nu mai exploda. Nu înseamnă că un popor care este plin de toleranţă şi înţelegere, reprezintă o masa amorfă pe care orice nemernic poate s-o manipuleze în detrimentul demnităţii de stat şi naţionale. De fapt, permisivitatea, acceptarea dialogului şi lipsa refulării poporului român, o găsim pregnant în maniera în care statul român, a rezolvat problemele etnice, într-un mod cu totul şi cu totul mai fericit, decât toate aşa zisele democraţii europene. De asemenea, răbdarea poporului român e bine să fie cunoscută de neprielnici, ca având limita demnităţii neamului, a apărării şi neatârnării lui. A fi răbdător, a fi înţelegător, nu înseamnă să fii laş, ci numai înţelept, pentru a acţiona în apărarea propriilor valori, în strictă concordanţă cu interesul şi respectul celorlalte state. Cu privire la modul de acţiune a populaţiei faţă de dezamăgirile pe care aleşii le-au

produs, cred că în acest domeniu, media de piaţă ar cam trebui să-şi aloce un spaţiu mai larg de educaţie politică a cetăţeanului, de impulsionarea sa la viaţa activă a cetăţii şi de responsabilizare pentru aşa-zisul statut de *non combat*, care seamănă mai mult cu pesimistul care-şi spune *,aşa-i viaţa*. Este normal ca în lipsa unor programe ale societăţilor civile şi ONG-urilor de caşcaval să apară necesitatea unor adevărate nuclee de educaţie civică, în interesul comunităţii, al statului şi nu în ultimul rând, al cetăţeanului. Fără intervenţia unor astfel de organisme şi modalităţi de acţiune, este normal ca o clasă politică ce nu se mai reformează, să inducă populaţiei sentimentul de inutilitate, de greaţa şi saturaţie la viaţa politică. Este destul să ne amintim că-n această materie singurul politician care s-a apropiat mai mult de realitatea cvorumului majoritar, a fost numai domnul preşedinte Ion Iliescu. Însă domnia sa, în mod singular, nu poate reprezenta singurul stimulent pentru cetăţean în a-şi exprima opiniile în mod democratic. Aştept şi sper, în primul rând, ca tineretul din partidele politice să promoveze o atitudine a cetăţeanului trăitor, creator şi combatant, al zonei de alegere. Trebuie să evidenţiez pe aspectul activităţii certe a politicianului, alături de alegător, exemplul UDMR, care umblă din casă în casă şi-şi transformă uneori chiar şi amvonul în tribună, de apărare a politicii şi intereselor etnicilor maghiari. Atâta timp cât exemplele există şi sunt provocatoare de efecte, nu văd de ce organizaţiile nonpolitice sau chiar politice nu şi-ar pune problema creării unui departament de educaţie civica a populaţiei.

Reporter: - Am înţeles că sunteţi atras de cărţile de parapsihologie domnule general. Spuneţi-mi, cum apreciaţi apariţia în ultimul timp a unui mare număr de cărţi axate pe parapsihologie? Ce ni se vrea induce?

Constantin Lucescu: - Consider că parapsihologia, ezoteria, extrasenzorialitatea, au fost, sunt şi vor fi realităţi ale vieţii de zi cu zi a omenirii, însă ca şi în astrologie şi credinţă, oamenii întâi trebuie să fie educaţi , apropiaţi şi ajutaţi să-şi purifice lutul anatomopatologic pentru a

avea acces la informaţia extrasenzorială. Pe lângă cărţile de bună calitate , piaţa a fost capacitată de lucrări de proastă calitate, care au ca scop înspăimântarea, frica şi temerea oamenilor alături de predicţiile falşilor profeţi. În acest sens observăm o bogată literatură ce are ca scop scoaterea religiei, credinţei din inima şi sufletul omului, mă refer îndeosebi la religia creştină şi îndeosebi ortodoxă, şi aceasta pentru că atacurile nu sunt pe Vechiul Testament ci pe Noul Testament. De fapt, este vizată credinţa în Hristos şi Maica Domnului, este vizată ideea iubirii , iertării şi păcii sufleteşti obţinută prin sacramentala jertfire a Fiului Lui Dumnezeu pe cruce, pentru iertarea păcatelor omenirii. Nu cred că este nevoie să-mi bat capul cu prea multe exemple, dar de referinţă sunt lucrări cu autori străini, cum ar fi: *Codul lui DaVinci* sau piese de teatru de o morbidă infecţie morală şi mentală, cum ar fi cea jucată pe scena Teatrului Naţional din Iaşi de o autoare pe care personal o iert, sunt convins că Dumnezeu a iertat-o demult, dar rămâne să conştientizeze răul făcut sieşi şi pe cale de consecinţă să aibă puterea de a se ierta. Dintr-un alt punct de vedere, această puzderie de informaţie dezinformativă, este periculoasă pentru sufletele bântuite de necazurile, vicisitudinile şi trăirile vieţii de zi cu zi, astfel că deznădejdea şi lipsa de credinţă în Dumnezeu poate genera efecte cu evoluţie sumbră sau pur şi simplu produce dezechilibre majore în mentalul unor oameni nepregătiţi să asimileze realitatea informaţiei , să şi-o însuşească şi să o folosească pentru purificarea trupului şi înălţarea spiritului. Închipuiţi-vă că aveţi de-a face cu un nou născut căruia, pentru „tonifiere”, părinţii îi administrează un regim alimentar cu icre de Manciuria, şampanie, fripturi, vinuri şi coniac, sau că, acelaşi regim , l-ar administra imediat un medic , unei persoane după o grevă a foamei de circa 30-40 de zile. Şi într-un caz şi în celălalt, vom avea trista experienţă ce se poate rezuma la cugetare „mâncat bine, băut bine, sculat mort”. Acelaşi rezultat, îl avem şi în situaţia îndopării cu ingurgitare rapidă a oamenilor cu astfel de parodii „ştiinţifice” ale unor falşi profeţi, menite ca într-un război psihologic să ducă la demoralizare, indiferenţă şi lipsă de reacţie a

oamenilor, atitudini pe care generatorii acestor situaţii şi-o doresc în vederea globalizării, nu a unor oameni ci a unor instrumente docile, a unor roboţei cuminţi care să execute orice fel de ordin menit să conducă la supremaţia materialităţii împotriva spiritualităţii prin propagarea negativismului şi dispariţia pozitivismului.

Reporter: - Domnule general, nu am desluşit totuşi misterul generalului Stănculescu. Ajutaţi-mă.

Constantin Lucescu: - Evoluţia rapidă a generalului Stănculescu anterior lui Decembrie 89, s-a datorat în opinia mea numirii domniei sale la cârma Direcţiei de înzestrare a Armatei Române. Cu toate că întotdeauna a uitat să arate că această direcţie, ca şi industria de apărare , a fost organizată şi pusă pe picioare de generalul Vasile Ionel. Activitatea acestei direcţii şi rolul său în efortul de plată a datoriei externe, au condus la intrarea sa în graţiile cuplului prezidenţial şi avansarea la funcţia de prim adjunct al ministrului Apărării. Momentul 89 , prin prisma fugii de la Timișoara , chemării sale la Comitetul Central al Partidului Comunist Român de către ceaușiști, suirea acestora în elicopter și pe final organizarea execuţiei soţilor Ceauşescu, îl aduce pe Stănculescu într-o poziţie de putere privilegiată şi cu greu ne putem explica , de ce şi cui a ca predat puterea , întrucât dacă în mod indubitabil ar fi predat-o lui Iliescu, episodul vizitei sale la Versoix , apare de neânţeles sau ca o încercare de reântoarcere a puterii către rege cu care probabil nu s-a înţeles, întrucât regele în urma acestei vizite de câteva ore în toiul nopţii, îl descrie pe generalul Stănculescu ca pe ceva alunecos, iar acesta în diferite interviuri sau cărţi unde subiectul este pus pe tapet îşi arată neâncrederea faţă de rege. Dacă ne amintim că în Bulgaria regele a fost adus ca prim ministru şi revedem încercările liberalilor de readucere a regelui în ţară, nu ştiu cum aş putea judeca acţiunile lui Stănculescu, dar în mod cert acesta nu ar putea primi denumirea şi sensul de loialitate faţă de preşedinţia domnului Iliescu. Părerea mea este că generalul Victor Athanasie Stănculescu , un tip de mare anvergură şi capacitate de industriaş, comerciant şi finanţist,

nu numai că nu şi-a găsit şi n-a avut vocaţie politică, dar n-a făcut totul pentru a se demonetiza şi decredibiliza odată cu persoana domniei sale şi organismul militar în al cărei lider a dorit să pozeze după Decembrie 89, umilind personalitatea generalului Guşe, generalului Iulian Vlad şi a generalului Vasile Ionel.

Reporter: - Care ar fi fost soarta României, dacă evenimentele din Decembrie 89 nu ar mai fi avut loc?

Constantin Lucescu: - Dacă marile puteri ar fi întâlnit în 1989 o mai mare înţelegere de la Nicolae Ceauşescu , în sensul aplicării Perestroicii sovietice, renunţarea la crearea unui for monetar în afara celui american precum şi stoparea dezvoltării capacităţii industriei de război, categoric că-n ţară nu ar fi avut loc tragicele evenimente soldate cu peste 1.000 de morţi şi distrucţia sistemului politic şi economico-financiar. Dar aceasta nu înseamnă că marile puteri ar fi renunţat la planul globalizării şi implicit la dominaţia României şi folosirea sa ca piaţă de desfacere, producătoare numai de materii prime, iar în rândul populaţiei, activităţile de diversiune prin care să scadă importanţa valorilor naţionale, descondiderarea religiilor naţionale , creştine, distrugerea învăţământului şi sănătăţii precum şi dispariţia încetul cu încetul, a protecţiei sociale. În esenţă , soarta ne-ar fi fost aceeaşi, dar fenomenele mai sus descrise, cu mult mai nuanţate şi temporizate. Însă pentru Ceauşescu, nu cred că soarta ar fi fost alta, ci numai maniera înlăturării şi omorârii, ar fi fost mai bine cosmetizată şi executată.

Reporter: - Sunt sigur că ştiţi mai multe decât mi-aţi spus şi plus că aţi evitat să daţi nume concrete de-a lungul interviului. De ce duceţi cu dumneavoastră secretele istoriei?

Constantin Lucescu: - Personal nu am cunoştinţă de aşa zise secrete sau acţiuni subterane, dar sunt destule aspecte pe care le cunosc , sunt de notorietate, în schimb analiştii politici şi istorici făcuţi la locul de muncă,

uită să le amintească. Un prim lucru care mă surprinde este faptul că fără să neg activitatea cuiva , pe subiectul *Scrisorii celor șase,* care a făcut deliciul posturilor de radio străine până în Decembrie 89 şi despre care s-a vorbit cu lux de amănunte şi după`89, nu aminteşte rolul primordial al generalului Ion Ioniţă în calitate de ministru al Apărării , care pentru a fi oprit în demersurile sale , a fost omorât. Un al doilea aspect, despre care vedeţi că în campaniile electorale ca şi în lupta dintre partide, se tot relevă rolul formaţiunilor şi personalităţilor politice în aderarea României la NATO, însă se uită cu bună ştiinţă sau rea credinţă, episodul vizitei primare la sediul NATO din Europa a delegaţiei militare române conduse de generalul Vasile Ionel şi primită cu tot fastul, onorurile şi consideraţie de către secretarul general al NATO. Această vizită a făcut o ocolul presei occidentale şi americane, dar a fost ignorată de presa din România. Exemplele de acest gen, nu conţin mari secrete, dar evidenţiază tendinţe de analiză şi puritate caracterială a pseudoistoricilor şi comentatorilor. Menţionez că dintotdeauna ca principiu de viaţă şi activitate profesională, mi-am impus ca atunci când nu voi putea să fac bine, să nu fac rău şi să am întotdeauna în vedere faptul că tot ce este moral , este şi legal, dar nu şi viceversa. Având conştiinţa acestei îndatoriri, cred că oamenii, este bine să facă publice evenimente, acte sau împrejurări cu conţinut pozitiv şi nu unele cu un cumplit negativism care scrise, disputate şi făcute publice ar produce mai mult rău, decât bine. Mă întreb ce este în sufletul aparţinătorilor ofiţerilor dispăruţi în urma actului de trădare a lui Pacepa, dar în acelaşi timp, cui i-ar mai face bine aflarea adevărului gol-goluţ. Rămâne numai să-i rugăm pe mai marii timpului să nu ne mai agreseze cu amintirea şi obrăzniciile cererilor acestui trădător al neamului românesc. Iar cât priveşte faptul că nu am dat nume şi exemple concrete, e pentru că nu vreau să mă constitui în oracol sau fals profet şi nici nu doresc să fiu un instrument de dezinformare şi canalizare a opţiunilor către o personalitate sau alta. În acelaşi timp nu pot nega că nu v-am vorbit de persoana preşedintelui Iliescu, ca de un monstru sacru al politicii române, despre persoana şi personalitatea lui Crin Antonescu

ca prezent şi viitor al năzuinţelor politicii române, precum şi de alţi tineri liberali sau pesedişti, dar aceasta nu înseamnă negarea majorităţii oamenilor politici cu calităţi deosebite. Un exemplu cert este persoana domnului Blaga, Sorin Frunză Verde şi încă o dată repet că aceştia sunt enorm de mulţi, dar în subiectivitatea mea omenească nu-l pot omite nici pe Cristian Diaconescu.

Parcurgând cu un tot mai viu interes paginile interviului generalului de justiţie Constantin Lucescu, Minciuna Adevărului, putem spune că interviul său nu este doar o cronică a unor momente dramatice care au avut loc în primele zile ale revoluţiei din 1989 din România, ci mai ales o analiză pertinentă a unui martor lucid şi competent, şi în acelaşi timp o invitaţie pentru cititor de a căuta în noianul de date contradictorii oferite de sursele oficiale interne şi externe, adevărul tăiunuit şi semnificaţia reală a acelor întâmplări care au schimbat radical soarta ţării.



